

காலகீழ்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான காலாண்டிதழ்

டிசெம்பர் 2006 - பெப்ரவரி 2007

50/-

கவிதை

குரல்கள்

றோஸ்யோ அமெரீக்கா

* (எல் ஸப்வடோர் நாட்டவர்)

குரல்கள்
குரல்கள்
ஆயிரக்கணக்கான
களைப்பற்ற
ஓயாத குரல்கள்
வெறியுடன் என்னைத் தொடர்கின்றன.
தூக்கத்தில் நடக்கின்ற என் இருப்பினுடனும்
என் அசவுகரியத்துடனும்
சில்லிட்ட என் பாதங்களுடனும்
ஆர்ப்பாட்டங்களின் போது காணாமற் போக்கப்பட்ட
தோழர்கள் பற்றிய
என் கவலைகளுடனும் துணை வருகின்றன.

குரல்கள்
குரல்கள்
மௌனமாகக் குத்தி
எப்போதும் அலறியவாறுள்ள
மழை ஊசிகள் போல.

எனது பேர்ப் பட்டியல்களிற் தோன்றத் தொடங்குகிறது.
அவர்கள் என்னைக் கவனிக்கின்றனர்.
உடந்தையானவன் எனக் என்னைக் கூறுகின்றனர்.

நாங்கள் புழுதியை எறியவும்
அர்த்தமின்றிச் சிரிக்கவும்
அயல்வாடையின்றிப்
பேசுகிற விதமாகப்
புதிய மொழிகளைக் கற்கிறோம்.

இழவுபிடித்த காட்சிகட்கு ஆளாகிறோம்.
நீ இல்லாமலும் நான் இல்லாமலும்
வெற்றி அருகில் என
நான் என் மன ஆழத்துள் உணர்கிறேன்.

சுதந்திரமான மக்கள்
பிரகாசமான நாடு
என்னுடையது நினைவுகளின் தாயகம்
உன்னுடையது சொல்லப்பட்ட கதைகளாலும்
சேர்க்கப்பட்ட அஞ்சலட்டைகளாலும் ஆனது.

* சொந்த பேர் ஹஸின்தா எஸ்க்யூடொஸ்

(புலம்பெயர்ந்த காலத்தில் கிழக்கு ஜேர்மனியில் கூட வாழ்ந்த காதலனை விளித்து 1988 அளவில் எழுதிய கவிதை)

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் 57

டிசெம்பர் 2006 - பெப்ரவரி 2007

பிரதம ஆசிரியர்

க. தணிகாசலம்

தொலைபேசி. 021-2223629

ஆசிரியர் குழு

இ.முருகையன்

சி.சிவசேகரம்

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

சோ.தேவராஜா

அழ.பகீரதன்

ஜெ.சற்குருநாதன்

மாவை வரோதயன்

கணினி அச்சு

கு. மதுராணினி

பெ. மல்லிகா

பக்கவடிவமைப்பு / ஓவியங்கள்

மதிபுஷ்பா

முகப்பு ஓவியம்

ஆ. இராசையா

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு

ஜூட்சன்

வீந்யோகம்

வசந்தம் புத்தகசாலை

44, 3ம் மாடி, கொழும்பு மத்திய சந்தை தொகுதி,

கொழும்பு - 11. Tel 011-2335844

வெளியீடு

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தொடர்பு முகவரி

க.தணிகாசலம், ஆடியபாதம் வீதி,

கொக்குவில் கிழக்கு, கொக்குவில்.

மின்னஞ்சல் முகவரி

Thayakam_1@Yahoo.com.

தொலைபேசி. 021-2223629, 011-2335844.

அச்சுப்பதிப்பு

கௌரி அச்சகம்,

207. சேர் இரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை,

கொழும்பு 13.

தொடர் நடைச்சீத்திரம்

மாவை வரோதயன்

சிறுகதை

வித்யா

த. தர்மேந்திரா

ரானினி

ஸ்ரீ

கட்டுரை

பேராசிரியர் நா.வானமாமலை

யாதவன்

ஏகலைவா

நிகழ்வுகள்

“நானாமோர் களவோ”

அனந்தன்

பின் வரலாற்றியல் தொடர் கதை

ஜெகதல பிரதாபன்

பிரயாவிடை

தூயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் 57

டிசெம்பர் 2006 - பெப்ரவரி 2007

அதிகாரத்துவமும் விடுதலையும்

மக்கள் தமது நாளாந்த வாழ்வில் பல்வேறு அதிகாரத்துவ ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உட்பட்டு வாழ்வதற்கு இச்சமூக அமைப்பால் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். அவர்களது வாழ்வையும் சாவையும் தீர்மானிக்கும் இவ்வதிகாரத்துவ சமூக அமைப்பின் கீழ் ஒடுக்குமுறைகளின் தளங்கள் வடிவங்களில் சில மாறுதல்கள் காணப்பட்ட போதும் அவற்றின் தன்மைக்கு ஏற்ப ஒடுக்குமுறைகளின் கோரக்கரங்கள் சில வெளிப்படையாகவும் பல மறைகரங்களாகவும் செயற்பட்டு வருகின்றன. இவற்றை எதிர்கொள்ளும் மக்களிடம் இவ்வதிகாரத்துவ ஒடுக்குமுறைகளில் இருந்து விடுபடவேண்டும் என்ற இன்றியமையாத தேவை - சுதந்திரத்துக்கான அவசியம் என்றும் உணரப்பட்டு வருகிறது.

இவ்வொடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான உணர்வை சமூகத்தில் பெரும்பாலோர் அவரவர் எதிர்கொள்ளும் ஒடுக்குமுறை வடிவங்களுக்கிடாகப் பெறுகின்றனர். ஒடுக்குமுறைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணம் பெரும்பாலும் பொருளாதார ஒடுக்குதலாகவே இருந்தபோதும் அவை தேசிய, இன, மத, சாதிய, பால், வர்க்க, கலாசார ஒடுக்கு முறைகளாக பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. இவற்றின் தாக்கத்தால் தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் பெறப்படும் இவ்வொடுக்குதலுக்கு எதிரான உணர்வுகள், மனிதகுல வரலாற்றின் விடுதலை அனுபவங்களுடன் இணைக்கப்பட்டு அதன் இயங்கியற்றொடரமைப்பின் உணர் வடிவமாக உருமாறும் போதுதான் அது விடுதலை உணர்வாக பரிணமிக்கின்றது. ஒடுக்குதலின் கொடுரத்தை உணர்கின்ற ஒருவர் பிறிதோர் ஒடுக்குதலைச் செய்ய முனைவதில்லை. தனித்தனியான ஒடுக்குதலுக்கு எதிராக மட்டும் நின்றுவிடும் உணர்வுகள் ஒருபொழுதும் விடுதலை உணர்வாக பரிணமிப்பதில்லை. இதனை உணர்ந்தே அதிகாரத்துவ வாதிகள் உலகெங்கும் இத்தகைய உணர்வுகளைத் தூண்டி வருகின்றனர்.

மனித வாழ்வு என்பது இயற்கைத் தேவைகளின் அடிப்படையில் சோற்றுக்கும் சுகங்களுக்கும் ஆனதுதான். அதிகாரத்துவ வர்க்கத்தினரால் இன்று மிக இலகுவாகத் திணிக்கப்படும் நுகர்வுக் கலாசாரம் தங்கிநிற்கும் - மனித பலவீனமும் - பலமான அடித்தளமும் இதுதான். ஆனால் மனித வாழ்வு வெறும் நுகர்வுத் தேவைகளுடன் நின்று விடுவதில்லை. அதனைப் பெறுவதற்கான பொருளாதார அதிகாரப் போட்டிகளால் மக்கள் மத்தியிலும், நாடுகளுக்கிடையேயும் ஏற்படும் முரண்கள், பகைமைகள், போர்கள்: அவற்றினால் ஏற்படும் கொடுர அழிவுகள், சாவுகள், பஞ்சம், நோய், பிணி துன்பங்கள் யாவும் மனித மனங்களை அதிரவைக்கின்றன. இதனால் இக்கொடுமை மிக்க சமூக அமைப்பை மாற்றி அமைத்து மானிட அன்பும், சுதந்திரமும், சமத்துவமும் நிறைந்த ஒரு விடுதலை வாழ்வை மண்ணில் உருவாக்க உழைப்பதே மானுட வாழ்வின் உயர் விழுமியமாக மாற்றமடைகிறது.

சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உலகெங்கும் முனைப்புடன் எழுந்த இவ்விடுதலை உணர்வின் வேகம் சற்று தளர்வடைந்த போதும் விடுதலை நோக்கிய பயணம் தடைப்படவில்லை. உலகின் பல பாகங்களிலும் இன்றும் உயிர்ப்புடன் இவ்வுணர்வு முன்னெடுக்கப்படுகிறது. உலகமயமாக்கலின் மாய மயக்கங்களையும் மீறி ஜனநாயக வழிமுறைகளுக்கிடாகவும் தென்னமெரிக்க நாடுகளில் ஏற்பட்டுவரும் அரசியல் மாற்றங்கள் மானுட விடுதலைக்கான நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

மனித சித்தத்துக்கு அப்பால் தெய்வீக சக்திகளாலேயே போர்களும் அழிவுகளும் நடந்தேறுகின்றன என நம்பிய இறை தூதர்கள், வேதகால ரிஷிகள் கூட இம்மண்ணில் அவர்களால் நிலைநிறுத்த முடியாத விடுதலையை - வீடுபேற்றையே விண்ணிலகில் காணும் ஆன்மீக மார்க்கமாக முன்வைத்தனர். கௌதம புத்தரும் இரத்த

உறவினர்களிடையே ஏற்பட்ட அரசு ஆதிக்கத்துக்கான போட்டிகள் போர்களால் விளைந்த மரணங்கள், நோய், பிணி, பஞ்சங்களைக் கண்டு மனம் நொந்தே அரசு அதிகாரத்தைத் துறந்து அன்பையும் அகிம்சையையும் பற்றிப் போதித்தார். அந்த மதத்தையே அரசு மதமாகக் கொண்ட இந்நாட்டில் 2550 ஆண்டுகளின் பின்னரும் புத்தர் கண்ட போரின் துயரம் இன்றும் தொடர்வதைக் காண்கிறோம்.

முப்பது ஆண்டுகளாக தொடரும் போர்ச்சூழலால் மக்கள் அடைந்து வரும் துன்பங்கள் சொல்லில் அடங்காதவை. தேவையற்ற தியாகங்களைத் தவிர்ப்பதே விடுதலைப் போரின் விதியாக உள்ளபோதும் போர்முனைக்கு அப்பாலும் வேண்டாத மரணங்களின் எண்ணிக்கை பெருகுகின்றன. உயிரிழந்தோர் அங்கங்களை இழந்தோரின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கம் மட்டுமல்ல பொருளாதார அழிவுகள் தடைகள் என போரின் நீட்சியால் அதன் பக்க விளைவுகளால் மக்களின் உடல் உளநலன்கள் பாதிக்கப்படுவதுடன் பண்பாட்டு வாழ்விலும் மிகுந்த பாதிப்பை இவை ஏற்படுத்துகின்றன.

போர்நிறுத்தம், சமாதானம், பேச்சுவார்த்தை, அரசியற் தீர்வு என்பவையே நாட்டினதும் மக்களினதும் முதன்மைத் தேவையாக இன்றும் உள்ளது. கடந்த ஐம்பது அண்டுகளுக்கு மேலாக இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வை தமது அதிகாரத்துவ நலன்களுக்காக பின்தள்ளி வந்ததன் மூலமே இலட்சக்கணக்கான மக்களைப் பலிகொள்ளும் யுத்த களம் திறக்கப்பட்டது என்ற உண்மை உணரப்பட வேண்டும். அரசியல் கட்சிகளின் ஒன்றுபட்ட பலத்தை மீண்டும் அதிகாரத்துவ நலன்களுக்குப் பலியாக்கி கொள்ளாமல் தேசத்தினதும் மக்களினதும் நலன்களிலிருந்து நீதியான அரசியல் தீர்வை விரைவில் எட்ட அரசு முன்வரவேண்டும்.

பல்வேறு ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உட்படும் அனைத்து மக்களும் அதிகாரத்துவ சமூக அமைப்புக்கு எதிராக ஒன்றுபடுவதற்குத் தடையாக இருக்கும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வைக் காண்பதன் மூலமே நிரந்தர சமாதானம், விடுதலை வாழ்வு என்ற இலக்கை நோக்கி மக்களால் முன்செல்ல முடியும்.

தாயகம்

புதிய சந்தா விபரம்

இலங்கை

ஐரோப்பிய நாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூபா - 240.00
இரண்டு ஆண்டு	ரூபா - 480.00
மூன்று ஆண்டு	ரூபா - 750.00
ஆயுள் சந்தா	ரூபா - 15000.00

ஒரு ஆண்டு	ஈரோ - 10.00
இரண்டு ஆண்டு	ஈரோ - 20.00
மூன்று ஆண்டு	ஈரோ - 30.00
ஆயுள் சந்தா	ஈரோ - 600.00

கனடா

அவுஸ்திரேலியா

ஒரு ஆண்டு	டொலர் 20.00
இரண்டு ஆண்டு	டொலர் 40.00
மூன்று ஆண்டு	டொலர் 60.00
ஆயுள் சந்தா	டொலர் 1000.00

ஒரு ஆண்டு	டொலர் 20.00
இரண்டு ஆண்டு	டொலர் 40.00
மூன்று ஆண்டு	டொலர் 60.00
ஆயுள் சந்தா	டொலர் 1000.00

பிரித்தானியா

தொடர்புகளுக்கு

ஒரு ஆண்டு	ஈரேலிங் பவுன்	5.00
இரண்டு ஆண்டு	ஈரேலிங் பவுன்	10.00
மூன்று ஆண்டு	ஈரேலிங் பவுன்	15.00
ஆயுள் சந்தா	ஈரேலிங் பவுன்	350.00

Vasantham (Pvt) Limited,
No.44, Third Floor,
C.C.S.M. Complex, Colombo - 11.
T.P: 011-2335844

ஒரு தண்டனையும் ஓயாத குற்றங்களும்

சதாம்ஹுஸேன் தூக்கிலிடப்பட்டது பற்றி உலகளாவிய முறையில் கண்டனங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அது பற்றி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தோரிடையே ஜோர்ஜ் புஷ் போன்றோரும் சதாம் ஆட்சியில் துன்புற்ற ஷியா முஸ்லிம் சமூகத்தினரும் அடங்குவர். எனினும் சதாம் தண்டிக்கப்பட்டது அவர் அமெரிக்காவினதும் பிரித்தானியாவினதும் பூரண ஆசிகளுடன் நடத்திய கொலைகளில் ஒரு பகுதிக்காக மட்டுமே.

சதாம் மீதான வழக்கு விசாரணை முறை கேடாகவே நடந்தது. அவரது வழக்கறிஞர்கள் மிரட்டப்பட்டுள்ளனர். இருவர் கொல்லப்பட்டனர். நீதிபதிகள் அப்பட்டமாகவே பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டதால் நீதியின்மையை மழுப்புவதற்காக நீதிபதிகள் மாற்றப்பட்ட போதும், வழக்கு தொடங்கு முன்பே தீர்ப்பு என்னவென்று வெள்ளை மாளிகையில் முடிவெடுக்கப்பட்டுவிட்டது. சதாமின் மரண தண்டனையை அமெரிக்கத் தூண்டுதலின் பேரில் நடந்த கொலையாகவே பெருவாரியான மக்கள் காணுகின்றனர். உலகின் பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் இது முஸ்லிம்களைப் புண்படுத்தும் நோக்கில் செய்யப்பட்ட காரியமாகக் காணுகின்றனர். இவ்வாறான எண்ணங்கட்கு நியாயம் உண்டு. எனினும் இதற்கும் அப்பால் விடயங்களை ஆழ ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டிய தேவை நமக்குண்டு.

சதாமின் தூக்குத் தண்டனை சட்டரீதியான படுகொலை என்பதில் நமக்குக் கருத்து வேறுபாடு வேண்டாம். ஆனால் சதாமை ஒரு தியாகியாகத் தூய்மைப் படுத்துவது பற்றி நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். சதாமைத் தண்டிக்க ஏகாதிபத்தியத்துக்கு முடியுமாயிற்று. இன்னொரு புறத்தில் சதாமை விடக் கொடிய கொலை பாதகன் பினோஷையைத் தண்டனையிலிருந்து முழுதாகக் காப்பாற்ற முடியாவிட்டாலும் தண்டனையை இழுத்தடிப்பதற்கு அமெரிக்கா தன்னாலானதைச் செய்தது. ஸுல்.பிகார் அலி பூட்டோவை பாகிஸ்தானின் மதவாத ராணுவ சர்வாதிகாரி ஸியா உல் ஹக் தூக்கிலிட்ட போது அமெரிக்கா மட்டுமல்ல, இஸ்லாமிய உலகம் கூட, அது பற்றிக் கண்டனம் தெரிவிக்கவில்லை. எனவே, தண்டனைக்குரிய குற்றம் எது என்பது, யார் குற்றவாளி என்பதாலே முடிவாகிறது.

நமது கவனத்துக்குரியது ஏதென்றால் அமெரிக்காவும் அதனுடைய ஆசிகளுடன் இஸ்ரேலும் நாளாந்தம் செய்கிற அட்டுழியங்கள் பற்றியும் கொலைகள் பற்றியும் ஆட்கடத்தல்கள் பற்றியும் நமக்கு யாரும் விரிவாக எடுத்துச் சொல்வதில்லை. அமெரிக்காவின் குவாண்டனாமோ சிறை அட்டுழியங்களோ ஈராக்கில் நடத்தப்படும் சித்திரவதைகளோ கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவுக்கு நேசமான அரபு நாடுகளிலும் உள்ள பயங்கரவாதிகட்கான இரகசிய சிறைக் கூடங்களோ பற்றி நமக்குச் சாடைமாதையாகத் தெரியும். ஆனால் அவற்றை இஸ்லாமிய பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போர் என்று நம்புவதற்கும் நாம் பழக்கப்பட்டுவிட்டோம்.

இஸ்ரேல் லெபனானில் நடத்திய போரும் பலஸ்தீனத்தின் காஸா பகுதியில் நடத்தி வருகிற பயங்கரத் தாக்குதல்களும் ஹிஸ்புல்லாவினதும் ஹமாஸினதும் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளாகவே நமக்குக் காட்டப்படுகின்றன. நாம் இஸ்ரேலின் மிகையான வன்முறை பற்றி ஒருவேளை வருந்தினாலும் இஸ்ரேலின் அன்றாடக் கொடுமைகளின் விளைவாகவே அங்கு ஹிஸ்புல்லாவும் ஹமாஸும் போராட வேண்டியுள்ளது என்று நமக்கு நினைவுட்டப்படுவதில்லை.

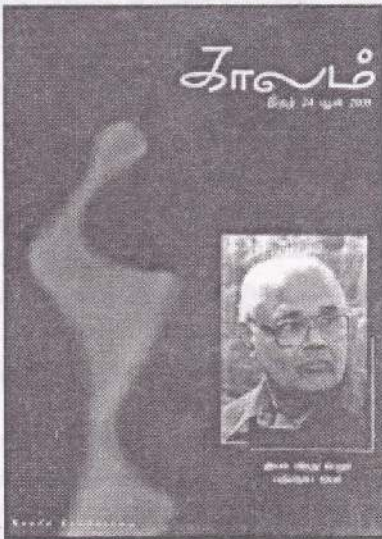
இலங்கையில் இன்று நடத்தப்படுகிற பிரகடனஞ் செய்யாத யுத்தம் விடுதலைப் புலிகட்கு எதிரானது என்ற வரையறையை எப்போதோ மீறித் தமிழ் இனத்தின் மீதான இனச் சுத்திகரிப்பும் இன ஒழிப்புப் போருமாக மாறியுள்ளது. இஸ்ரேல் பலஸ்தீனத்தில் ஹமாஸ் பயங்கரவாதிகளை அழிக்கிற பேரில் நடத்திவருகிற கொலை வெறியாட்டத்தைப் போலவும் லெபனான் மீது தொடுத்த போரையும் போல எதையும் நியாயப்படுத்தத் தேவையின்றி இங்கும் வடக்குக் கிழக்கில் மக்கள் வாழும் பகுதிகள் மீது தாக்குதல் தொடுக்கப்படுகிறது.

உலக நாடுகள் குறுக்கிட வேண்டும் எனத் தமிழ்த் தலைமைகள் மன்றாடுவதில் பயனில்லை. ஏனெனில் “உலக நாடுகள்” எனப்படுகிற உலக மேலாதிக்கக்காரர்களது பூரண ஆசிகளுடன் இல்லாவிடினும் எவ்விதமான கடும் நடவடிக்கையும் நடைபெறாது என்ற தெளிவுடனேதான் இலங்கை அரசின் முப்படைகளும் நடந்து கொள்ளுகின்றன. தண்டிக்கப்படமாட்டோம் என்ற நிச்சயத்தடனேயே இங்கு ஒவ்வொரு படுகொலையும் செய்யப்படுகிறது. ஏனெனில் அப்படு கொலைகள் எவ்வகையிலும் “உலக நாடுகளின்” நலன்கட்குத் தீங்கானவையல்ல.

இலங்கையின் ஆட்சியாளர் எவரும் இன்னொரு சதாம் ஹுசேனாகத் தண்டனை பெற வாய்ப்பில்லாத விதமாக ஜே.ஆர்.ஐயவர்த்தன முதலாக மஹிந்த ராஜபக்ஷ வரையிலான பேரினவாத அடக்குமுறை ஆட்சியாளர் ஒவ்வொருவருமே அமெரிக்காவின் செல்லப் பிள்ளைகளாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். அவர்களுடைய எல்லாப் பாவங்களும் மன்னிப்பிற்குரியன. எல்லாப் படுகொலைகட்கும் பேரழிவுகட்கும் பின்னர் “முதலிலிருந்து” தொடங்குகிற நிலைக்குத் தமிழ் மக்கள் தள்ளப்படுகின்றனர். அவர்கள் தான் பயங்கரவாதிகளாக்கப்படுவர்.

இந்தியா பற்றியோ “உலக நாடுகள்” பற்றியோ நமக்கு மயக்கங்கள் வேண்டாம். தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பும் விடுதலையும் அவர்களது, குறிப்பாக மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது, ஒற்றுமையின் மீதுதான் தங்கியுள்ளது. சுயநிர்ணயம், சுயாட்சி, தமிழர் தாயகம் என்கிற நிலைப்பாடுகளில் உறுதியாகவும் தேசிய இனங்கள் அனைத்திற்கும் சமமான உரிமைகள் என்பதீர் தெளிவாகவும் தமிழ் மக்களது போராட்டம் சனநாயகப்படுத்தப்பட்டு முன்னெடுக்கப்படுவது மட்டுமே இன்று முக்கியமானது.

நமது நோக்கம் யாரையும் தண்டிப்பதாகவோ பழி வாங்குவதாகவோ இருக்கத் தேவையில்லை. வீணான உயிரிழப்புக்களைத் தடுப்பதும் இலங்கையின் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் யாவும் நிலைக்கக் கூடிய நியாயமான தீர்வொன்றின் கீழ் தங்களது உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தவும் கடந்த கால இழப்புக்கான ஈடும் நிவாரணமும் வழங்கப்பெற்று முழு உரிமையுடைய குடிமக்களாகும் வாழ்வொன்றைப் பெறுவதே நமது இலக்கு. அதை உறுதிப்படுத்துவதாயின் நமது விடுதலை இன்னொரு அடிமைத்தனத்துக்கு இட்டுச் செல்லாதபடி உறுதிப்படுத்த வேண்டும். குறிப்பாக இதுவரை பேரினவாதப் போருக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் உடந்தையாயிருந்தோர் பற்றி எல்லாரும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

சஞ்சிகை - காலம் (யூன் 2005)
 ஆசிரியர் - செல்வம்
 முகவரி - 16, HAMPSTEAD COURT
 MARKAM, OUT L3R 3S7
 CANADA
 மின்னஞ்சல் - kalam@tamilbook.com

சஞ்சிகை - உயிர்நிழல் (யூலை - செப்டம்பர் 2006)
 தொகுப்பாசிரியர்கள் - லஷ்மி, கலைச்செல்வன்
 முகவரி - Exil 27 Rue jean Moulin,
 92400 Courbevoie, France.
 அன்பளிப்பு - வருடசந்தா - 15 euros
 (4 பிரதிகள் - தபாற் செலவு உற்பட)

பூமியை வாழ்த்தும் பொங்கல் விழா

பேராசிரியர் நா.வானமாமலை

தமிழ் நாட்டில் தை மாதம் அறுவடைக் காலமாக இருந்தது. இப்பொழுது காலநிலை மாறுபாட்டால் பங்குனி அறுவடைக் காலமாக ஆகிவிட்டது. முற்காலத்தில் தைப்பொங்கல் விழா அறுவடை விழாவாகவே கொண்டாடப்பட்டது. இன்று தை மாதம் அறுவடைக் காலமாக இல்லாவிட்டாலும் வழக்கத்தையொட்டி இன்று தை மாதப் பிறப்பை அறுவடை விழாவாகவே தமிழ் மக்கள் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

அந்நாளில் கதிரவனைத் தமிழ் மக்கள் வணங்குவதாக 'கல்கி' கூறுகிறது. ஏனெனில் கதிரவனை பூமியின் செழிப்புக்குக் காரணம் என்று கல்கி கருதுகிறது. கல்கியின் கருத்து தற்கால விஞ்ஞானக் கருத்துக்கு ஒருவாறு ஒத்திருக்கலாம். ஆனால் வரலாற்றுக்கோ, வழக்கத்துக்கோ, மரபுக்கோ அது பொருந்துவதாக இல்லை. பொங்கல் எவ்வாறெல்லாம் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. இன்று பொங்கல் விழாக் கொண்டாடப்படும் முறையில் வரலாற்று எச்சங்கள் ஏதாவது இருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ந்து பொங்கல் விழாவின் உண்மையான தன்மை பற்றி நாம் முடிவுக்கு வர வேண்டும்.

பொங்கல் விழாவிற்கும் பாவை நோன்பிற்கும் தொடர்பு உண்டு. பாவை நோன்பு மார்கழி மாதம் தொடங்கி தை மாதப் பிறப்பன்று முடிவது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பாவை நோன்பு கொண்டாடப்பட்ட விதத்தைக் குறித்து 'திருப்பாவையினின்று நாம் அறியலாம்.

வையத்து வாழ்வீர்கள்!
நாமும் நம் பாவைக்கு,
செய்யும் கிரிசைகள்,
கேளீரோ பாற் கடலுள்
பையத் துயின்ற
பரமன் அடிப்பாடி
நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்

நாட் காலே நீராடி,
மையிட்டு எழுதோம்
மலரிட்டு நாம் முடியோம்
செய்யாதன செய்யோம்
தீக்குறளைச் சென்றோதோம்
ஐயமும் பிச்சையும்
ஆந்தளையும் கைகாட்டி
உய்யுமாறு எண்ணி
உகந்தேல் ஓரெம் பாவாய்!

மார்கழி மாதம் முழுவதும் கன்னியர்கள் மேற்கண்ட முறையில் நோன்பு நோற்கிறார்கள்.

இந்நோன்பு யாரை மகிழ்விக்க? கண்ணனை மகிழ்விக்கவா? இல்லை. 'அவன் அடிபாடி' அவர்கள் நோன்பு நோற்றாலும் நோன்பு பாவை நோன்பே. பாவை மகிழ்விக்கவே. பாவை யார்? பாவை மண்ணாலோ, சாணத்தாலோ, மணலாலோ செய்த படிமம். இது பூமியையே குறிக்கும். இந்நோன்பு பூமியை மகிழ்விக்கவே நோற்கப்படுகிறது. பூமி மகிழ்ந்தால் செழிப்பைத் தருவாள்,

ஆண்டாள் ஆயர் மகளிர் கொண்டாடும் பாவை நோன்பை வருணிக்கிறாள். ஆகையால் அவர்களுக்குச் செல்வச் செழிப்பு எதுவோ, அதனைப் பாவை அருளும் என்று பாடுகிறாள்.

ஓங்கி உலகளந்த
உத்தமன் பேர் பாடி
நாங்கள் நம் பாவைக்குச்
சாற்றி நீராடினால்,
தீங்கின்றி நாடெல்லாம்
திங்கள் மும்மாரி பெய்து
ஓங்குபெரும் செந்நெல்
ஊடுகயல் உகை
பூங்குவளைப் போதில்
பொறிவண்டு கண்படுப்ப
தேங்காதே புக்கிருந்து
சீர்த்த முலைப்பற்றி
வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்
வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம்
நிறைந்தேல் ஓர் எம்பாவாய்

ஆயர் மகளிர் விரும்பும் செல்வம் எதுவென்று ஆண்டாள் மேற்கண்ட செய்யுளில் குறிப்பிடுகிறாள். இச் செல்வத்தைப் பாவை தருவாள். அவள் தருவதற்கு, ஆயர் மகளிர் தங்கள் உடல் வருந்த நோன்பு நோற்கிறார்கள். பூமி செழிப்பைத் தருவதற்கு இவர்கள் உடலை வருத்துவானேன்? இவ்வினாவிற்கு விடைகாண தொல்குடி மக்களின் உலகக் கண்ணோட்டத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இயற்கையின் இயக்க விதிகளைத் தொல்குடி மக்கள் அறிந்தவர்களல்லர். கூட்டுழைப்பினால் அவர்கள் இயற்கையோடு போராடினார்கள். போராட்டத்தின் முதல் வெற்றியே புன்செய்ப் பயிர்த் தொழில். அதற்கடுத்த வெற்றி ஆடுமாடுகளைப் பழக்கியது. மனிதன் தனது செயலால் இயற்கையினின்று தனக்குத் தேவையானவற்றைப் பெற முடியுமென்று கண்ட தொல்குடி மக்கள் இயற்கை விதிகளோடு எவ்விதத் தொடர்புமில்லாத தங்களது செயல்களால் இயற்கையை வசப்படுத்த முடியுமென்று நம்பினார்கள். இடி முழக்கம் போன்ற ஓசைகளை எழுப்பிக் கூத்தாடினால், தங்களைப் பார்த்து இயற்கையும் மழை பொழியும் என்று எண்ணினார்கள். அதற்காக ஒரு கூத்தும் வகுத்துக் கொண்டார்கள். காற்றிலிருந்து பயிரைப் பாதுகாக்கக் காற்றில் அசைந்தாடுவது போல் நடனமாடி அதைப் போலப் பயிரையும் ஆடும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அசைந்தாடினால் காற்று பயிரை வேரோடு பிடுங்கி எறியாது என்பது அவர்கள் நம்பிக்கை. உலகம் முழுவதிலும் இத்தகைய வழக்கங்கள் இருந்திருக்கின்றன. தொல்குடி மக்களினத்தவர் பலரிடம் இத்தகைய வழக்கங்களை காணலாம். இதனை நாம் (Magic) மந்திரம் என்றழைக்கிறோம். இம் மந்திரந்தான் மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் ஏற்பட்ட முதல் தொடர்பு. மனிதன் மந்திர முறைகளினால் இயற்கையை வசப்படுத்த முயன்றான். இயற்கையை அறிய புறவய முறைகள் தோன்றிய பின் மந்திரத்தைக் கொண்டு விட்டு, அதன் வயிற்றில் விஞ்ஞானம் தோன்றியது. இம்மந்திரத்தின் எச்சமே பாவை நோன்பு. தங்கள் உடலை வருத்தித் தூய்மையாக இருந்தால் பாவையும் வரந்தரும் என்ற ஆயர் மகளிர் நம்பிக்கையே திருப்பாவையில் கவிதா ரூபத்தில் வெளிப்படுகிறது.

இதை உறுதிப்படுத்த ஒரே ஒரு சான்று காட்டுவோம். மந்திர முறையில், இயற்கைச் சக்திகளை அழைத்து மனிதன் கட்டளையிடுவது போல் சொற்களை மறுபடி உச்சரிப்பது வழக்கம். தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்வதென்பது மனிதன் தன் உடலில் சக்தியைவரவழைக்கவே. சக்தி பெற்றதாக அவனுக்குத் தோன்றியதும் இயற்கைச் சக்திகளை நோக்கி மனிதன் கட்டளைகளைப் பிறப்பிப்பான். இவ்வாறு ஆயர் மகளிர் மழையைப் பார்த்துக் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

தாழாதே சாரங்கம்
உழைத்த சரமழை போல்
வாழ உலகினில்
பெய்திடாய்; நாங்களும்;
மார்கழி நீர் ஆட
மகிழ்ந்தேல் ஓர் எம்பாவாய்;

'நாங்கள் வாழ நீ பெய்' என்ற மந்திர மொழியாக அவர்கள் கட்டளையிடுகிறார்கள். மழை பெய்து, பூமி விளைந்து, அறுவடை ஆனபின் பாவைக்கு அவர்கள் செய்யப் போகும் விழாச் சிறப்புக்களைப் பற்றியும் முன்கூட்டியே ஆயர் மகளிர் சொல்கிறார்கள். அதுதான் அறுவடைத் தினத்தன்று அவர்கள் பாவைக்குச் செய்யப்போகும் சிறப்பான விழா.

கூடாரை வெல்லும்
கோவிந்தா! உன்தன்னைப்
பாடிப்பறை கொண்டு
யாம்பெறும் சம்மானம்
நாடு புகழும்
பரிசினால் நன்றாகச்

சூடகமே, தோள் வளையை
தோடே, செவிப் பூவே
பாடகமே என்று அனைய
பல்கலனும் யாம் அணிவோம்
ஆடை உடுப்போம்
அதன் பின்னே பாற்சோறு
மூட நெய் பெய்து
மழங்கை வழிவார
கூடி இருந்து
குளிர்ந்தேல் ஓர் எம்பாவாய்!
கறவைகள் பின் சென்று
காரணம் சேர்ந்துண்போம்

அறுவடையின் பயனை அவர்கள் அனுபவிக்கும் மகிழ்ச்சியே பாவைக்குச் செய்யும் விழா.

இவ்விழாவைக் கொண்டாடுபவர்கள் பெண்கள். ஆரம்பத்தில் உழவுத் தொழிலைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் பெண்களாதலால் அவர்களே அவ்விழாவிற்குரிய வர்களாகிறார்கள். பாவையும் பெண் தெய்வம். அது பூமியின் படிமம். அவளை மந்திரம் மூலமும் பாட்டின் மூலமும் மகளிர் மகிழ்விக்கிறார்கள். மகளிர் கண்ணனை வழிபடுகிறார்களென்றாலும் கண்ணனிடம் பறை மட்டுமே கேட்கின்றார்கள். பறை எதற்கு? கரவைக் கூத்தாடப் பறையை முழக்க வேண்டி பறையைக் கண்ணனிடம் பெற்று அவர்கள் பாவைப் படிமம் செய்து அதன் முன் கரவையிடுவார்கள். அவர்கள் 'சம்மானம்' பெறுவது கண்ணனிடமல்ல, பாவையிடமே, இன்றும் பொங்கல் பொங்கும் போது பெண்கள் குரவையிடுகிறார்கள். இது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் குரல் ஒலி. இது குரவைக் கூத்தின் எச்சம்.

இவ் விழா புறநானூற்றுக் காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. நெல் களத்தைப் போர்க்களத்துக்கு உவமை கூறுவது பண்டைப் புலவர் மரபு. குறுங்கோழியூர் கிழாரென்னும் புலவர் நெல் களத்தை வருணித்து அதனைப் போர்க்களத்துக்கு உவமை கூறுகிறார். அன்று அறுவடை விழா 'சாறு கொண்ட களம்' என்று புலவர் கூறுகிறார். சாறு என்றால் விழா, அறுவடை விழாவைப் பற்றி இச் செய்யுளிலிருந்து நமக்குச் சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நம் நாட்டு உழவர் பொங்கல் கொண்டாடிய முறையைப் பற்றி இச் செய்யுள் அறிவிக்கிறது.

வலங்கு செந்நெல் கதிர் வேய்ந்த
வாய் கரும்பின் கொடிக்கூரை.
சாறு கொண்ட களம் போல,
வேறு வேறு பொலிவு தோன்ற
குற்றானா வுலக்கையால்
கவிச் சும்மை வியாலங் கண்

நெற் கதிர் வரிந்த கூரை வீடுகள். கரும்பை வாசலில் தோரணமாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள். இவ்வலங்காரம் விழாநாளை அறிவிக்கின்றது. தானியம் குவியலாகக் கிடக்கிறது. உலக்கையைக் கழவி அணி செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். அது நெல் குற்ற அல்ல. வள்ளக் கூத்தாடு களத்தின் நடுவே கிடத்துவதற்காக வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு விழா கொண்டாடப்படுகிறது. இவ் விழா வள்ளைக் கூத்து நெல் குற்றுவது போல ஆடும் கூத்து. இக் கூத்து விழாவில் மகளிரின் பங்கை வலியுறுத்தும்.

உழவுத் தொழிலின் ஆரம்ப காலத்தில் மகளிர் அத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததன் எச்சமாக இக் கூத்து காணப்படுகிறது.

அறுவடை விழா, அறுவடையன்று தான் நிகழும். அன்று உழவர் மனமகிழ்ச்சி கொள்வார்கள். அன்று போல் என்றும் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் உழவர் பெருமக்கள் வாழும் நாட்டையுடையவன் எங்கள் அரசன் என்று பிசிராந்தையார், கோப்பெருஞ் சோழனைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். ஒரு நாள் விழாவன்று வயிறு நிறைந்தாற் போதாது; என்றும் நிறைய வேண்டும் என்று இன்றைய உழவரது கோரிக்கையைக் கவிஞர் தமது ஆர்வமாகவும் வெளியிடுகிறார்.

நுங்கோ யாரென வினவின் எங்கோ
களமர்க் கரித்த விளையல் வெங்கள்
யாமைப் புழுக்கிற் காமம் வீடவாரா
வரற் கொழுஞ் சூடங்கவுளடாஇ
வைகு தொழின் மடிய மடியா விழுவின்
யாணர் நன்னாட் டுள்ளும் பாணர்
பைதற் சுற்றத்தும் பசிப்பகை யாகி
கோழியானே கொப்பெருஞ் சோழன் (புறம்: 282)

உழவர்கள் நாள்தோறும் விழாக் கொண்டாடுகிறார்கள். நாள் தோறும் ஆமை இறைச்சியும், மீன் கறியும் உண்டு கள் குடிக்கிறார்கள். தினந்தோறும் புதுவருவாய் கிடைக்கிறது. ஆடல் பாடல் கலைஞர்கள் பசியறியாதவர்களாக உழவர்களை மகிழ்விக்கிறார்கள். இந் நாட்டின் தலைநகரான கோழியில் கோப்பெருஞ் சோழன் அரசு வீற்றிருக்கிறான். அவனே எங்கள் அரசன். அறுவடை நாள் ஆண்டின் ஒரு நாள் விழாவாகப் போய் விடக்கூடாது. தினந்தோறும் அறுவடை விழாவாக, செல்வச் செழிப்போடு உழவர்கள் வாழ வேண்டும்' என்று கவிஞரின் கனவை இச் செய்யுள் சித்தரிக்கிறது.

பொங்கல் விழாவிலே பூமியை வாழ்த்தியது போலவே, மகளிர் நீர் தரும் ஆற்றையும் வாழ்த்தினார்கள். ஆறு பெண் பாலாகக் கருதப்பட்டது. தைநீரூடல் என்பது பண்டைய வழக்கம். இவ் வழக்கத்தைப் பரிபாடல் வருணிக்கிறது. வைகை நதிக்குப் பொங்கலிட்டு பூசனை

புரிகின்றனர் மதுரை நகர மகளிர்! நாட்டுக்கு வளம் தர வேண்டுமென வைகை நதியை வேண்டுகிறார்கள். பின்பு தங்கள் தாய்மாரகுகில் நின்று நீராடுகிறார்கள். நீராடும் போது வையை யை நோக்கிப் பாடுகிறார்கள்.

வையை! நினக்கு மடைவாய்த்தன்று
மையாடல் ஆடல் மழுபுலவர் மாறு எழுந்து
பொய் ஆடல் ஆடும் புணர்ப்பில் அவர், அவர்
தீ எரிப்பாலும் செறிதவம் முன்பற்றியோ,
தாயருகா நின்று தவத்தை நீராடுதல்
நீ உரைத்தி வையை நதி!

அவர்கள் வையை யை வாழ்த்தும் போது தங்கள் வேண்டுகோள்களையும் வையை யிடம் சமர்ப்பிக்கிறார்கள்.

நீ தக்காய், தைநீர் நிறம் தெளித்
தாய்என்மாரும்
கழுத்து ஆமை கை வாய்காக்
காதலர்ப் புல்ல
விழுத்தகை பெறுக! என
வேண்டுதும் என்மாரும்,
கிழவர் கிழவியர் என்னாது
எழ் காறும்

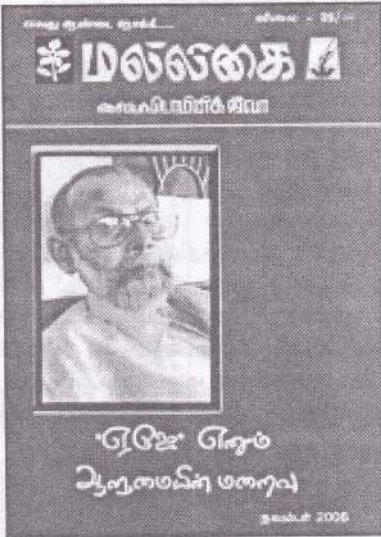
மழ ஈன்று மல்லற் கேள்
மன்னுக! என்மாரும்

சிறந்த கணவனைப் பெற வேண்டுமென தை நீராடும் மகளிரின் வேண்டுகோள் வையை யிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

எனவே, பொங்கல் விழா உழவர்களின் ஆர்வங்களை வெளியிடும் விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அவர்கள் வாழ்க்கை, விழாவன்று மட்டும் வளம் பெற்று விளங்காமல் என்றும் வளம் பெற வேண்டும் என்பதே அவர்கள் ஆர்வம். மந்திர மொழியின் மூலமும் வணக்கத்தின் மூலமும் இயற்கையை வசப்படுத்த அவர்கள் செய்த முயற்சி இன்று வேறு வழியில் நிறைவேறி வருகிறது. மனிதன் விஞ்ஞானத்தின் மூலம் இயற்கையை வென்று வருகிறான். இயற்கையளிக்கும் சக்தியைத் தங்கள் சுயநலத்திற்காகப் பயன்படுத்தி, உழவர்களை அடிமைப்படுத்தும் சரண்டல் வர்க்கத்தை எதிர்த்துத் திரளும் உழவர் பெருமக்கள் நாள்தோறும் பொங்கல் விழாக் கொண்டாடும் காலத்தை நோக்கி முன்னேறுகிறார்கள். ●

நன்றி

தீக்கதர் 15-01-2004

சஞ்சிகை - மல்லிகை (நவம்பர் 2006)
ஆசிரியர் - டொமினிக் ஜீவா
விலை - ரூபா 25.00
முகவரி - 201/4 ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி - 2320721

சஞ்சிகை - ஞானம் (ஜனவரி 2007)
ஆசிரியர் - தி. ஞானசேகரன்
விலை - ரூபா 30.00
முகவரி - 3B, 46வது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 6.
தொலைபேசி - 011 - 2586013

காப்பு வித்யா

“மீனா.... மீனா... நேரமாச்சப்பா கியூவில்லை சனங்கூடப்போகுது”

அந்த அதிகாலை வேளையில் சயிக்கிளில் வந்து இறங்கிய வேதா வந்த வேகத்தில் சயிக்கிளை ஒரு கையால் பிடித்தபடி மறுகையால் படலையை திறந்து உள்ளே பார்த்த படி கூப்பிடுகிறாள்.

“பொறும் வேதா வாறன்.. தம்பி இப்பதான் எழும்பினவன்.. தம்பி வேதாக்கா வந்திட்டா. பேந்து வந்து முகங்கமுலவாம் வா. சேட்டைப்போடு ம்.. கையை உயர்த்து. பட்டினைப் சயிக்கிளில் இருந்தபடி பூட்டலாம் வா. வா ஓடியந்து ஏறு”

மீனா சயிக்கிள் ஸ்ராண்டை தட்டி தயாராக வைத்தபடி அவளை விரைவுபடுத்தினாள்.

“முத்தா வருது”

காற்சட்டையின் விளிம்பை கையாற் பிடித்துக்கொண்டு தயங்கியபடி கூறிய அவனைப் பார்க்க அவளுக்கு பரிதாபமாக இருந்தது.

“எட இப்பதான் உனக்கு.. ம்... கெதியா இருந்திட்டு ஓடியா.. படலேக்கை நிக்கிறன்”

வேதா சயிக்கிளை உருட்டியபடி “என்ன விரதக் களைப்பிலை அயர்ந்திட்டீர்”

“ஓமப்பா. நேற்று உபவாசம் தானே. கோயிலடியிலை நடந்த தெல்லாத்தையும் நினைக்க நித்திரை வரேல்ல.. விடியப்பறம்தான் அயந்துபோனன்... தம்பி வந்திட்டான். வேதா கெதியாப் போவம்”

அடுத்த வீட்டுக் கேற்றை திறந்துகொண்டு வந்த சுரேஸ் வழமையாக வலம் வரும் “கீறோ கொண்டா”வுக்குப் பதிலாக சயிக்கிளில் ஏறி வேகமாக அவர்களைத் தாண்டிச் செல்கிறான். அவனைக் கண்டதும் மீனாவுக்கு நேற்று நடந்த கௌரி விரதப் பூசையின்போது அவனது தாயார் ஞானமக்கா கோயிலடியில் வைத்து தனது தாயாரிடம் கூறிய வார்த்தைகள் நினைவில் வந்தன.

“குமர்ப் பிள்ளையளை காலங்காத்தாலை பாணுக்கனுப்பிறதே... ஏன் தேப்பன் போய் வாங்கி வந்தால் என்ன”

“வேதா வராத நாளிலை அவர்தான் வாங்கிக்கொண்டாறவர்”

மீனாவின் தாயார் கூறிய பதிலை புரிந்துகொள்ளும் மனநிலையில் அவள் இல்லை. ஐம்பது வயதைத்தாண்டிய போதும் சரிகைப்பட்டுச் சேலையுடன் சர்வ அலங்கார பூர்ஜிதையாக காட்சி தந்த ஞானமக்கா வெறும் ஆசாரங்களுக்கு அப்பால் அடுத்த மனிதர்களின் தேவைகள் துயரங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் அக்கறையற்ற மனநிலையில் இருந்து கொண்டு கூறிய வார்த்தைகள் மீனாவுக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

“ஏனம்மா, மகனைப் பிடிச்சுப் போடுவம் எண்டு நினைக்கிறாவோ”

“சும்மா ஏன் அவவின்ரை கதையைப் பெரிசுபடுத்திறா.. அவவின்ரை விளக்கம் அது”

தாயாரிடம் அவள் புறுபுறுத்தபோது தாயாரின் வார்த்தைகள் அவளை நிதானப்படுத்தின. மீனாவின் தந்தையார் பாணுக்குச் சென்றுவரக்கூடியதாக இருந்தும் தனித்துச் செல்லவேண்டிய நிலையில் இருந்த அவளது நண்பி வேதாவுக்காகவே அந்த அதிகாலை வேளையில் அவள் சென்று வந்தாள். அவர்கள் மட்டுமல்ல அன்றைய சூழலில் பாணுக்கான வரிசையில் பாதிப்பேர்வரை பெண்கள் கூடிநிற்கவேண்டிய தேவை இருப்பதும் ஞானமக்கா அறியாததுதான்.

வேதாவின் தந்தை நாட்டில் இன்றுவரை தொடரும் அனர்த்தங்களின் ஆரம்ப நாட்களிலேயே பலியாகிப்போனவர்களில் ஒருவர். இரண்டு பெண் குழந்தைகளுடன் சமூகத்தின் எழுதப்படாத விதிகள் யாவற்றிற்கும் கட்டுண்டு ஒரு இளம் விதவையாக குடும்ப பாரத்தைச் சுமக்கவேண்டிய நிலைக்கு வேதாவின் தாயார் தள்ளப்பட்டாள். அச்சுமைகளின் தொடராகவே இன்று பெரியவளாக வளர்ந்துவிட்ட வேதா பாண் வரிசைக்குச் செல்லவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள்.

வேதா கூட ஞானமக்காவின் நெருங்கிய மிக உறவினள்தான். அவளது தந்தையாரின் இறப்புக்குப் பின்னர் குடும்ப பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள் அவர்களது உறவிலும் விரிசல்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. குறிப்பாக ஞானமக்காவின் பிள்ளைகளிடம் இருந்து வந்த வெளிநாட்டுப் பணத்தின் வருகை அவளது மனப்போக்கில் படிப்படியாக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அந்த அந்நியப்பாட்டின் விளைவே அவளிடமிருந்து வந்த அந்த வார்த்தைகள் என்பதை மீனா உணர்ந்தபோது சூழ்நிலையின்

கைதியாக மாறும் ஞானமக்காவுக்காக அவளால் வேதனைப்படவே முடிந்தது.

உயர் வகுப்பு மாணவியான மீனாவை விடயங்களை வெறும் உணர்வு நிலையில் இருந்து நோக்குவதிலிருந்து விடுபட்டு இப்படி சிறிதளவாவது விரிந்து பார்க்கும் நிலைக்கு தள்ளியது பாதை மூடப்பட்ட பின்னர் அவள் சமூகத்தில் கண்டு வந்த அவலங்கள்தான். உணவுப் பருக்கைக்கான அந்தப் பறப்பு அதிகாலையில் பாண் கியூவில் தொடங்கி பல்வேறு கியூக்களாக விரிந்தது. உப்புப் புளியிலிருந்து தேடுவாரற்றுக் கிடந்த பொருட்களெல்லாம் ஆணைவிலை குதிரை விலையாக விற்றது. சாப்பாட்டுப் பொருளுக்கும் சவப்பெட்டி விலைக்கும் கூட சம்பந்தம் இருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். போர், பிணி, பஞ்சம் என்று பாடசாலைக் கட்டுரையில் அடுக்கு மொழிக்காக அவள் எழுதிய வார்த்தைகள் அவளது கண்களுக்கு முன்னால் உயிர்ப்படைந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவள் வழமையாக உணவுண்ணும்போது கத்திக் கூப்பிட்டு அழைத்து உணவு வைக்கும் அவளது வளர்ப்பு நாய்கூட இரவு பகலாக அடுக்களை வாசலே தஞ்சமெனக் கிடந்தது. கதவு இடுக்குகளுக்குள்ளால் அடிக்கடி நுளைந்துவிடும் கள் எப்பூனைகள் வெற்றுப் பாத்திரங்களைக் கூட உருட்டிச் சென்றன. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எங்கிருந்தோ வந்த வைரஸ் நோய் வாழ்வின் இருப்பையே உலுக்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்படி ஒரு குழலில்தான் அன்றைய வாழ்க்கை அவர்களுக்கு விடிந்தது.

அந்த நாற்சந்தியின் ஓரத்தில் அமைந்திருந்த கடையின் முன்னால் ஆரம்பித்த பாண்வரிசை வழமையை விட நீண்டிருந்தது. மீனாவும் வேதாவும் சயிக்கிளை அவசரமாக நிறுத்திவிட்டு செல்ல முற்படுகின்றனர். இரவு பெய்த மழையில் ஊறியிருந்த நிலத்தில் மீனாவின் சயிக்கிள் ஸ்ரான்ட் புதைந்து சயிக்கிள் சரிகிறது.

“வேதா நீர் போய் நிலலும். சயிக்கிளை நிமிர்தியிட்டு வாறன்”. “தம்பி நீர் வாருமன் நாங்கள் போய் நிப்பம்”

வேதாவின் அழைப்பை ஏற்காமல் சயிக்கிளை தூக்கிவிடுவதில் மீனாவுக்கு அவளது தம்பி உதவுகிறான். மீண்டும் பாண் வரிசைக்குச் சென்றபோது வேதாவுக்குப் பின்னாலும் மூன்று நான்கு பேர் வந்துநிற்கின்றனர். மீனாவின் தம்பியாரை தனக்கு முன்னால் வந்து நிற்கும்படி வேதா சைகை மூலம் அழைத்த போதும் அதனால் வாய்த்தாக்கம் எழுந்து விபரீதம் ஏற்படலாம் என அஞ்சி மீனா மறுத்துவிட்டாள். பாண் பெட்டிகள் சயிக்கிள்களில் வந்து இறங்க பாண் வரிசை ஒருகணம் உயிர்ப்படைகிறது.

“ஆர் அங்கை ஓராள் நுளையப்பாக்குது.. விடாதையுங்கோ.. பொம்பிளையளை கியூவிலை விட்டா இதுதான் பிரச்சினை”

“பின்னுக்கு நிக்கிறவை விசரரே.. உவர் ஒவ்வொருநாளும் இப்பிடித்தான்.. ஆளை அனுப்புங்கோ பின்னாலை”

பாண் வரிசையை நேராக்கும் எச்சரிக்கைகள் மட்டுமல்ல அதிகாலைச் செய்திப் பரிமாற்றங்கள், அரசியல் சமூக பொருளாதார விமர்சனங்கள் எல்லாமே அங்கு இடம்பெறும். சிலர் சுதந்திரத்தின் சங்குகளாக மாறி அச்சமின்றி முழங்குவர். அவர்களை ஓட்டை வாயர்களாகக் கருதும் பலர் சாப்பாட்டுக்கு மட்டுமே வாயைத் திறப்பது என்று சத்தியம் செய்தவர்களாக காதுகளை மட்டும் கூர்மையாக்கிக்கொள்வர்.

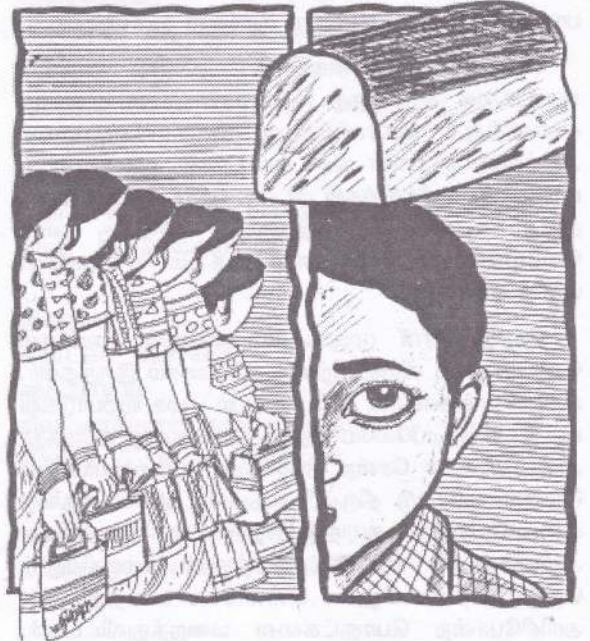
“என்ன இந்தியா கொஞ்சம கவனம் எடுக்குது போலை”

“ஓ எல்லாரும் எவளவு காலமா கவன மெடுக்கினம்” “கடவுள்தான். காப்பாத்த வேணும் எண்டு சொன்னவையாம். எங்களை கடவுளாலையும் காப்பாத்தேலாது போலை கிடக்கு”

“கௌரிவிரதம் .. முடிய இண்டைக்கு கந்த சஷ்டி தொடங்குது”

“ஓ இப்ப எல்லாரும் விரதம்தானே” “என்ன பகிடி பண்ணுறீர் போலை.. நாடு கிடக்கிற கிடப்பிலை உந்த விரதங்களும் கோயில்களும் இல்லாட்டி சனங்களுக்கு விசர் பிடிச்சிடும்”

“ஓ அதுவும் உண்மைதான். காலமை கோயில் ஸ்பீக்கர் சத்தமும் இல்லாட்டி ஷெல் சத்தத்தைத்தானே தனியக் கேக்க வேணும்”

மீனாவுக்கு முன்னால் நின்ற முதியவர்கள் பேசிக்கொண்டதில் அவளுக்கும் உடன்பாடு இருந்தது. இருபத்தொரு நாட்களாக கௌரி விரதத்துக்காக ஒவ்வொருநாளும் மாலை நேரத்தை கோவிலடியில் பூசை வழிபாடுகளுடன் கழித்தபோது அந்த மன அமைதியை அவளும் உணர்ந்தாள். ஆனால் கோவிலை விட்டு நீங்கியதும் போர்ச்சூழலில் ஏற்பட்ட பொருளாதாரத் தாக்கங்களால் அந்த மன அமைதி நிலையற்றுக் குலைந்து விடுவதையும் அவளால் உணரமுடிந்தது.

அந்தப் பாண் வரிசை சுறுசுறுப்பாக நகர்த்தொடங்கியது. பாண் பெட்டியை அவர்கள் நெருங்கி வந்து விட்டதால் மீனாவுக்கு பாணைப் பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அந்த நம்பிக்கை வேதாவுக்குப் பின்னால் நின்ற ஓரிருவருடன் பாண் முடிவடைந்ததற்கு அடையாளமாக கடைக்காரர் பெட்டியைக் கவிழ்த்ததுடன் அற்றுப்போய்விட்டது. ஏமாற்றத்துடன் நின்ற மீனாவின் தம்பியைப் பார்க்க கடைக்காரருக்குச் சங்கடமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“ஏன்ரா தம்பி நேரத்தோடை வந்தால் என்ன?”

அவன்மீது அக்கறை கொண்டு கடைக்காரர் கூறிய வார்த்தைகள் மீனாவின் தம்பிக்கு சிறிது ஆறுதலை அளித்தன.

“இந்தா தம்பி. உனக்காண்டித்தான் நான் வாங்கினான்”

வேதாவும் அவனது நிலையை உணர்ந்து கொண்டவளாய் தான் வாங்கிய பாணை அவனது கையில் திணிக்கிறாள்.

“வேதா நீர் வைச்சிரும்... இண்டைக்கு காலமை பாறணைதானே. இரவைக்கு நாங்கள் சமாளிப்பம்”

பாண் பலமுறை கைமாறி வேதாவின் சயிக்கிள் கூடைக்குள் கிடக்கிறது. மீனா தனது ஏமாற்றத்தை சமாளித்துக் கொண்டாலும் வேதாவின் மனம் அவர்களுக்கு பாண் கிடைக்காததால் ஆறுதலடைய மறுக்கிறது. சயிக்கிள்கள் வீட்டை நோக்கி விரைந்தன. தாயார் உலையை வைத்துவிட்டு அரிசிக்கு என்ன செய்யப்போகிறாள் என்ற ஏக்கம் மீனாவைப் பற்றிக்கொண்டது.

நேற்று நாள் முழுவதும் அவளும் தாயாரும் கௌரிக்காப்பு விரதத்திற்காக உபவாசம் இருந்தனர். கடைசி நாளானதால் காப்புக்கட்டல் பூசை வழிபாடுகள் என கோவிலடியிலேயே நேற்றைய பொழுது கழிந்தது. அரிசி வாங்கச் சென்ற தந்தையார் மாலையானதும் வெறுங்கையோடு திரும்பி வந்தார். கள்ளச் சந்தை விலையேற்றத்தை தடுப்பதற்கான பத்திரிகை அறிவித்தலால் ஏற்பட்ட அச்சத்தால் கடைகளிலும் தெருவோரங்களிலும் வெளியே வைத்திருந்த அரிசிபோன்ற பொருட்களை மறைத்துவிட்டனர்.

இதுபோன்ற தட்டுபாடான சூழலில் பக்கம் அயல்களில் கைமாற்றாகப் பெற்று மீளக் கொடுக்கும் கிராமத்துப் பண்பாடும் புதிய பணவரவால் அருகிப்போய் இருந்தது. அதுவும் அவரவர் தத்தமது வயிற்றுப்பாட்டுக்கே அல்லல்படும் அச்சூழலில் வாய்விட்டு இரவல் வாங்க அவளது தாயாரால் முடியவில்லை.

பாதை முடியதால் வேலை இழந்தவர்களில் ஒருவரான மீனாவின் தந்தையால் அந்த நெருக்கடியான சூழலை சமாளிக்கவே முடியவில்லை. பங்கீட்டு அரிசியைப் பெறுவதற்காக பணம் இல்லாத போது பலபேர் செய்தது போலவே கடைக்காரர் ஒருவரிடம் பணத்தைப் பெற்று அவரிடமே பொருட்களை விற்று எஞ்சிய பணத்தைக் கொண்டே வாழ்க்கையை ஓட்டவேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்கான அரிசி அவர்களிடம் இல்லாமல் போனதற்கு அதுவே காரணமாகியது.

கௌரி விரதத்தால் அரிசி மிச்சம் என சிலர் பகிடியாகக் கூறியபோதும் பால் பழம் பூசைச் செலவுகள், இறுதிநாள் காப்புக் கட்டலின் போது அணியும் புத்தாடை, பொந்தாய செலவு என மனைவியின் கழுத்துச் சங்கிலியை அடகுவைத்தே மீனாவின் தந்தையாரால் சமாளிக்க முடிந்தது. அதுவும் புதுச்சேலையை வாங்க மறுத்து வெளிநாட்டு உறவினர் ஒருவர் கட்டிக் கழித்து அன்பளிப்புச் செய்த ஒரு சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு தாயர் கோவிலடியில் நின்றபோது மற்றவர்களுடன் ஒப்பிட்டு அதற்காக மீனா மிகவும் வேதனைப்பட்டாள். அந்த வேதனைகள் யாவையும் மனதினுள் தேக்கி ஆண்டவன் விட்ட வழி என பக்தி பூர்வாகவே மீனா அந்த நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டாள்.

காப்புக் கட்டல் நிகழ்ச்சியின் போது ஒவ்வொருவரது நட்சத்திரங்களையும் பெயர்களையும் ஒலிபெருக்கியில்

சூறி அழைத்தபோது மீனாவும் சென்று சிவலிங்கத்தை மலர்களால் அர்ச்சித்து கௌரிக் காப்பை குருக்களிடம் பெற்று அணிந்துகொண்டனர். பெரும் எண்ணிக்கையான இளம் பெண்களும் ஞானமக்காவின் மகன்போன்ற இளைஞர்களும் அவ்வாறு அணிந்துகொண்டனர்.

“என்னக்கா எங்கடை நேசறியிலை பரிசுகுடுத்தமாதிரி இருக்கு”. “பொத்து தம்பி வாயை” கௌரிக்காப்பை அவள் அணிந்து கொண்டுவந்தபோது அவளது தம்பியார் தான் அப்படிக்கூறினான். அவசரத்துடன் அவளது வாயைப் பொத்தி அடக்கி வைத்தாள் அவள்.

அவள் எண்ணிவந்தது போலவே மீனாவின் தாயார் வீட்டு முற்றமெல்லாம் கூட்டி சாணிநீர் தெளித்து, தோய்ந்து குளித்து சமையலுக்கான ஆயத்தங்களையும் செய்திருந்தாள். மரக்கறி வகைகளை ஆக்கிவிட்டு உலைநீரைக் கொதிக்க வைத்துவிட்டு தந்தையாரின் வருகைக்காக தெருவைப் பார்த்தபடி நின்று மீனாவின் தாயார். உலை நீர் இருமுறை கொதித்து ஆறிய போதும் தந்தையார் வந்து சேரவில்லை.

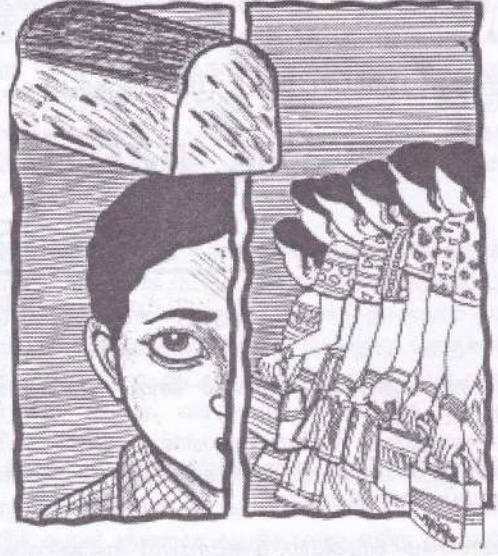
அரிசிக்காக அலைந்துவிட்டு தாமதமாக சயிக்கினில் சோர்ந்தபடி வந்து இறங்கிய அவரது முகத்திலிருந்தே நிலைமையை மீனாவின் தாயார் புரிந்து கொண்டாள். “கடைக்காறர் அரிசியை மறைச்சுப் போட்டாங்கள். பாண்தான் வாங்கியந்தனான்”

“எங்களுக்கு அளந்தது இதுதான் எண்டால் என்ன செய்யிறது” மீனாவின் தாயார் பாணை பையிலிருந்து எடுத்து அரிவாளில் துண்டு துண்டாக அரிந்தாள். எல்லோரையும் வந்து அமரும்படி கூறிவிட்டு வாழை இலைகளை போட்டு நீர் தெளித்தாள். கறிகளை ஓரங்களில் வைத்துவிட்டு பாண்துண்டங்களை எடுத்து நடுவில் வைத்தாள். கறிவகைகளில் சிறிது எடுத்து பாண்துண்டிலும் சிறிது பிரித்து எடுத்து உருட்டி வைத்து ஒருமுறை வணங்கிவிட்டு கூரைமீது கொண்டுபோய் வைக்கிறாள். காசுக்கள் கரைந்தபடி அதனைக் கௌவிச்செல்கின்றன.

“அம்மா அப்பளம்” “இண்டைக்குப் பொரிக்கேல்லை அப்பு. இனிமேல் பாப்பம்” மீனாவின் தம்பியாருக்கு வாழையிலையைக் கண்டதும் அப்பளத்தின் நினைவு வருகிறது. தாயார் அவனை சமாளித்துவிடுகிறாள். பாறணை முடிக்கிறது.

மீனாவின் தம்பிக்கு சாப்பிட்ட வாய்க்கு ஏதாவது பழங்கள் சாப்பிடவேண்டும் போல இருக்கிறது. விரதநாட்களில் ஒவ்வொரு நாளும் ராசம்மாக்கா வீட்டு அடிவளவில் விளாம்பழம் பொறுக்கிய நினைவு வர அங்கு செல்கிறான்.

சிறிது நேரத்தில் ராசமாக்கா காளியைப் போல முகத்தில் கோபம் தெறிக்க கையில் ஒரு பையுடன் மீனாவின் வீட்டுப் படலையைத் திறந்தபடி வருகிறாள்.

“எடி மீனா. கொம்மா எங்கை போட்டா.. உதென்ன இஞ்சை நடக்குது.. பாறணைக்கு அரிசி இல்லாமை பாண் சாப்பிட்டனீங்களாம்.. நாங்கள் செத்துப்போனம் எண்டு நினைச்சிட்டியளோ”

“ஓமக்கா. ஒரு நாளும் இப்பிடி நாங்கள்...” தாயாரின் மனதுக்குள் தேக்கி வைத்திருந்த துன்ப உணர்வுகள் வார்த்தைகளை மீறி அழுகையாக வெடித்து வெளிவருகிறது. மீனாவும் கண்கலங்கி நிற்கிறாள். தாயார் மட்டுமல்ல ஊரிலுள்ளவர்கள் தமது மனச்சுமைகளை இறக்குவது ராசம்மாக்காவிடம்தான். அந்த அளவிற்கு ஒரு சாதாரண உழைப்பாளியின் மனைவியான அவள் மற்றவர்கள் மீது அன்பும் அக்கறையும் உள்ளவளாக இருந்தாள்.

“அழுதென்ன பிள்ளை. அவளும் கும்பிப்பிள்ளை.. எத்தினை நாள் அன்னமில்லாத வயிறு. உலையை வைச்ச இந்த அரிசியைப் போடு”

“இல்லையக்கா விரதத்துக்குச் சாப்பிட்டாச்சு” “இஞ்சை நானும் விரதகாறிதான் பிள்ளை.. சும்மா சம்பிரதாயங்களை விட்டிட்டு மத்தியானாவது சோத்தைச் சாப்பிடுங்கோ.. என்னடைய அரிசி மிஞ்சிப்போய் இதைக் கொண்டரேல்லை.. நாங்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர் இட்ட இடைஞ்சலிலை காக்க நினைச்சாத்தான் கடவுள் எல்லாரையும் காப்பார்”

மீனா அந்த விரத நாட்களுக்குள் தேடிய ஏதோ ஒன்று ராசம் மாக்காவின் வார்த்தைகள் செயல்களுக்குக் கூடாக வெளிவருவதை அவள் உணர்ந்தாள். கோவில் பிரசங்கத்தில் கேட்டதுபோல சிவத்துடன் ஐக்கியப்பட்டுவிட்ட பார்வதியாக அவளது தோற்றம் அவளது கண்முன்னால் விரிந்தது. மீனா கையில் கட்டியிருந்த காப்பை ஒருமுறை அர்த்தத்துடன் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

புத்தகப் பண்பாட்டை முன்னிறுத்தி ...

ஒரு நாவல் - ஒரு நாடகம் சில கவலைகள்

யாதவன்

“புத்தகம் புத்தகமாக வாங்கிச் சேர்த்து என்னதான் செய்யப்போறியோ?”

“இவனுக்கு வேற வேலையில்ல. புத்தகம் வாசிச்ச நாசமாய்ப் போகப்போறான்”.

“வாசிச்சம் எழுதியும் கடைசியாய் என்னத்தைக் காணப்போறாய்?”

தினமும் என் காதுகளில் விழும் வார்த்தைக் கோலங்கள் இவை. மனது கிடந்து துடிக்கும் பல சமயங்களில் புத்தகங்கள் தான் எனக்கு ஆறுதலாய் இருந்திருக்கின்றன. என்னை வாழவைத்துக் கொண்டிருப்பன இந்தப் புத்தகங்கள் தான் என்று சொல்வேன். எனினும் விரக்தியின் விளிம்பில் புத்தகங்கள் வாசிப்பது குறித்தே நான் சலனப்பட்ட தருணங்கள் ஏராளம். எனது வாழ்க்கையை செம்மையாக்க என்னைத் திருத்த புத்தகங்கள் தவறிவிட்டனவே என்று புத்தகங்கள் மேல் கோபம் கொண்ட நேரங்களும் உண்டு. தெளிவான சமயங்களில் சரியான புத்தகங்களை நான் வாசிக்கத் தவறிவிட்டேனே என்று கவலைப்படுவதும் நடக்கிறது.

“புத்தகங்களோடு வாழப்பழகியதால் மனிதர்களோடு வாழ உனக்குத் தெரியவில்லை” என்ற குற்றச்சாட்டை முழுமையாக ஏற்றாக வேண்டும் என்றே கருதுகிறேன். இந் நிலையில் வாசிக்கக் கிடைத்த ஒரு நாவலும் ஒரு நாடகமும் புத்தகங்கள் குறித்த எனது நிலைப்பாட்டில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்ற காரணத்தால் அவை குறித்து ஒரு பகிர்வை மேற்கொள்ளலாம் எனக் கருதுகிறேன்.

1966 இல் வெளிவந்த ரே ப்ரட்பரி (Ray Bradbury) எழுதிய “...பாரன்ஹை 451” (Fahrenheit-451) என்ற நாவலை வாசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. 24ம் நூற்றாண்டைக் காலப்பகுதியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந் நாவல் குயி மொண்ட்டாக் (Guy Montag) என்ற தீயணைப்பு உத்தியோகத்தரது கதையைச் சொல்கிறது. எதிர்காலத்தில் தீயணைப்பு வீரரின் கடமைகள் எப்படி இருக்கப்போகின்றன என்பதே கதையின் கரு. வீடுகள் பொருட்கள் எல்லாம் தீப்பிடித்து எரியாதபடி செய்யப்பட்டிருப்பதால் தீயணைப்பு வீரர்களுக்கு

வழங்கப்பட்டுள்ள ஒரே வேலை புத்தகங்களைத் தேடி எரிப்பது. கதையில் தொடக்கத்தில் புத்தகங்கள் மெதுமெதுவாய் கடைகளில் இருந்து அகற்றப்படுகின்றன. அறிவு பூர்வமான கேள்விகளோ தர்க்கங்களோ முன்வைக்கப்படக் கூடாது என்பதில் அரசு கவனமாக இருக்கிறது. சர்ச்சைக்குரிய கருத்துக்கள் மக்களைச் சென்றடைவது தடுக்கப்படுகின்றது. சிறிது காலஞ் செல்லப் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் விற்பனை செய்வது நிறுத்தப்படுகிறது. அதற்குப் பதிலாக தொலைக்காட்சி, திரைப்படங்கள், களியாட்டங்கள் பெருகுகின்றன. அரசும் அதை ஊக்குவிக்கிறது.

பொதுமக்களின் கண்களுக்குப் படாமல் இருப்பதற்காக புத்தகங்கள் எரிக்கப்படுகின்றன. சகல விதமான கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும், எண்ணக்கருக்களும் மனித இனத்திலிருந்து ஒதுக்கப்படுகின்றன. எதிர்காலக் குழந்தைகளுக்கு சொல்வதற்கு வரலாறோ, புள்ளிவிபரங்களோ, பாடங்களோ, அறிவோ எதுவும் இல்லை. புத்தகங்கள் வைத்திருப்பதும் பின்னர் தடைசெய்யப்படுகின்றது.

புத்தகங்களை தேடி எரிப்பதையே தீயணைப்பு வீரர்களின் ஒரே கட்டாயக் கடமையாக அரசு ஆணையிடுகின்றது.

இந்நிலையில், மொண்ட்டாக் தனது தொழில் குறித்து மிகவும் பெருமைப்படுபவராக இருக்கின்றார். புத்தகங்களை எரிப்பதையும், அவற்றை வைத்திருப்போரின் வீடுகளைக் கொளுத்துவதையும் மகிழ்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றார். ஆனால் இவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இல்லை. மனைவியோ இவரை விரும்பவில்லை. அவர் யதார்த்தத்தை விட்டு விட்டு தொலைக்காட்சியோடும், வானொலியோடும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறார். அதனுடனான ஒரு வாழ்வை அவள் சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறாள். அத்துடன் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாகி வேறு உலகில் சஞ்சரிக்கின்றார். மொண்ட்டாக்கால் இதை ஏற்க முடியவில்லை. அவரால் யதார்த்தத்தைப் புரிய முடிகிறது. அதனால் மனைவி மீது அன்பில்லாமல் போகிறது. மனைவி யதார்த்த

உலகில் இல்லை என்ற கவலையும் இவரை வாட்டுகிறது. இந் நிலையில் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணுடன் இவருக்கு நட்பு ஏற்படுகிறது. அதன் விளைவாகப் புத்தகத்தில் அப்படி என்னதான் இருக்கிறது என்று வியக்க ஆரம்பிக்கிறார். அது ஏன் அபாயகரமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. சிலர் ஏன் புத்தகங்களுக்கு விசுவாசமாக இருக்கிறார்கள், புத்தகத்தில் இருக்கின்ற சக்திதான் என்ன என்பன போன்ற சிந்தனைகள் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களுடனான உரையாடலின்மூலம் அவர் மனதில் எழுகின்றது.

இந்த மனநிலையில் குறித்த ஒரு வீட்டின் புத்தகங்களை எரிக்கும்படி இவர் பணிக்கப்படுகின்றார். அங்கு சென்று எரிக்கின்ற புத்தகங்களில் ஒன்றைக் களவாடுகிறார். அந்நேரம் அவ்வீட்டில் உள்ள முதாட்டி வீட்டைவிட்டு வெளியேற மறுக்கிறார். (புத்தகங்கள் இருந்தால் வீடும் சேர்த்து எரிக்கப்படவேண்டும் என்பது கட்டளை) வீட்டைவிட்டு வெளியேறாமல் முதாட்டி தனக்குத் தானே மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி எரியூட்டுகிறார். மொன்ட்டாக் அதிர்ந்து போகிறார். புத்தகத்தின் மீது அந்த முதாட்டி கொண்டிருந்த அர்ப்பணிப்பை வியக்கிறார். தான் தனது வாழ்வில் இழந்த மகிழ்ச்சியை புத்தகங்களினால் மீட்டுக்கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். முதாட்டியின் மரணத்தால் மனமுடைந்த நிலையில் வீடுதிரும்பிய அவர் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக மக்களுக்கு சேவை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு அழிவின் ஒரு கருவியாகவே தான் இருந்திருப்பதை உணர்கிறார். மறுநாள் மொன்ட்டாக் வேலைக்கு போக மறுக்கிறார். உடல் நலமில்லை எனச் சொல்கிறார். அவரது மேலாளர் இவரைப் பார்க்க வருகிறார். மொன்ட்டாக் மனப்போராட்டத்தில் இருப்பதை உணர்ந்த மேலாளருக்கு இவர் புத்தகம் எதனையும் வைத்திருக்கக்கூடும் என்ற ஐயம் எழவே, நிறைய அறிவுரைகளை மொன்ட்டாக்குக்கு வழங்குகிறார்.

மேலாளர் போனவுடன் தான் இவ்வளவு காலமும் வெவ்வேறு தேவைகளுக்காகவும், அழகின் அடிப்படையிலும் திருடிய 20 புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்குகிறார். அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாத நிலையில் கருத்துக்களின் முக்கியத்துவம் குறித்துப் பேசிய வயோதிப்ப் பேராசிரியர் :பாபரின் (Faber) நினைவு வருகிறது. அவரைச் சந்திக்கப் போகிறார். இவர் தீயணைப்பு வீரர் என்ற கருத்தில் முதலில் தயங்கிய பேராசிரியர் பின்னர் இவருடன் பேசச் சம்மதிக்கிறார். இவர்களிடையே உறவு வலுக்கிறது. பேராசிரியர் மொன்ட்டாக்கின் வழிகாட்டியாகிறார்.

தனது வீட்டில் இரகசியமாகப் புத்தகங்களை வாசித்தபடி இருக்கும் மொன்ட்டாக் தனது மனைவியும், நண்பர்களும் பொய்யான உலகில் தொலைக்காட்சியுடன் வாழ்வதை நினைத்து கவலையடைகிறார். ஒருநாள்

தனது வீட்டுக்கு தீயணைப்பு வீரர்கள் வந்திருப்பதை அறிந்த மொன்ட்டாக் தான் வீட்டில் வைத்திருந்த புத்தகங்களைக் கண்டு மனைவிதான் அவர்களை வரவழைத்திருப்பதை உணர்ந்து கொள்கிறார். தீயணைப்பு வீரர்களுடன் மேலாளரும் வந்தார். நீண்ட வாக்குவாதத்தின் இறுதியில் கைகலப்பில் மொன்ட்டாக் மேலாளரைக் கொன்றுவிட்டுத் தனது வீட்டின் பின்புறமாகப் புத்தகங்களோடு தப்பி ஓடுகிறார். வழியில் உலகில் அணுஆயுத யுத்தம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட செய்தியை அறிகிறார்.

இவருக்குப் பேராசிரியர் அடைக்கலம் கொடுக்கிறார். பின்னர் சில தகவல்களைச் சொல்லி மொன்ட்டாக்கை ஆற்றின் மறுகரைக்கு செல்லச் சொல்கிறார். ஆற்றின் மறுகரையில் ஒரு எழுத்தாளர் குழுவைச் சந்திக்கிறார். “நாங்கள் பல நூல்களை மனப்பாடம் செய்து வைத்திருக்கிறோம். போர் முடிந்தவுடன், பாதுகாப்பை நாம் உணர்ந்தவுடன் நாங்கள் புத்தகங்களை மீண்டும் அச்சிட்டு வெளியிடுவோம். அதன்மூலம் புத்தகப் பண்பாட்டின் ஊடாக புதிய சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புவோம்” என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அத்தோடு நாவல் முடிகிறது. புத்தகங்கள் பற்றிய ஒருபுதிய தேவைப்பாட்டை இந்த நாவல் எனக்கு உணர்த்தியது. நான் செய்வது சரியானது போன்ற ஒரு எண்ணம் எனக்கு ஏற்படத் தொடங்கியது. இக்கட்டத்தில் “2100இல் வரலாறு மீண்டும் தொடங்கும்” என ஆதர் சி. கிளாக் எதிர்வு கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

புத்தகங்களுடான எனது வாழ்க்கை சரியானது என்ற கருத்து நிலையில் நான் இருந்த போது ரஷ்யாவின் தலைசிறந்த எழுத்தாளரில் ஒருவராகிய அன்ட்டன் செக்கோவ் எழுதிய “ஆறாம் இலக்க வார்ட்டு” (Ward No. 06) என்ற நீண்ட சிறுகதையின் நாடக வடிவை வாசிக்கக் கிடைத்தது. அக் கதை ரஷ்யாவின் பின்தங்கிய ஒரு கிராமத்தில் 1890களில் நடக்கிறது. ‘குரோமோவ்’ என்பவர் எந்தநேரமும் புத்தகங்களைப் படித்தபடியே இருக்கிறார். தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் அநியாயங்களையும், அடக்குமுறைகளையும் கண்டு கோபமடைகிறார். சமுதாயத்தை விழிப்படையச் செய்ய முயல்கிறார். வெறிபிடித்த ஒரு பைத்தியம் எனக் கருதிச் சமூகம் அவரைப் புறக்கணிக்கிறது. அதனால் உண்மையாகவே மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலையில் 6ம் இலக்க வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்படுகிறார்.

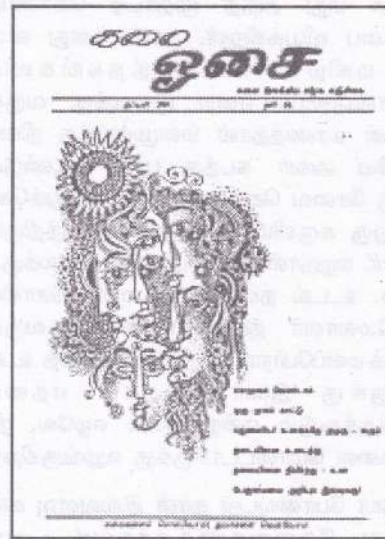
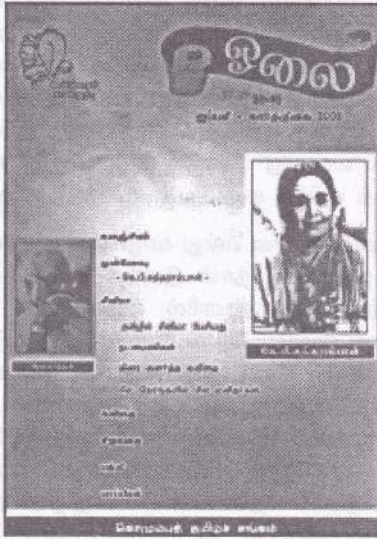
வைத்தியசாலையின் மனநல மருத்துவர் அந்திரே. அவரும் தொடர்ச்சியாக புத்தகங்கள் வாசித்து அறிவை வளர்ப்பவர். அதில் மிகுந்த நாட்டமும் உடையவர். தொடக்கத்தில் ஒழுங்காக வைத்தியசாலைக்கு வந்த அந்திரே காலப்போக்கில் ‘பிறந்தவர்கள் எல்லாம் ஒரு நாள் இறப்பது உறுதி. எனவே வைத்தியம் செய்வதால் எவ்வித பலனும் இல்லை’ என்ற நிலைப்பாட்டுக்கு

வருகிறார். அதனால் அவரது வைத்தியசாலை வருகை குறைவடையத் தொடங்குகிறது. ஒருநாள் தற்யெலாக குரோமோவ்ஷடன் உரையாடுகிறார்.

உரையாடலினால் குரோமோவினால் கவரப்பட்ட வைத்தியர் தினமும் வந்து அவரைச் சந்திக்கிறார். அவர்களுடைய உரையாடல் வளர்கிறது. தனது பழைய நிலைப்பாடு மிகவும் பிழையானது என உணர்ந்து ஒழுங்காக வைத்தியசாலைக்கு வந்து பணிபுரியத் தொடங்குகிறார். இதற்கிடையில் குரோமேவ் - அந்திரே உரையாடலை விபரீதமானதாகக் கருதி அரசு அவரை சேவையிலிருந்து நீக்குகிறது. வேலையில்லாத வைத்தியர் தனது புத்தகங்களை விற்றுப் பிழைப்பு நடத்தவேண்டிய நிலைக்கு வந்து விடுகிறார். அவரது புத்தகங்கள் மகிழ்சியளிக்காதவை என்று சொல்லி அவரது புத்தகங்களை யாரும் வாங்க மறுக்க அவர் மனநலம் குன்றியவராகி அதே 6ம் இலக்க வார்ட்டில்

அனுமதிக்கப்படுகிறார். மன நோயாளிகள் தினமும் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளைக் கண்களால் பார்க்கிறார். அக் கவலை அவரை வாட்டுகிறது. ஒருநாள் அவர் சாக, அவரது பிணத்தைக் காலில் பிடித்துத் தரதரவென இழுத்துச் செல்வதுடன் நாடகம் முடிகிறது.

நாடகத்தின் முடிவு போல எனக்கும் ஏற்படுமோ என அஞ்சுகிறேன். புத்தகங்கள் குறித்த எனது பார்வை அதன் பின்னர் முழுவதுமாய் மாறிவிட்டது. சில நாட்களாக நான் மிகவும் கலவரப்பட்டுப்போனேன். இப்போது, வழமைபோலவே நிறையப் புத்தகங்களை வாசிக்கிறேன். இயலுமானவரை புத்தகங்கள் வாங்குகிறேன். ஆனால் எனது உறவுகள் குறித்து மிகுந்த அக்கறையாயிருக்கிறேன். எனினும் புத்தகங்களை வாசிப்பதை விட நல்ல மனித உறவுகளைப் பேணுவது அவசியமானது என்ற நிலைப்பாட்டில் இருக்கிறேன் என்று நம்புகிறேன். ●

சஞ்சீகை - ஓலை (ஐப்பசி - கார்த்திகை 2006)
 வெளியீடு - கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
 விலை - ரூபா 30.00
 முகவரி - 7, 57வது ஒழுங்கை,
 (உருத்திரா மாவத்தை) கொழும்பு - 6.
 தொலைபேசி - 2363759
 மின்னஞ்சல் - tamilsankam@sltnet.lk

சஞ்சீகை - கலை ஓசை (ஐப்பசி 2006)
 ஆசிரியர் - மு. யாமுவன்
 வெளியீடு - இளையோர் அவை
 திருமறைக் கலாமன்றம்.
 முகவரி - கலை ஓசை, தர்ஷாலயா,
 33/31, சிவபுரி, திருக்கோணமலை.

—தி.கலைச்செல்வி கவிதைகள்—

தொலையாத மாற்றங்கள்

மெய்சிலிர்க்கும் சிலகணங்கள்
இப்போதெல்லாம் எம்மிடம்
அடிக்கடி வந்து போகின்றன.
ஏக்கங்கள் தன்வாரம் வந்து
மனசைப் பற்றிக் கொள்கின்றன.
அகல விரிகின்ற விழிகளும்
கூர்மையுற்று நோக்கும் செவிகளும்
மிக அவதானமாக செயற்படுகின்றன.
(இனம்) காட்டும் அச்சங்கள்
இரக்கமற்றே செல்கின்றன.
இதயத்துடிப்பின் “லப்டப்” ஓசைகூட
கதவை யாரோ தட்டுவது போல்
இராப் பொழுதுகள் நகரமறுத்து நகர்கின்றன.
தெருவோரம் நாய் குரைத்தால் போதும்
மயிர்க்கணுக்களுடும் மயிர்களெல்லாம்
சில்லென்று குத்துண்டு நிற்கும்.
இத்தனை மாற்றங்களும் புதியனவா?
இல்லை குறுகியகால இடைவெளியில்
மீண்டும் எமைப் பற்றிக் கொள்ளும்
தொலைந்தும், தொலையாத மாற்றங்களா?

உயிர்

பஞ்சகோசங்களுக்குள்
ஒழிந்திருக்கும் உயிரைத்தேடி
ரவை ஒன்று விரைந்து செல்லுகையில்
குறி சற்றுத் தடுமாறி
இன்னொரு உயிரைப் பறித்துவிட
அந்தோ பரிதாபம்.
முதலில் உடலுக்கு ஊனம்.
பின்னர் உயிருக்கு ஈனம்.
குற்றங்களைப் பல வகையில்
பழி சுமத்தி விட்டு குறிபார்த்த கரங்கள்
மதுக்கோப்பை ஏந்தி வெறியாட்டம் போட
துடியாட்டம் இழந்து உயிர்பிரிந்த பிணமங்கே
நீதவானின் வருகைக்காய்
ஸ்தலத்திலேயே காத்திருக்கு.
தெருவோர நாய் கூட திரும்பிப்பார்க்க
மறுத்துவிட்டு தன்னுயிரின் பெறுமதி உணர்ந்து
வெகு சுறுக்காய் விலகிப் போகிறது!

குறி பார்த்திடுமோ?

புத்தகப்பையை தூக்கிக்கொண்டு
பள்ளிக்குப் புறப்படவேண்டிய
பாலகச் சிறுவன் அதிகாலை எழுந்து
அரிசிப்பையும் குடும்பட்டையும்
எடுத்துக் கொண்டு சங்கக்கடையில்
தவமிருப்பதற்காய் விரைகின்றான்.
இந்த துர்ப்பாக்கியம் எதற்காக
கோயிலுக்குச் சென்றால்
வருகின்ற வழியில்
அர்ச்சகருக்கு துப்பாக்கி குறி....
ஒருவேளை, அந்தக் கோயிலில்
அமர்ந்திருக்கும் கடவுளுக்கு
கற்சிற்பத்தினுள் ஒரு உயிர்
இருந்திருந்தால் போதும்
அந்த உயிருக்கு மட்டும்
விதிவிலக்கா என்ன?
இவ்வாறே துர்ப்பாக்கிய நிலையும்
துப்பாக்கிக் குறிகளும் தொடர்கின்ற
இன்றைய நிலையில் பூமி சுழன்றால்...
நாளை செவ்வாய் கிரகத்தில் ஏறி
ஒட்டு மொத்தமாய் பூமிக்கே
ஒரு துப்பாக்கி குறி பார்த்திடுமோ?..

கண்பரிகாரி கனகம்மா

மாவை வரோதயன்

ஆற்றியபடி கனகம்மாக்கா சறுசறுப்பாக இயங்குகிறார்.

கனகம் மாக்கா பெண் வழி பரம்பரையாக வரும் கண்பரிகாரி. குடும்பத்தின் இந்தத் தலை முறைக்கான பிரதிநிதி. கணவன் அருள்மபலம் இப்போது ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர். அவருக்கு படிப்பதும், படிப்பிப்பதும், வளவில் உள்ள மரம், செடி, பயிர் பாத்திகளுக்கு தண்ணீர் இறைப்பதும் தான் பொழுதுபோக்கு.

மகன் பரஞ்சோதி படிப்புச் சரிவரவில்லை என்று லொறிகார

அதிகாலையில் சேவல் கூவ மறந்தாலும் கனகம்மாக்கா எழுந்துவிடுவார். அடுப்படியைத் துப்பரவாக்கி, சாம்பல் அள்ளி, கேற்றலை வைத்து அடுப்பை மூட்டி அன்றாட கடமைகளைத் தொடங்குவார். முற்றத்து வில்வ மரத்தடியில் ஒரு சிறிய பிள்ளையார் ஆலயம். அதற்கு பூ வைத்து, வழிபட்டு குரிய நமஸ்காரம் செய்து வந்த பின்னும் பொழுது சரியாகப் புலர்ந்திருக்காது.

கோடியில் பசுக்கன்று 'அம்மா.....' என்று குரல் கொடுக்கும். "பொறணை, பொறணை... ஆச்சிக்குப் பசி வந்திட்டுது". 'பால்ச் செம்பில் தண்ணீர் மொண்டு கொண்டு கனகம்மாக்கா பசுமாட்டுத் தொழுவத்துக்குப் போவார். கன்றை அவிழ்த்துப் பாலூட்டி விட்டு, பசுமாட்டில் பால் கறந்து வந்து அன்றைய தேநீர்ப் பணிகள் ஆரம்பமாகும். அப்போதுதான் கனகம்மாக்காவின் மகன் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து வருவான்.

"பிள்ளை இந்தா! கொய்யாவுக்கு தேத்தண்ணியைக் கொண்டு போய்க் குடு! கொண்ணை எழும்பிட்டானோ எண்டு பார்!, கண்டறியாத லொறி ஓட்டம், சாமம் சாமமாய்த் திரியிறது, விடியிறதும் தெரியாமக் கிடக்கிறது! இளந்தாரி வயசில....." பித்தளைச் சட்டியில் கலந்த பால்த் தேநீரை அவரவர் மூக்குப் பேணிக்குள் வார்த்து

நண்பர்களுடன் சேர்ந்து லொறி ஓடப்பழகி அதுவே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாணத்து சின்ன வெங்காயம், வேதாள வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, செத்தல் மிளகாய், புகையிலை வருமட்டும் கொழும்புச் சந்தைகள் காத்துக் கிடக்கிற காலம். லொறிகாரர்களுக்கு அப்படி ஒரு காலம். உள்ளூர் தோட்ட வெளிகளுக்கு ஓடி லொறி லோட் அடிக்கிறதற்கு 'லைசன்ஸ்' இல் லாதவர்கள் முண்டியடிப்பார்கள், பரஞ்சோதி கொழும்புக்கு ஓடுகிற ஆள். இரவிரவாகத்தான் ஓட்டம். முன்னுக்கு 'சிவப்பு லைற்' தெரிஞ்சால் பொறுக்காது, ஓடி முந்துவதுதான் பிராக்கு. இனி பின்னேரம் கொழும்புக்குப் புறப்படும் வரை வீட்டில் பகல் தூக்கம்தான்.

மகள் கலாவதி ஒருவாறு எஸ்.எஸ்.ஸி வரை படித்துவிட்டு மனைப்பொருளியல், அழகுசாதனத் துறையில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறாள். இனி கண்வைத்தியர் பரம்பரையின் அடுத்த பிரதிநிதி அவள்தான். அவளுக்கும் வாகடம், மருந்துகள், மூலிகைகள், நோய்கள், குணங்குறிகள் பற்றி ஓரளவு தெரிந்திருந்தாலும் அம்மாவின் பணியைத் தொடர்ந்து செய்யும் அளவுக்கு அக்கறை இல்லை.

இது பங்குனி வெய்யில் உச்சத்தில் எறிக்கிற காலம். சித்திரை பிறக்கும் முன்னமே ஊரில் கண்ணோய் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. பொழுது புலர்ந்த கையோடு கண்ணுக்கு மருந்து போட ஆட்கள் வருகிறார்கள். வந்தவர்கள் தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

தலைவாசல் கண்ணைத்தீய்த்திருக்கின்றே ஒதுக்கப்பட்ட மண்டபமாக இருக்கிறது. நான்கு பக்க மூலையிலும் கொங்கிறீர் தூண், சுற்றிவர சீமெந்தினால் கட்டிய குந்து. இரண்டு பக்கம் கடவைகள். கடவை இல்லாத ஒரு பக்கத்தில் பழைய மர அலுமாரி, சந்தனக் கல்லு, பாத்திரங்கள், எதிர்ப்புறத்தில் தனியே மருத மரத்தில் செய்த கட்டில், மேலே பனை ஓலையால் வேய்ந்த கூரை, மொத்தத்தில் காற்றோட்டமான தலைவாசல்.

பாளை விட்டுச் சிரித்த பனைகளில் நொங்கு முற்றி இப்போது பழம் வரத் தொடங்கிவிட்டது. பனம் பழத்துக்கு மொய்க்கிற கொசுக்கள் வீட்டு வளைகளிலும், கூரைகளிலும் தொங்கும். பனை சர்க்கு நீட்டங்களிலும் சணல் கயிற்று முடிச்சுக்களிலும் உறி முனைகளிலும் கூடி மொய்த்து ஓய்வெடுக்கின்றன.

“இந்தக் கொசுச் சனியன்கள்தான் பிள்ளை கண்ணோய் கொண்டு காவுறுதுகள். ஓராளிர், கண்ணில இருக்கிற விச நிரைக் கொண்டு போய் இன்னொராளிர் கண்ணில வைச்சுப் போடுங்கள். உந்தச் சாப்பாட்டில் மொய்க்கிற இலையான் மாதிரி!”

“அதொண்டும் செய்யாது, எப்பன் நேரத்துக்கு கண் எரியிற மாதிரி இருக்கும். ஆனால் இந்த மருந்து கண்ணுக்குக் குளிர்மை. சூடுதான் கண்ணுக்குக் கூடாது. குளிப்பு முழுக்க ஒழுங்காய் இருக்க வேணும்”

“கையால் தோண்டாத பிள்ளை, வெள்ளை ஒழும்பின உடன கிண்ணத்தில் தண்ணிய எடுத்து நந்தியாவட்டம் பூவால் கழுவு. பூளையும் கழுவுப்படும், கண்ணுக்கும் சுகமாய் இருக்கும்.....”

காலையில் வந்து தலைவாசலில் அணிவகுத்து இருந்த கண்ணோய் கண்டவர்களின் கண்களுக்கள் தான் தயாரித்த மருந்துகளை விட்படி நோய், தற்காப்பு பற்றிய விளக்கங்களையும் கனகம்மாக்கா விளக்கியபடி இருந்தார்.

புஞ்சோலையான பதினைந்து பரப்பு வளவில் மூன்று அடுப்புக் கட்டிகளை வைத்தது போல் கனகம்மாக்காவின் இல்லம். வீதியில் இருந்தது வருபவர்களுக்கு முகம் கொடுக்க தலைவாசல், அதன் பின்னால் வலது புறமாக வீடு, இங்கு ஒரு அறையுடன் திண்ணை, விற்றாந்தை உள்ளது. அறைக்குள் பழைய காலத்து மரப்பெட்டகம், மரஅலுமாரி, பழைய ரங்குன் தேக்கிலான கட்டில் எல்லாம் உண்டு. வாசலில் இரணைச் சட்டகக் கதவு,

ஒன்பது அங்குல நீளத்தில் அதற்கு சாவி, ஒரு திண்ணையில் வாத்தியாரின் படிப்பகம், மறுபக்கத்தில் மகனின் சயனப் பிரிவு இருக்கும்.

கலர் மரங்களாலான ஆறு தூண்கள், சுற்றிவர செம்மண் சுவர், யன்னல்கள் கதவோடு சாணத்தால் மெழுகிய நிலம், உட்கவர் பனை ஓலையால் வேய்ந்த கூரை என்பன அந்த வீட்டின் சிறப்பு.

வீட்டின் இடதுபுறமாக குசினி. அதுவும் மண்ணால் கட்டி, திண்ணை வைத்து, அடுப்படி அமைத்து, தாவாரம் போட்டு சாணத்தால் நிலம் மெழுகி பனை ஓலையால் கூரை வேய்ந்த குடிசை. வெய்யில் ஒளி பரவும், புகை வெளியேறவும் இடைவெளி வைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளது. தாவாரத்தில் கொத்தி அடுக்கிய விறகுகளுடன், காய்ந்த பனம் பாளை, கொக்கறை, கங்கு மட்டைகள், ஊமல்கள் சேர்ந்து கிடக்கும்.

பின்னால் ஆட்டுக் கொட்டில், பசுமாட்டுத் தொழுவம் இருக்கிறது. தலைவாசலில் இருந்து கிணத்தடிக்குப் போகும் பக்கமாக மால் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடம். இதுவும் மண்சவருடன் கூரை வேய்ந்த மடம் போன்ற அமைப்புத்தான். முன்னால் குந்தினால் வரையறை செய்து உள்ளே குட்டிக் குட்டித் திண்ணைகள் நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்க ஏற்றதாக இருக்கும். பூமரங்கள் எறியும் வாசமும், வாழைத்தோட்டத்து குளிர்மையும் இங்கு எப்போதும் இதம் தருவதாக இருக்கும்.

இப்போது போக்குவரத்துச்சபை பஸ்கள் ஒருவதால் தூர இருந்து வரும் நோயாளிகள் தங்குவது குறைவு. முன்பு என்றால் பனை, முகமாலை, மட்டுவில், சாவகச்சேரி, கொடிகாமம் பகுதி ஆட்கள் வண்டில் மாடு கட்டி வருத்தக்காரரைக் கொண்டு வருவார்கள். பத்து, பதினைந்து நாள், மாதக் கணக்காகத் தங்கி கண் சுகமாக்கிக் கொண்டுதான் திரும்புவார்கள். சுழிபுரம், பண்டத்தரிப்பு, சண்டிலிப்பாய் ஆட்களும் அப்படித்தான்.

தூர இருந்து வருபவர்கள் சும்மா வரமாட்டார்கள். நெல்லு, சாமை, குரக்கன், பயறு, எள்ளு, தேங்காய், காய்கறி..... என்று வண்டில் நிறைய ஏற்றி வந்து கண்பரிகாரி வீட்டில் இறக்கி வைத்துவிட்டுத்தான் வருத்தம் பற்றிக் கூறத் தொடங்குவார்கள். நோயாளிகளுக்கும், கூட இருப்பவர்களுக்கும் கண்பரிகாரி வீட்டில் தான் சாப்பாடு. வந்தவர்களுக்கு வருத்தம் சுகமாகி வாழ்த்திச் சென்ற பின்னும் வீட்டில் தானியம் குறைவுபடாது இருக்கும்.

ஊரில் உள்ளவர்களுக்கும் கனகம்மா அக்கா தான் முதல் நிலை வைத்தியர். செங்கண் மாலை, வயிற்றோட்டம், காய்ச்சல், விசக்கடி, தொய்வு, சருமவியாதி, வெட்டுக்காயம், வாதக் குணங்கள்... எதுவென்றாலும் தான் அறிந்த வைத்திய முறைகளைக் கொண்டு சுகப்படுத்தி விடுவா. முடியாது என்று கண்டால்

கதிரித்தம்பியிடமோ, பசுபதி, இராமசாமியிடமோ காட்டுங்கள் என்று அனுப்பிவிடுவா. ஆனால் கண்ணைப் பொறுத்த வரையில் இவரை விட்டால் வேறு ஆள் இருக்க முடியாது. அப்படி ஒரு கைராசி.

எவ்வளவுதான் வேலைப்பழு இருந்தாலும் கனகம்மாக்கா ஓடி ஓடி கடமைகளை உசாராகச் செய்வா. உதவிக்கு ஆள் பிடிப்பதானாலும் எந்தப் பணியை யாரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற உளவியல் நுட்பமும் அறிந்து வைத்திருக்கிறார். பேசும் மொழியின் ஆற்றல், லயம்தான் அவரது மேலான மருத்துவம். கனகம்மா அக்காவுக்கு இப்போது ஐம்பது வயதும் தாண்டியிருக்கும். எப்போதும் உள்ளூர் கைத்தறிச் சேலைகளையே கொசுவம் விட்டு உடுப்பார். மெல்லியதாக நரைத்தமுடி எப்போதும் அள்ளி முடிந்தபடி இருக்கும்.

காலையில் அதிகமாகப் பழுஞ்சோறுதான் சாப்பாடு. பழங்கறியும் இருக்கும். சில வேளைகளில் பச்சை மிளகாய்ச் சம்பல், ஊறுகாய் இருக்கும். ஓடி ஓடி சமையல் வேலைகளையும், இதர வீட்டு வேலைகளையும் கவனித்தபடி வந்திருக்கும் நோயாளிகளையும் அவர்களுக்குரிய நிலையில் கவனித்துக் கொள்வார்.

எண்ணெய் வகைகள் எல்லாம் கனகம்மாக்காவே காய்ச்சிக் கொள்ளுவார். யாவற்றுக்கும் எள்ளெண்ணெய்தான் மூலாதாரம். பயன்படுத்தப்படும் மூலிகைகளில் அளவில் பயன்படும் வகையில் மாறும், செஞ்சந்தனம், மஞ்சள் சந்தனம், களிம்பு என்பன அவரது பிரதான பூச்சு மருந்துகள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலான வீட்டு வைத்தியமும் சொல்லித் தருவார்.

காலைச்சாப்பாடு முடிந்த கையோடு ஆடு, மாடுகளை அவிழ்த்துக் கட்டப் போய் விடுவார். அருகில் தம்பகதம்பி பனை வெளிதான் அவற்றுக்கு மேய்ச்சல் தரை. கனகம்மாக்காவின் வளவுக்குள்ளும் பனைகள் கறுத்து நெடிதுயர்ந்து செழித்து நிற்கின்றன. கூடவே மாமரம், பலாமரம், தோடை, எலுமிச்சை, நெல்லி மரங்களுடன் மூலிகைச் செடிகளும், மலர்ச் செடிகளும் எப்போதும் இருக்கும்.

பனம் பழம் கிடைக்கும் காலத்தில் கனகம்மாக்காவிற்கு ஒரு வேலை கூடும். பனம் பழங்களைச் சேகரிப்பது. மாடு சூப்ப விடுவது. பின்பு பனம் விதைகளைச் சேகரித்து பனம் பாத்தி போடுவது. தனியாளாக தோட்ட மண்வெட்டியால் பாத்தி சரிக்கட்டி ஒன்றரை அடி உயரத்தில் செம்மண் மேடையிட்டு, முளைவிட ஏதுவாய் பனம் விதைகளை அடுக்கி விடுவார். கார்த்திகை மாதம் வர அங்கே செங்கால் நாரைச் சொண்டுகளாய் பனங்கிழங்குகள் விளைந்து கிடக்கும். அதை அலவாங்கால் கிண்டுவதும், கிழங்கு பிடுங்குவதும் அவ்வின் பணியாகவே இருக்கும்.

மதியச் சாப்பாடு சமைக்கும் நேரத்திலேயே மரக்கறிக்கழிவு, அரிசி வடித்த கஞ்சி, தவிடு, பிண்ணாக்கு, தேங்காய்ப் பூ கலந்து களிநீர் சேகரித்து கொண்டு போய் ஆடு, மாட்டிற்கு வைத்துவிட்டும் வருவார். மத்தியானச் சமையல் முடிந்ததும், வீட்டாருக்குப் பரிமாறி, தானும் உண்டு வெய்யில் தாளட்டுக்கும் என்று திண்ணையில் சற்று நேரம் சாய்ந்து கொள்வார்.

அயர்வு தெளிந்து கால் முகம் கழுவி, கூந்தலை கலைத்து வாரி அள்ளி முடிந்து புறப்படுவார். பெரிய நாய்க் கடகம், அதற்குள் ஒரு குஞ்சுக் கடகம், உழவாரம், புல்லுச் சத்தகம், நாய்க்கட்டு உள்ளே இருக்கும். இங்கே இரண்டு பணிகள் ஒருசேர நடக்கும். ஒன்று பசுமாட்டுக்கும், கன்றுக்கும் இராச் சாப்பாட்டுக்குப் புல்லுச் செருக்குவது, மற்றது மூலிகை சேகரிப்பது.

“எட சின்னவன், ஒருக்கால் மாமியோட வாறியே மோனை! வருசம் பிறக்குது, மருந்துகள் காய்ச்ச வேணும், மருந்துச் சாமான்கள் பிடுங்க கையுதவி இல்லை ராசா!” பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்து என்ன விளையாட்டு எங்கே விளையாடலாம் என்ற யோசனையில் நிற்கும் என்னைப் பிடித்து விடுவார். நான் அம்மாவிட்டக் கேட்க வேணும் என்று நழுவுவேன். அம்மா என் கையில் கடகத்தையும் உழவாரத்தையும் தந்து ‘ஓம் அப்பன், மாமியோட போய் எங்கட மாட்டுக்கும் புல்லுச் செருக்கிக் கொண்டு வா...’ என்று அனுமதித்துவிடுவார்.

அனேகமாக கனகம்மா மாமிக்கு நான்தான் மூலிகை சேகரிக்கும் உதவியாளன். தனது வீட்டுத் தோட்டத்தில் இல்லாத கையாந்தகரை, சாறணை, தயிர்வளை போன்ற செடி வகைகள், பட்டை வகைகள், வேர் வகைகள் போன்றவற்றை கூத்தியாவத்தையில் உள்ள தங்கள் தோட்டத்திலும், போகும் வரும் வழியில் உள்ள ஊரார் வீடுகளிலும் தான் சேகரிப்பார். அவற்றை அவர் அடையாளம் காட்ட, அவர் சொல்லும் விதத்தில்

சேகரித்து வாழைநாரால் கட்டி குஞ்சுக் கடகத்துள் போடுவது எனது பணி.

அது முடிந்து வந்து வளவில் உள்ள முள் முருக்கு, முட்கிழுவை, சீமைக்கிழுவை மரங்களில் ஆட்டுக்கு இராத்னி தேடுவார். அதன்பின் ஆடு, மாடுகளை அவிழ்த்து வந்து கொட்டிலில் கட்டி கால் முகம் கழுவுக் கிணற்றடிக்குப் போவார். அதன்பின்பும் முற்றத்துக் கோவில் வணக்கம், பால் கறத்தல், விளக்கேற்றல், இரவுச்சாப்பாடு... என்று பொழுது சாயும்.

தூர இடங்களில் இருந்து வரும் நோயாளர்கள் அனேகமாக மாலை நேரங்களிலேயே வருவார்கள். அதைவிட விசக்கடி, விபத்து போன்ற அவசர சிகிச்சை பெற வருபவர்கள் எந்த நேரத்தில் வந்தாலும் கனகம்மாக்கா கைகொடுத்து உதவுவார்.

அதைவிட அந்த அயலில் உள்ள வீடுகளுக்கு கனகம்மாக்காதான் ஆலோசகர். பெண் பிள்ளைகள் பருவம் அடைந்தாலும் அதனை உறுதிப்படுத்தவும், மேற்கொண்டு பராமரிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கும், ஒரு பெண் கர்ப்பவதி ஆனாலும், முதியவர் ஒருவர் படுக்கையில் கிடந்தாலும் கனகம்மாக்காவிடம் கேட்டுத்தான் ஊரவர் எதையும் செய்வார்கள். ஊரவர்களும் கை மாறாக தங்கள் தங்கள் தோட்டங்களில் விளையும் மரக்கறிகள், பழங்கள், கிழங்கு வகைகளை அவ்வப்போது கனகம்மாக்கா வீட்டிற்கும் கொடுத்து வருவார்கள். கனகம்மாக்காவின் மகள்

கலாவதி அயல்வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு மாலை நேரத்தில் வீட்டுப்பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். வாத்தியார் அவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்து வழிப்படுத்துவார். இன்னும் கிராமத்துக்குள் மின்சாரம் வரவில்லை. அரிக்கன் லாம்பும், கை விளக்குகளும் தான் இருட்டோடு போராடும் சாதனங்கள்.

அயல் கிராமத்து அப்பு ஒருவர் கண்ணுக்கு மருந்து விட வந்திருக்கிறார். 'கண்பார்வை வர வர மங்கலாய்க் கிடக்குது' என்று ஆள் உதவியுடன் வந்திருக்கிறார். அவரைப் பரிசீலித்து, தலைவாசல் வாங்கில் படுக்க வைத்து கனகம்மாக்கா கண்ணுக்குள் மருந்து விடுகிறார். "உது வயது போகேக்க பெலன் குறையேக்க உப்பிடித்தான். ரெண்டு கிழமைக்கு மருந்து விட்டால் மங்கல் குறையும். அப்படியே எப்பன் நேரம் படுத்திருங்கோ, மருந்து கண்ணுக்கே சுறவேணும்...."

"கண்பரிகாரி மாமி, கண்பரிகாரி மாமி, அம்மா உங்களை ஒருக்கால் கூட்டி வரட்டாம். ஆச்சிக்கு கடுமையாக இருக்கு..." றோட்டுக்கரை வீட்டுச் சிறுமி அவசரமாக ஓடி வந்தாள். கனகம்மாக்கா மகள் கலாவதியைக் கூப்பிட்டு வந்திருக்கும் பெரியவரின் பணிவிடையைக் கூறிவிட்டு சிறுமியுடன் அவசரமாகப் போகிறாள். றோட்டுக்கரை வீட்டில் இருந்து அவலக்குரல் அதிர்ந்தது.

(இன்னும் வருவார்கள்)

சஞ்சீகை - படிக்களம் (செப்ரெம்பர் - ஒக்டோபர் 2006)
 ஆசிரியர் - ஏ.எஸ். ஷர்மிளா பேகம்
 விலை - ரூபா 20.00
 வெளியீடு - அநுராதபுரம் நட்சத்திர நற்பணி மன்றம்.
 முகவரி - 30, ஜெயந்தி மாவத்தை, அநுராதபுரம்.
 தொலைபேசி - 025 2223884

சஞ்சீகை - மூன்றாவது மனிதன் (தீசம்பர் 2006 - ஜனவரி 2007)
 ஆசிரியர் - எம். பெளசர்
 விலை - ரூபா 100.00
 முகவரி - 617, அவிசாவெல்ல வீதி, வெல்லம்பிட்டிய (இலங்கை)
 தொலைபேசி - 077 - 3131627

கவிதை

நடுநிசி

கனிவுமதி

சோடியம் விளக்குகள்
சோர்ந்து நடக்கும் என்மீது
மஞ்சள் வெளிச்சத்தை துப்பியது.

நிசப்தமான நடுனாமத்தை
நடுங்க வைத்தபடி
நகர்ந்தன என் காலடிச்சப்தங்கள்.

பின்வாசல் கதவு திறந்து
யாரோ ஒருவனுக்கு கையசைத்து
வழியனுப்புகிறாள் ஒருபெண்.

வெறிச்சோடிய வீதியில் இரும்பு
வாகனங்கள் மூன்று விரைந்தன.

கொட்டாவி விட்டு சுருண்டு படுத்தான்
தெருவோரத்தில் படுத்திருந்த பிச்சைக்காரன்.

தூக்கமின்றி மொட்டைமடியில்
உலாவிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு முதலாளி.

இரவுநேர பண்பலையில்
பாட்டு கேட்டபடி திறந்திருந்தது
சிறு தேநீர்கடை.

சாக்கடையிலிருந்து வெளிவந்த
ஏராளமான எலிகள்
சாலையின் ஓரமெங்கும் திரிந்தன.

விமான நிலையத்திற்கு வழியனுப்ப
இரண்டு குடும்பங்கள் புறப்படுகின்றன.

குடித்து தள்ளாடியபடி நான்குபேர்
என்னை கடந்து சென்றார்கள்.

வீதிக்குவீதி துப்பாக்கிகள்
விழித்திருந்தன.

இரவின் மீது எனக்கிருந்த பயம்போக்கிய
அத்தனை பேரையும் கடந்து
நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்
நேரத்துக்கு வரும்
வண்டியை தவறவிட்டு
வீடு நோக்கி. ●

போர் நிறுத்தச் சிந்தனைகள் - 01

ஏகலைவா

அமைதிக் காலத்தில் இதென்ன போர்க்காலச் சிந்தனைகள் என்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். அமைதி என்பதே ஒரு வகை மாயைதான். சமாதானம் என்பது எவ்வளவு பொய்யானதோ அது போலவே அமைதியும் அவ்வளவு பொய்யானது. உலகம் எப்போதுமே அமைதியாய் இருந்தது கிடையாது. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் எத்தனையோ யுத்தங்கள் தினம் தினம் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. போரின் வித்தியாசமான பக்கங்களையும் பரிமாணங்களையும் அலசிப் பார்க்கின்ற முயற்சி இது.

போரின் மொழி

“நீங்கள் கடவுளிடம் ஏதாவது வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னால் நீங்கள் கடவுளை வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம். கடவுள் உங்களிடம் ஏதாவது வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நீங்கள் சொன்னால் உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்று அர்த்தம்”

- Thomas Szasz -

மொழி பற்றிப் பேசுகின்றபோது அதை எவ்வாறும், எப்படியும் எமக்கு வேண்டியவாறும் பயன்படுத்த முடியும் என்பதை மறுக்க முடியாது போனாலும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் அவ்வாறு பயன்படுத்த முடியுமா என்பது கேள்விக்குரியதே. போர் என்று வருகின்றபோது மொழியின் பாவனை மிகவும் முக்கியமானதாகவே இருக்கின்றது. இன்று போர்களைத் தீர்மானிப்பதும் நடாத்துவதும் முடித்து வைப்பதுவும் கூட ஒரு வகையில் மொழிதான்.

போரில் மொழி என்பதும் போரின் மொழி என்பதும் வேறு வேறானவையாக இருந்த போதும் இப்போதெல்லாம் இவைகளுக்கிடையே பெருத்த வேறுபாடுகளைக் காணமுடியாது. இன்று எந்தவொரு போரும் ஊடகங்களின் வாயிலாகவே வெளியுலகுக்கும் அறிவிக்கப்படுகின்றது. தகவல்களாகட்டும் செய்திகளாகட்டும் எல்லாவற்றின் தன்மையையும் திசையையும் அங்கு பயன்படுத்தப்படும் மொழியே தீர்மானிக்கின்றது.

போரின் மொழி பற்றிப் பேசுவதற்கு அமெரிக்காவின் ஈராக் மீதான யுத்தமே சாலப் பொருத்தமான உதாரணம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. தகவல் தொழில்நுட்பங்களின் அஜீத வளர்ச்சி, செய்திகளை வெளியிடும் ஊடகங்களின் தன்மையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி, (வளர்ச்சி என்பதைவிட ஆக்கிரமிப்பு என்பதே இங்கே பொருந்தும்) போரின் புதிய வடிவங்கள், யுத்திகள் என்பவற்றால் போரின் மொழியை விளங்கிக் கொள்ள ஈராக் மீதான அமெரிக்காவின் யுத்தமே பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டு.

போரின் மொழியின் முக்கியத்துவம் தவிர்க்க இயலாததற்குக் காரணம் ஊடகங்கள் போர்களின் மீது கொள்ளும் கவனம். இதனால் என்ன செய்கிறோம் என்பதைவிட என்ன சொல்கிறோம், எப்படிச் சொல்கிறோம் என்பதே முக்கியமானது.

ஈராக் மீதான அமெரிக்காவின் போர் ஆரம்பமாகியவுடன் தகவல்களை ஊடகங்களுக்கு வழங்குவதற்காக கட்டார் நாட்டின் தலைநகரான டோகாவில் 250,000 அமெரிக்க டொலர்கள் செலவில் தகவல் அரங்கொன்று பிரபலமான ஒரு திரைப்பட அரங்க வடிவமைப்பாளரால் வடிவமைக்கப்பட்டது. ஊடகங்களுக்கு தகவல்களை வழங்கும் அரங்குக்கே இவ்வளவு தொகையும் அவதானமும் வழங்கப்பட்டதானது, ஏதோ ஒன்றை வலிந்து கட்டமைப்பதற்கான முயற்சியின் தொடக்கச் செயற்பாடுகள்தான்.

ஈராக் போரைக் கட்டமைக்க அமெரிக்கா இரண்டு சொற்களை அல்லது சொற்றொடர்களைக் கையாண்டது.

1. பேரழிவு ஆயுதங்கள் (*Weapons of Mass Destruction*)
2. ஆட்சி மாற்றம் (*Regime Change*)

இந்த இரண்டு சொற்றொடர்களையும் குறிப்பாக அமெரிக்கா பயன்படுத்த அதை ஊடகங்கள் மீண்டும் மீண்டும் ஒலிபரப்பி உண்மையானதாகக் காட்ட முயற்சித்தது அதில் ஓரளவு வெற்றியும் கூடக் கண்டன என்று சொல்லலாம்.

ஈராக் பேரழிவு ஆயுதங்களை வைத்திருக்கின்றது என்று குற்றஞ் சாட்டிய அமெரிக்கா அவை குறிப்பாக எந்த வகையான ஆயுதங்கள் என்று சொல்லவில்லை. அணு ஆயுதங்கள், இரசாயன ஆயுதங்கள், உயிரியல் ஆயுதங்கள் என எதையாவது குறிப்பாகச் சொல்லியிருந்தால் கதையே வேறு மாதிரி இருந்திருக்கும். பேரழிவு ஆயுதங்கள் என்னும் வரைவிலக்கணத்தில் எதையும் எப்படியும் அடக்கலாம். ஒரு வகுப்பறையில் இருக்கின்ற ஒரு கத்தி கூட அந்தச் சூழலில் ஒரு பேரழிவு ஆயுதம்தான். இதை வசதியாக கொண்டே பேரழிவு ஆயுதங்கள் என்று ஓலமிட்டது அமெரிக்கா. (இங்கு அமெரிக்கா எனக் குறிப்பது அமெரிக்க ஆட்சிக் கொள்கை வகுப்பாளர் சிலரையும் அவர்களின் கருத்தை விதைக்கும் ஊடகங்களையும் குறிக்கின்றது). இன்றைய புதிய உலக ஒழுங்கில் (*New World Order*) ஒவ்வொரு சொற்றொடரும் ஒரு வகையினடிப்படையில் வரைவிலக்கணப்படுத்துகின்றன.

ஈராக்கில் இருந்ததும், ஈரானில், வடகொரியாவில் இருப்பதும் பேரழிவு ஆயுதங்கள். அமெரிக்காவில் இருப்பதும், பிரித்தானியாவில் இருப்பதும், இஸ்ரேலில் இருப்பதும் மனித குலத்தைக் காக்கும் ஆயுதங்கள், வியட்நாமில், ஆப்கானிஸ்தானில், ஈராக்கில் பாவிக்கப்பட்டவை சிற்றழிவு ஆயுதங்கள். ஹிரோசீமா, நாகசாகி மீதான அணுகுண்டு வீச்சு மனித குலத்தைக் காத்த மனிதாபிமான செயற்பாடு.

அமெரிக்கா பயன்படுத்திய மற்றைய சொற்றொடர் ஆட்சி மாற்றம். உண்மையில் அமெரிக்கா செய்ய நினைத்து செய்து முடிந்ததும் ஒரு ஆட்சிக் கவிழ்ப்பே. வழமையாக சதிப்புரட்சிகள் முதற்கொண்டு சி.ஐ.ஏயின் நடவடிக்கைகளில் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை சத்தமில்லாமல் நிகழ்த்துவதுதான் அமெரிக்காவின் ஸ்டைல். ஆனால் யுத்தம் மூலம் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்குத் தயாராய்விட்ட அமெரிக்கா அழகாக அதற்கு ஆட்சி மாற்றம் என்று பெயரிட்டு அழைத்தது. இந்தச் சொற்றொடர் மூலம் நேர மாற்றம், காட்சி மாற்றம், இடமாற்றம் போல ஆட்சி மாற்றமும் சாதாரண செயற்பாடே போன்ற ஒரு மனநிலையை உருவாக்க வலிந்து திணிக்கப்பட்ட சொற்றொடரே ஆட்சி மாற்றம்.

பேரழிவு ஆயுதங்கள், ஆட்சி மாற்றம் ஆகிய சொற்றொடர்களின் பின்னணியுடன் உருவாக்கப்பட்ட சொற்றொடர்கள் ஈராக்கை விடுவிப்பதற்கான நடவடிக்கை (*Operation Iraqi Freedom*). ஈராக்கை விடுவிப்பதற்கான நடவடிக்கை என்றவுடன் சில கேள்விகள் உடனடியாக மனதில் எழும். யார் விடுவிப்பது, யாரை விடுவிப்பது, யாரிமிருந்து விடுவிப்பது, எப்படி விடுவிப்பது, ஏன் விடுவிக்க வேண்டும் போன்ற கேள்விகளுக்கான பதிலை தேடத் தொடங்கினால் இந்தச் செயற்பாட்டில் உள்ள அமெரிக்காவின் சண்டித்தனம், சர்வதேச சட்டங்களை மீறுகின்ற தன்மை என எல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாகும். ஆனால் இக்கேள்விகளே எழாத வகையிலும் எழுந்தாலும் ஒரு மேலோட்டமான பதிலை வழங்கக்கூடிய வகையிலும் பேரழிவு ஆயுதங்கள், ஆட்சி மாற்றம் ஆகிய சொற்றொடர்கள் கட்டமைக்கப்பட்டு இருந்தன.

இவ்வளவு முன்னாயுத்தங்களோடு போரைத் தொடங்கியது அமெரிக்கா. (இங்கு அமெரிக்கா எனக் குறிப்பது அமெரிக்காவையும் அதன் கூட்டு நாடுகளையும்) இந்தப் போருக்கு ஒவ்வொரு ஊடகங்களும் கொடுத்த பெயர்களும் பயன்படுத்திய சொற்றொடர்களும் போரியல் மொழியின் இன்னொரு பரிமாணத்தைச் சேர்ந்தவை. இதற்கு *CNN* கொடுத்த பெயர் *War in Iraq* (ஈராக்கில் நடைபெறும் போர்). இந்தச் சொற்றொடர் பயன்பாடானது போர் ஈராக்கில் நடக்கிறது. இதற்கும் நமக்கும் எதுவித தொடர்பும் இல்லை. எங்கோ நடக்கிற போரைப் பற்றி நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்ற மனநிலையை உருவாக்க (குறிப்பாக அமெரிக்காவில்) திட்டமிட்டு பயன்படுத்தப்பட்டது. *BBC* இதற்கு கொடுத்த பெயர் ஈராக் போர் (*Iraq War*). இது கொரியப்போர், வியட்நாம் போர், இலங்கைப் போர் போல மக்கள் இதனையும் கருத வேண்டும் என்பதற்காக குறிக்கப்பட்ட பெயர். ஏனைய போர்களோடு மக்கள் ஈராக் போரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்தப்பட்டதே ஈராக் போர் என்ற சொற்பதமாகும். இவற்றின் மூலம் உண்மையான செயற்பாடு வெற்றிகரமாக மறைக்கப்பட்டது. அநேகமாக எல்லா ஊடகங்களும் (இலங்கை ஊடகங்கள் உட்பட) இதை படையெடுப்பு என்றோ, வலிந்த தாக்குதல் என்றோ பெயரிடவில்லை. இதன்மூலம் இயற்கையாகவே மூண்ட ஒரு போரானது ஈராக் களத்தில் நடைபெறுவதாகவும் அதில் உலக நன்மை கருதி அமெரிக்கா போரிடுவதாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டது.

இதே நிலைமையே இஸ்ரேலின் லெபனான் மீதான தாக்குதலிலும் நடைமுறைபடுத்தப்பட்டது. ஒரே ஒரு வித்தியாசம். ஈராக் இருந்த இடத்தில் லெபனான் என பெயர் மாற்றப்பட்டிருந்தது. எனவே ஒரு போரில் பயன்படும் மொழியானது காலப்போக்கில் பல போர்களுக்கு உதவக்கூடும். அதனால் போர்களில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்பதங்களை பொறுக்கி வைத்திருப்பது பயன்தரக்கூடும்.

இந்தப் போரில் அதிகளவில் பேசப்பட்ட இன்னொரு சொல் முற்கூட்டிய தாக்குதல் (*Preemptive Strike*). தார்மீக ரீதியிலான நியாயபூர்வத் தன்மையை இந்தப் போருக்கு வழங்குவதற்காக கையாளப்பட்ட சொல்லே இது. முற்கூட்டிய தாக்குதல் என்ற சொல் தரும் அர்த்தங்கள் பல.

எம் மீது தாக்குதல் நடத்தப்படப் போகின்றது.

தாக்கப்பட முன் தாக்குவது மிகச் சரியானதும் நியாயமானதும் கூட. தாக்குதல் செய்யப்பட வேண்டியது கட்டாயம் என்ற மனநிலையை உருவாக்கவும், பாதுகாப்பின்மை என்ற உணர்வும் பய உணர்வும் மக்கள் மத்தியில் பரப்பப்படவும் இது உதவியது. இந்த இடத்தில் நாஜியான ஜெர்மன் கோயாரிங்கின் வரிகள் ரூபகத்திற்கு வருகின்றன. தலைவர்கள் விருப்பப்படி மக்களைச் செயல்பட வைக்க முடியும். நீங்கள் செய்ய வேண்டியது இதுதான். நாம் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி வருகிறோம் என்று கூறுங்கள். சமாதானம் பற்றி பேசுவார்கள் நாட்டை ஆபத்திற்கு உள்ளாக்குகிறார்கள் என்றும் அவர்களுக்கு தேசப்பற்று இல்லையென்றும் தூற்றுங்கள். இது நாட்டினுள் நன்றாக வேலை செய்யும்.

இதைத்தான் அமெரிக்கா செய்தது. இப்போது இலங்கை செய்து கொண்டிருக்கிறது. போரின் மொழி பொதுவாக மாறுவதில்லை. தளங்களும், இடங்களும் மட்டும் மாறுபடும். போரின் மொழி பொதுவாகவே ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் செய்தி நிறுவனங்கள் பற்றிச் சொல்லியே ஆக வேண்டும். போரின் மொழியை தீர்மானிப்பதில், செயற்படுத்துவதில் என பல முக்கியமான செயற்பாடுகளை நிகழ்த்தும் ஒன்றாக செய்தி நிறுவனங்கள் இருந்து வருகின்றன. இன்று மக்களின் மனநிலையை வெளிப்படுத்தும் செய்திகள் எல்லாம் காலாவதியாகிவிட்டன. இப்போது செய்திகள் உருவாக்கும் காலம். அதிகாரப் படிநிலைகளின் உச்சங்களில் அமர்ந்திருப்பவர்களின் கருத்தே மக்களின் கருத்தாகவும் மக்களின் அபிப்பிராயமாகவும் இருக்கின்றன.

இத்தாலியில் இம்முறை இடதுசாரி சார்புடைய அரசாங்கமொன்று மிக நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் உருவானது. இது ஒரு வித அதிர்வை ஐரோப்பாவில் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்த தேர்தல் குறித்து கருத்துச் சொன்ன ஒரு இத்தாலியர் சொன்னார். இந்தத் தேர்தல் வெற்றி ஒரு முழுமையான இடதுசாரி அலையின் விளைவால் உருவானதல்ல. இத்தாலியர்களின் உண்மையறியும் விருப்பாலேயே உருவானது. தேர்தலில் தோல்வியடைந்த பிரதமர் சில்வியோ பலஸ்கோனி இத்தாலியின் ஊடகத்துறையில் 95 சதவீதத்தை தன் கைவசம் வைத்திருக்கிறார். காலை எழுந்து தொலைக்காட்சியைத் திறந்தால் அது அவர் சார்புச் செய்தியாகவே இருக்கும். தொலைக்காட்சியை நிறுத்திவிட்டு வேலைக்குப் போகும் வழியில் காரிலுள்ள நேடியோவைப் போட்டால் அது பிரதமரின் வானொலி நிலையமாக இருக்கும். அலுவலகம் போய் பத்திரிகை பிரித்தால் அதுவும் பிரதமருடையதாகவே இருக்கும். ஆக மக்கள் ஒரு பக்கச் செய்திகளைக் கேட்டுக் கேட்டு வெறுத்துவிட்டார்கள். மக்கள் உண்மை அறிய விரும்பினார்கள்.

மேற்கத்தைய செய்தி ஊடகங்களின் நிலை இன்று இதுதான். ஒருசிலரின் கைகளில் முழு மேலைத்தேய ஊடகங்களும் இருக்கின்றன. அவர்கள் சொல்வதே செய்தி. அவர்கள் சொல்வதே உண்மை. அதை அப்படியே திரும்பச் சொல்வதுதான் எங்களது உள்ளூர் ஊடகங்களின் வேலை. ஒன்றைப் பார்த்து அப்படியே காப்பி அடிப்பதில் எங்களுக்கு நிகர் யாரும் இருக்க முடியாது. மகாராஜா கூட்டு நிறுவனத்தின் செய்தியின் (*News 1st* என்றால் தான் எல்லோருக்கும் தெரியும்) மகுட வாக்கியமான 'We Report You Decide' என்பது Fox News செய்திச் சேவையின் மகுட வாக்கியம். இங்கே உருவாவது எல்லாம் சுய புத்தியில் உருவாவதல்ல.

கருத்துச் சுதந்திரம் என்ற போர்வையில் ஊடகங்கள் கருத்துக்களை உருவாக்கி, பரப்பி அதையே நம்பவும் வைக்கின்றன. செப்டெம்பர் 11 தாக்குதலுக்கு சதாம் ஹுசைன் தான் நேரடிப் பொறுப்பு என்று 42 சதவீதமான அமெரிக்கர்கள் நம்புகிறார்கள் என்று நியூயோர்க் டைம்ஸ் மற்றும் CBS News கணக்கெடுப்புச் சொன்னது. அதேபோல சதாம் அல் காயிடாவுக்கு நேரடியாக உதவினார் என 55 சதவீத அமெரிக்கர்கள் நம்புவதாக கருத்துக் கணிப்புகள் தெரிவிப்பதாக ABC News கருத்து வெளியிட்டது. இவையெல்லாம் உண்மையில் செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் மக்கள் மத்தியில் கட்டமைப்பதும் திணிப்பதுமே. இந்த இடத்தில் ஹிட்லரின் வலது கையான கோயாபஸ் எப்போதும் சொல்லியும் செய்தும் காட்டிய வரிகள் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கவை.

எந்தவொரு பொய்யையும் அழுத்தம் திருத்தமாக திரும்பத் திரும்பச் சொன்னால் அது நிச்சயம் உண்மையாக மாறும். மக்கள் அதை நம்புவார்கள்.

போரின் மொழி என்று பேசும் போது அங்கே பொய்யின் பங்கு மிகவும் முக்கியமானதாகின்றது. ஏனெனில் போருக்கு முதலில் பலியாவது உண்மையே என்கிறார் ஹிராம் ஜோன்சன் (Hiram Johnson). உண்மையில் போரின் மொழியானது தவிர்க்கப்பட்ட உண்மைகளால் ஆனது. தவிர்க்கப்பட்ட உண்மைகள் தான் போரின் மொழியில் முக்கியமானதும் ஏன் அடிப்படையானதும் கூட. இங்கேயும் தவிர்க்கப்பட்ட உண்மைகள் பொய்களா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

மொழியின் இயலாமையும் சொல்லுக்கல், மிகைபடக் கூறல், திசை திருப்பல் போன்ற மொழியின் சிறப்பியல்புகளும் பொய் பேசுவதை இயலுமானதாக் குவதோடு இலகுவானதாவும் ஆக்குகிறது. ஆகப் பொய் சொல்லப் பழகுவது சரியானதும் தேவையானதும் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது சொல்லப்படும் காரணங்களும் அறிக்கைகளும் போரின் மொழியின் வேறொரு பக்கத்தைக் காட்டக் கூடியவை. அபுகிராபில் அமெரிக்கப் படைவீரர்கள் செய்த கொடுமங்கள் படங்களாக வெளியானபோது அமெரிக்க அதிபர் புஷ் சொன்னார்:

அபுகிராபில் நடந்துள்ளவை நான் அறிந்த அமெரிக்காவைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. நான் அறிந்த அமெரிக்கா அன்பு மயமானது. சுதந்திரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டது. நாம் சுதந்திரத்தை நேசிக்கிறோம். அவர்கள் இதைப் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறார்கள். நாம் பழி வாங்க விரும்பவில்லை. நீதியைத் தேடுகின்றோம் அன்பின் வழியில்.

போரின் மொழியானது ஈராக்கிற்கு மட்டும் உரியதல்ல. எல்லோருக்கும் பொதுவானது. இதன் பின்னணியில் இந்தியா உணவுப் பொதிகளைப் போட்ட ஒபரேஷன் பூமாலை (Operation Poomalai) யாழை விடுவிப்பதற்கான ஒபரேஷன் லிபரேஷன் (Operation Liberation) என்பவற்றையும் பார்க்கலாம். அதேபோல பதில் நடவடிக்கை, தற்காப்புத் தாக்குதல், தேசியப் பாதுகாப்பு போன்ற போரின் மொழிபேசும் புதுப்புது அர்த்தங்களையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அதிகாரமானது நாம் தருவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக நமக்கத் திருப்பித் தருவதன் மூலம் நம்மை மேலும் சேவகம் செய்ய வைக்கிறது. அதிகாரத்தை சில தனிநபர்களால் அழித்துவிட முடியாது. ஒன்றுபட்ட மக்கள் சமூகத்தால் தான் இதற்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க முடியும். அதிகாரம் கோலோட்சம் போது நாம் தவணை முறையிலான மரணத்தில் வாழத் தலைப்படுகிறோம். அதிகாரத்தின் மரணம் பற்றிய கனவைக்கூட அதிகாரத்தால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது.

போரின் மொழியை தீர்மானிப்பதே அதிகாரம் தான். அதிகாரம் கோலோட்சம் போது எல்லோரும் தலையாட்டிப் பொம்மைகளாக இருக்கப் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் போரின் மொழி என்பதே பொதுமொழியாக உலா வருகிறது.

குறிப்பு :

இதன் பின்னணியில் கடந்த தாயகத்தில் வெளியான மொழி பற்றிய ஒரு போர்நிறுத்தச் சிந்தனை கவிதையை மீள வாசிக்க.

அடுத்த கிதழில்

போர்நிறுத்தங்களைக் கண்டு ஏமாறாதீர்கள்

புற்றுநோய் என்பது எப்போது வேண்டுமானாலும்

மீண்டும் தோன்றும்.

ஸன் நஸ்ருல்லா - ஹிஸ்புல்லாவின் தலைவர்

(ஆகஸ்ட் 14இல் லெபனானில் போர்நிறுத்தம் அமுல்படுத்தப்பட்டபோது சொன்னது)

நண்டுக்கும் நரிக்கும் திருமணம்

இரா. சடகோபன்

என்பாட்டி எனக்கு
முன்பு ஒரு கதை சொல்வாள்
மஞ்சள் வெயில் அடித்தால்
மழை கலந்து தூறினால்
வானவில் தோன்றினால்
நண்டுக்கும் நரிக்கும் கல்யாணமாம்

இப்போது கூட நம் நாட்டில்
புறாவுக்கும் கழுகுக்கும்
கல்யாணம் நடக்கத்தான் செய்கிறது

புறாக்கள் சமாதானத்தின்
குறியீடுகள் அல்லவா - ஆனால்
பிறப்பது எல்லாமே வெடிகுண்டுகளாக இருக்கின்றன

அங்கே நடுக்கடலில்
விலாங்கு மீனுக்கும்
வானை மீனுக்கும் குதூகலத் திருமணமாம் - இனிமேல்
விலங்குகளின் திருமணங்கள்
மட்டுமே குதூகலமாக இருக்கும்.

நூல் - தமிழியல் ஆய்வுச் சோலை
(தமிழ் இலக்கிய சிந்தனை ஆய்வுகள்)
ஆசிரியர் - கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்
வெளியீடு - தெல்லிப்பழை மகாஜனா கல்லூரிப்
பழைய மாணவர் சங்கம்,
கொழும்பு கிளை.

நூல் - 20 ஆம் நூற்றாண்டு
ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள்
தொகுப்பாசிரியர் -

ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

இந்திய விலை - ரூபா 300.00

வெளியீடு - பூபாலசிங்கம்

புத்தகசாலை

(வைரவிழா வெளியீடு)

கிடைக்குமிடம் - பூபாலசிங்கம்

புத்தகசாலை, 202, 340 கடற்கரை சாலை,
கொழும்பு 11.

தொலைபேசி - 2422321, 2435713

ஆங்கிலேயனின் பரிசு

1. துயிலெழற் படலம்

ஜெகதல பிரதாபன்

கண்ணன் உரக்கக் கொட்டாவி விட்டபடி நித்திரை விட்டெழும்பிய போது விடிந்து வெகு நேரங் கடந்துவிட்டது. சுவரில் தொங்கிய திருவள்ளுவர் அவனைப் பார்த்து லேசான ஏளனங் கலந்த கனிவுடன் முறுவலிப்பது போலிருந்தது. திருவள்ளுவருக்குக் கீழே கிடந்த நாட்காட்டி “கஉ, திங்கள், மேழம்” என்றது. மூன்று நாட்களாக நாட்காட்டியின் அடியிற் கிடந்த வள்ளுவர் வாசகம் இன்று நான்காவது நாளாக அவனைப் பார்த்துச் “சோம்பேறி அந்நியனே” என்று சொல்லுவது போல இருந்தது:

“முயற்சி திருவினையாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்”

இந்த நவீன யுகத்திலும் தமிழர்கள் ஏன் இந்தப் பழங்காலத்து காகித நாட்காட்டிகளைப் பாவிக்க வேண்டும் என்று அலுத்துக் கொண்டே, நாட்காட்டியில் மூன்று தாள்களைக் கிழித்துக் கட்டிலோரமாகக் கழிவுக் காகிதங்களுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த சிறிய தொட்டிக்குள் போட்டான். திருவள்ளுவர்,

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற் றொன்று
சூழினுந் தான்முந்துறும்”

என்று கதையை மாற்றிச் சொன்னார். நாட்காட்டி “கரு, வியாழன், மேழம்” என்றது. தினமும் பார்த்து அலுத்த திருவள்ளுவரின் மூஞ்சியைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. “டவுண் வித் தமிழ் இம்பீரியலிஸ்தர்ஸ் அன்ட் தெயர் இங்கிலீஷ் பப் பெறஸ்” (அதாவது “தமிழ் ஏகாதிபத்தியவாதிகளதும் அவர்களது ஆங்கிலக் கைப்பாவைகளும் ஒழிக”) என்று புறுபுறுத்துக் கொண்டு துணிகளைத் துவைக்கும் அலுமாரிக் கதவைத் திறந்தான். நடுத்தட்டின் இடதுபுற மூலையில் அடுக்கிக் கிடந்த வேட்டிகளிடையே கவனமாக மறைத்து வைத்திருந்த தடித்த மட்டையை எடுத்தான். அதில் செகப்பிரியர் (அதாவது ஷேக்ஸ்பியர்) முப்பரிமாணத்தில் அவனை உற்று நோக்கினார். படத்தை எந்தத் திசையில் திருப்பினாலும் செகப்பிரியரின் கூரிய பார்வை அவனை நோக்கியவாறே இருந்தது. படத்தின் அடியில் ஆ.வி.போ.சி. என்ற தமிழ் எழுத்துக்களும் ஈ.எல்.எம்.எல். என்ற ஆங்கில எழுத்துக்களும் மங்கலான பச்சையும் நீலமுமாக மாறி மாறித் தெரிந்தன. தலைக்குள் இரத்தம் வேகமாகப் பாய்வது போல இருந்தது. அவனை அறியாமலே அவனது கைகள் இயங்கின. உணர்ச்சி வேகத்துடன் செகப்பிரியரின் படத்தை உதட்டில் இறுகப் பதித்து முத்தமிட்டான். அவனுடைய வெறி சற்று அடங்கினார் போலிருந்தது. திடீரென்று ஏதோ நினைவுக்கு வந்தது போல யன்னலைப் பார்த்தான். யாரையுங் காணவில்லை. என்றாலும் அவனுக்கு நிச்சயமாக இருக்கவில்லை. யன்னல் வரை போய்க் கொழுக்கியைக் கழற்றி யன்னலைத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். யாருமே இல்லை. ஒரு ஆறுதல் பெருமூச்சுடன் அலுமாரியில் தொற்றுப் பறியில் விட்டுவிட்டுப் போன செகப்பிரியரின் படத்தைத் தூக்கி எடுத்து மீண்டும் முத்தமிட்டு அதை முன்பிருந்த விதமாக வேட்டிகளிடையே செருகி விட்டு அலுமாரியை மூடினான்.

யன்னலுக்கு ஓடி மீண்ட போது வலது கால் விரல்களிடையே அகப்பட்டு கொஞ்சம் அவிழ்ந்து போன வேட்டி கழன்று விழத் தொடங்கியது. அவிழ்ந்த வேட்டியை மீண்டும் இறுகக் கட்டிக் கொண்டு சுவரில் அமைந்த முளையொன்றில் தொங்கிய துவாயை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, குளிப்பதற்காகப் பொதுக் கிணற்றை நோக்கிப் போவதற்கு ஆயத்தமானான்.

மேற்கொண்டு கதையைத் தொடர்வதற்கு முன்னால் சில முக்கியமான விடயங்களை உங்களுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும்.

கண்ணனுடைய பேர் கண்ணனல்ல. அவனுடைய உண்மையான பேர் கிறித்தி எத்துவாத்து சிமித்து. பழைய ஆங்கிலத்தில் க்றிஸ்தி எட்வட் ஸ்மித் என்று எழுதுவார்கள். சொந்த ஊர் இங்கிலாந்தின் மையப் பகுதியிலுள்ள உள்ளூவராமிட்டன் (பழைய ஆங்கிலத்தில் லுள்வஹம்ற்றன்) அவன் இப்போது இருக்குமிடம் ஈழ மாநிலத்தின் வவுனியா மாநகரை அண்டிய எருதுக்கடவை என்கிற பல்கலைக்கழக வளாகக் கிராமம். சில மாதங்கட்கு

முன்புதான் உலகத் தமிழர் உயர்கல்வி உபகார நிதியத்தின் “கணியன் பூங்குன்றனார் யாதும் ஊரே” புலமைப் பரிசு பெற்றுத் தமிழர் ஒன்றியப் பேரரசின் ஈழ மாநிலத்தில் அயல் நாட்டு மாணவர்கட்காக அமைக்கப்பட்ட எருதுக்கடவை வளாகத்திற்குப் பொறியியல் படிக்க வந்திருக்கிறான். எருதுக்கடவை என்ற பேர், ஆங்கில நாட்டு மாணவர்களை மனதில் கொண்டு புனையப்பட்டதான, ஒச்சப்போட்டு (ஓக்ஸ்.போட்) என்பதன் தமிழ் வடிவம் என்று சொல்லப்படுகிறது. எனினும் அது பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. அதைப்பற்றி இதுவரை இருநூற்று முப்பத்து நான்கு பட்டிமன்றங்கள் இலண்டனில் மட்டும் நடந்துள்ளன. எழுநூற்று முப்பத்தாறு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளியாகியுள்ளன.

மேலே சொன்னதை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமானால் மேலுஞ்சில முக்கியமான விடயங்களை உங்களுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும்.

இக் கதை நடக்குங் காலம் திருவள்ளூர் ஆண்டு 2112 (பழைய உலகக் கலண்டரில் கி.பி 2081). தி.ஆ. 2040க்குப் பின்பு (அதாவது கி.பி. 2009 க்குப் பின்பு) உலகம் பயங்கரமான வேகத்தில் மாறிவிட்டது. அதைப் பற்றி நீங்கள் விவரமாக அறிய விரும்பினால் தி.ஆ. 2055ல் வெளிவந்த “தமிழராட்சியில் உலகம்” என்கிற தமிழ் உலக வரலாற்றுப் பதிப்பக வெளியீட்டின் முன்றாவது பாகத்தை (பக்கம் 2317 - பக்கம் 2491) வாசிக்கலாம். அல்லது தி.ஆ. 2045க்குப் பின்பு வெளிவந்த எந்தத் தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியத்தையும் பார்க்கலாம். அந்த விவரங்களெல்லாம் நான் சொல்லப் போகிற கதைக்குத் தேவையற்றவை என்பதால் கதையை விளங்கிக் கொள்ள உதவியான விவரங்களை மட்டும் அவ்வப்போது சொல்லுவேன்.

இப்போதைக்கு நீங்கள் அறிய வேண்டியதெல்லாம் இவ்வளவுதான். மீண்டுமொருமுறை ஆள நினைப்பதில் என்ன குறை என்று கேட்டு வந்த தமிழரின் ஆண்ட பரம்பரை உலகை ஆளுகிறது. சேர சோழ பாண்டியரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இந்திய எல்லைக்கும் அப்பால் விரிவு பெற்று, இராச இராச சோழனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இந்திய மண்ணையும் கடல் கடந்து வென்ற கடாரம், சாவகம் என்பன உட்பட்ட பிரதேசங்களையும் மீறி, ஏறத்தாழ உலகின் எல்லா மண்ணையும் நீரையும் காற்றையும் விண்ணையும் தமிழரே ஆளுகின்றனர். முதலாங் கடல் கடந்த கலிகால வேழன் நிறுவிய உலகத் தமிழர் பேரரசு தி.ஆ. 2045க்கும் தி.ஆ. 2050க்கும் இடையில் உலகின் ஒரே வல்லரசாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. (அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் என்ன நடந்தது என்று இப்போதைக்கு விவரிக்க இயலாது.) என்றாலும் ஆபிரிக்காவினதும் தென்அமெரிக்காவினதும் சில பகுதிகள் போக, உலக நாடுகள் அனைத்தின் மீதும் உலகத் தமிழர் பேரரசின்

பூரண ஆதிக்கம் நிலவுகிறது என்று சொன்னார் போதுமானது. அவ்வாறான ஆதிக்கம் இல்லாத நாடுகளில் சனநாயக ஆட்சி இல்லை. எனினும் உலகத் தமிழர் பேரரசுடன் அந்தந்த நாடுகளின் சிற்றரசர்களும் இராணுவ ஆட்சியாளர்களும் சமாதான உடன்படிக்கைகள் மூலம் தமது ஆட்சிகளைப் பேணுகின்றனர் என்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது தகும்.

இப்போது உங்களுக்கு கண்ணென்று அறியப்படும்கிறித்தி எத்துவாத்து சிமித்து மேற்படிப்புக்கு ஏன் ஈழ மாநிலத்தில் உள்ள எருதுக்கடவை வளாகத்திற்கு வர நேர்ந்தது என்று ஊகிப்பது சிரமமாக இராது என்று நினைக்கிறேன். என்றாலும் தி.ஆ. 2046க்குப் பிந்திய உலகத்தை ஏற்கச் சிரமப்படுகிறவர்கட்காக மேலுஞ் சில விவரங்களைத் தருகிறேன். ஊகிப்பதில் சிரமம் இல்லாதவர்கள் அடுத்து வரும் ஏழு பந்திகளை வாசிக்க வேண்டியதில்லை.

அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் கல்வியின் தரம் படு வேகமாகச் சரிந்து விட்டது. இது தமிழ் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் சூழ்ச்சி என்று ஆங்கிலம் பேசும் தீவிரவாதிகள் சிலர் சொன்னாலும், உண்மையான காரணம், அளவுக்கு அதிகமாகக் கணினிகளைப் பாவித்து மூளை மந்தமாகிப் போனதுதான் என்று தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்கள் ஐயத்துக்கிடமின்றி நிறுவியுள்ளனர். பின்தங்கிய நாடுகளின் கல்வித் தரத்தையும் தொழில்நுட்பத்தையும் மேம்படுத்தும் நோக்கில் உலகத் தமிழர் உயர் கல்வி உதவி நிதியம் என்ற அமைப்பு நிறுவப்பட்டு அதன் மூலம் ஐரோப்பிய அமெரிக்க மாணவர்கட்கு உயர் கல்வி வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டு வருகிறது.

உலகின் முதல் மொழியானதன் பின்பு, தமிழ் மேலுந்தாய்மைப்படுத்தப்பட்டு ஆங்கிலம் சமக்கிருதம் ஆகிய அயல் மொழிகளிலிருந்து வந்த சொற்களினிடத்தில் சங்கத் தமிழ் சொற்களின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட சொற்கள் பலவும் புழுத்தப்பட்டன. எனவே இக்கதை எழுதப்பட்ட தமிழும் இங்கு சொல்லப்படும் தமிழும் முற்றிலும் ஒன்றல்ல என்பது குறித்து எச்சரிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தி.ஆ. 2050க்குப் பிந்திய தமிழரையும் தமிழிற் பேசவும் எழுதவும் வல்ல அயல் நாட்டவரையும் மனதில் வைத்து எழுதப்பட்ட மூலக் கதையை மிகுந்த சிரமத்துடன் தி.ஆ. 2037இல் வாழுகிற உங்களுக்கு விளங்கக்கூடிய தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்துள்ளேன் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். கதையில் வருகிற எழுத்துப் பிழைகள், சொற் பிழைகள், இலக்கணப் பிழைகள், கருத்துப் பிழைகள் அனைத்திற்கும் மொழி மாற்றத்தில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளே காரணம் என்பதைக் கவனத்திற் கொள்க. கதையில் வருகிற பேர்களும் நிகழ்வுகளும் கற்பனை என்று யாரும் நினைத்தால் நான் அதற்குப் பொறுப்பல்ல.

கிறிஸ்து இவ்வ ஸ்மித் என்பது தமிழுக்கு ஏற்றவாறு கிறித்தி எத்துவாத்து சிமித்து என மாற்றப்பட்ட போதும், அதை உச்சரிப்பதில் இங்கிலாந்தின் சைவ மிஷனரி பாடசாலைகளின் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குச் சிறிது சிரமம் இருந்தது. ஒரு ஆசிரியர் அவனைக் கண்ணன் என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். அதன் பின்பு கண்ணன் என்றே எல்லோரும் அவனை அழைத்தார்கள். அவ்வாறு அவனுக்குக் கண்ணன் என்ற பேர் நிலைத்து விட்டது. என்றாலுஞ், சில ஆங்கிலேயர்கள் தாமாகவே விரும்பி வழி, இளங்கோ என்பன போன்று பிற ஆங்கிலேயரால் எளிதாக உச்சரிக்க இயலாத சொற்களைத் தமக்குச் சூட்டிக் கொண்டனர். இதற்கான காரணங்களை “ஆங்கிலேயர் உளவியல்” என்ற சிக்குமண்டு பிராதையாரின் நூல் விரிவாக விளக்குகிறது. கண்ணனுக்குக் கண்ணன் என்ற பேர் மீது மிகுந்த வெறுப்பு. என்றாலும் அதை வெளியிற் காட்டிக் கொள்வதோ கிறித்தி என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்துவதோ ஏற்படுத்தக் கூடிய சிறு சிறு இடைஞ்சல்களை அவன் நன்கு அறிவான். எனினும் அவனுடைய தாயாரும் பாட்டியும் அவனை எப்போதும் கிறித்தி என்றே அழைப்பார்கள். அவனுக்கு அது மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கும்.

உலகின் மிக நாகரிகமான உடை ஆண்களுக்கு அகலக்கரை வைத்த வேட்டி சால்வையும் பெண்களுக்கு பருத்திச் சேலையும் என்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. குளிர் காலங்களில் கம்பனியாலான ஒரு போர்வையை ஐரோப்பியர்கள் அணிவார்கள். அமெரிக்கர்கள் தங்களது கழுத்துப் போவதற்கு நடுவில் ஒரு ஓட்டை வைத்த கம்பனித் துணியை அணிவார்கள். சீனையும் யப்பானியரையும் ஆபிரிக்க நாட்டவர்களையும் முற்றாகச் சீர்திருத்த இயலவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. நாகரிகமான ஆண்கள் எல்லாரும் அழகாகக் குடுமி வைத்துக் கொள்வார்கள். பெண்களின் கூந்தல் நீளமாகவே காணப்படும்.

உலகம் முழுவதும் ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குப் பதிலாக வெள்ளிக்கிழமை வார விடுமுறை நாளாகியதற்கு காரணம் முழு உலகம் என்றோ இஸ்லாமிய நெறியைப் பின்பற்றியதுதான் என்று யாரும் தவறாக ஊகிக்க மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம் என்ற வாசகத்தை உலகத் தமிழர் பேரரசு மெய்ப்பித்ததன் விளைவாக உலகின் பெரும்பான்மை மதமாகச் சைவ சமயமே அமைந்தது. ஐரோப்பிய அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்களில் ஏகப் பெரும்பான்மையோர் சைவர்களாயினர். என்றாலும் வைணவர்களும் பௌத்தர்களும் உள்ளனர். சிலர் இரகசியமாகக் கிறித்துவத்தைக் கடைப்பிடிப்பதாகவுஞ் சொல்லப்படுகிறது. என்றாலும் மனிதரின் மத மாற்றத்தையொட்டிப் பல மாதா கோவில்களும் மாரியம்மன் கோவில்களாக மாற்றப்பட்டுவிட்டன. எஞ்சியிருந்தவை, வழிபடுவோர் அதிகம் பேரின்றி உலகத்

தமிழ்ப் பேரரசின் கருணை நிதியின் ஆதரவின் பேணப்படுகின்றன.

உலக மக்களின் உணவுப் பழக்கங்கள் மிகவும் மாறி விட்டன. அதன் விளைவாகக் கோதுமைப் பயிர்ச் செய்கை மிகவும் குறைந்து விட்டது, தென்னாசியாவில், நெல்லை விடத் தமிழரின் பாரம்பரிய உணவுகளான தினை, வரகு, குரக்கன் போன்ற தானியங்களும் பரவலாகப் பயிரிடப்பட்டன. தமிழரின் தொழில்நுட்பம் வடதுருவத்தை அண்டிய நாடுகளிற் கூட வருடத்திற்கு இரண்டு போகம் நெல் விளைவிக்க இயலுமாக்கி விட்டது. சிறிது சைவ நீதி படைத்த ஐரோப்பியர்கள் மட்டும் சோளம் போன்ற தானியங்களை உணவிற்குச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். மற்றப்படி ஐரோப்பா முழுவதும் மூன்று வேளை உணவும் அரிசியால் ஆனதாகவே இருந்தது.

இனிக்குக் கண்ணன் கிணற்றடியில் குளித்து, உடுத்து வெளிக்கிட்டு விரிவுரைக்குப் போக வேண்டும். அவன் தனது அறைக்கு மீண்டு வெளிக்கிட்டு வரமுன் அவனுடைய குடும்பப் பின்னணியைச் சொல்ல இயலுமென்று நினைக்கிறேன்.

கண்ணனுடைய குடும்பம் கணிசமான வடஅமெரிக்க, அவுஸ்திரேலிய, ஐரோப்பியக் குடும்பங்கள் போன்று ஒரு சைவக் குடும்பம். அவனுடைய பாட்டனார் ஈசுவரன் (முழுப் பேர் சுதுவாட்டு இசுப்பெஞ்சர் சிமித்து, பழைய ஆங்கிலத்தில் ஸ்ற்றுவட் ஸ்பென்ஸர் ஸ்மித் என எழுதப்படுவது) கிறித்துவப் பாதிரியார் ஒருவரது மகனாகப் பிறந்து சைவத்துக்கு மாறியவர் என்று அவனுடைய தகப்பனார் சிவம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான். சிவம் அழகேசன் சிமித்து என்பது அவருக்கு வைக்கப்பட்ட பேர். சிவா என்று அழைக்கப்படும் சிவத்தின் தாயாரின் (அதாவது கண்ணனின் ஆச்சி அம்பையின்) பேர் அம்புறோசியா வயலெற்று வில்சன். தமிழ்ச் செல்வாக்கின் காரணத்திற்காக இல்லாமற், பெண்ணிய நியாயங்கட்காகவே அவருடைய பேர் திருமணத்தின் பின்பும் வில்சன் என்றே தொடர்ந்தது என்று கண்ணனுடைய தாயார் கமலா (கமீலியா மேரி மேசன்) அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். கமலாவினுடைய குடும்பத்துக்கு ஒரு கிளர்ச்சிக்காரப் பாரம்பரியம் உண்டு. சிவா கமலாவை விரும்பித் திருமணம் செய்த போதும் கமலாவின் குடும்பத்தினர் சீதனம் என்று எதையுங் கொடுக்க மறுத்துவிட்டனர் என்பதைச் சிவாவின் தகப்பனார் ஈசுவரன் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அவமதிப்பு என்று கருதியதால் கமலாவின் குடும்பத்தினருடனான உறவு அறுந்துவிட்டது என்றாலும் அம்பை ஈசுவரனுக்குத் தெரியாமல் மருமகளையும் பேரனையும் மேசன் குடும்பத்தினரிடம் போகவர வசதி செய்திருந்தார்.

மேசன் குடும்பத்தினரைச் சிவாவும் அதிகம் மதிப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் நாத்திகர்கள். ஈசுவரன் சொல்லுவது போலவே, சிவாவும் அவர்களை “மீசைக் குடுமி இல்லாத பரம்பரை”, “நாத்திகம் பேசி நாத்தமும்பேறியோர்”, “சிவநிந்தனையாளர்” என்று

பலவிதமாகக் குறிப்பிடுவார். கண்ணன் எவ்வளவுதான் உண்மையான சைவனாக இருந்தாலும், மேசன் குடும்பத்தினரிடம், குறிப்பாகத் தனது அம்மம்மாவிடம் மிகுந்த அன்புடையவனாக இருந்தான்.

இப்போது கண்ணன் உடுத்து வெளிக்கிட்டு அறைக்கு வெளியே வந்து கொண்டிருக்கிறான். என்வே அவனுடைய குடும்பப் பின்னணியைப் பற்றி இத்தூடன் இடைநிறுத்திக் கொண்டு கண்ணனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று கவனிப்போம்.

எருதுக்கடவையில் கண்ணனுக்கு மிகப் பிடித்த விடயம் கிணற்றில் நீரள்ளிக் குளிப்பது. அதைவிடப் பிடித்தது எருதுக் கடவையிலிருந்து முன்றரைக் கூப்பிடு தொலை தூரத்தில் (கூப்பிடு தொலையென்பது 340 மீற்றாராகும்) உள்ள எருதனாறு என்கிற செயற்கை ஆற்றில் குளிப்பது. வசதிப்படும் போது உங்களுடைய அங்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். இப்போது கண்ணன் அவசர அவசரமாக விரவுரைக் கூடத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். நாங்கள் அவனைத் தவறவிடக் கூடாது அல்லவா.

கண்ணன் இன்று குளிப்பதற்கு வழக்கத்திலும் கொஞ்சங்கூட நேரம் எடுத்துக் கொண்டான் என்று நினைக்கிறேன். குளிக்கப் போனால், சிலவேளைகளில் அவனுக்கு நேரம் போவது தெரியாது. “படிப்பை விடக் குளிப்பு முக்கியம்” என்று அவ்வைப் பாட்டி சொல்வதை அடிக்கடி நினைவு கூருவான். முன்பெல்லாம் ஆங்கிலேயர்கள் குளிப்பதற்குக் கள்ளம் என்று அவ்வைப் பாட்டி (கண்ணனுடைய அம்மம்மா அவளில் அனெற்று இயேஞ்சு, பழைய மொழியில் அன்றில் அனெற் ஜேம்ஸ்) அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். நாளும் இருமுறை குளிக் கிற பழக்கத்தைத் தமிழர் தான் அறிமுகப்படுத்தினார்கள் என்பதை அவ்வைப் பாட்டி ஏற்பதில்லை. அது ஆங்கில சைவப் பாரம்பரியமுமல்ல, அது புதிய ஆங்கிலப் பகுத்தறிவுப் புரட்சி இயக்கத்தின் மூலமே பரவலாயிற்று என்பது அவரது வாதம். ஆங்கிலேயரை அடிக்கடி குளிக்க வைத்து அடிமைப்படுத்தத் தமிழர் செய்த சதி அது என்று அவனுடைய தாத்தா வீரமணி (வீற்றர் சாமுவேல் மேசன் அல்லது விக்ற்றர் சமுவேல் மேசன்) அரைப்பகிடையும் அரை வெற்றியாகவும் சொல்லுவார். அவருக்குக் குளிக்கக் கள்ளம் என்று கண்ணனுக்குத் தெரியும்.

கண்ணனுடைய கைக்கடிகாரம் (கைக்கடிகாரம் அணிவது தமிழர் திணித்த ஒரு பழக்கம்) முதலாவது விரிவுரைக்கு இன்னும் முன்றே நிமிடங்கள் இருப்பதாக எச்சரித்தது. நடந்து போக எப்படியும் பத்து நிமிடங்களாகும். ஓடினால் ஐந்து ஆறு நிமிடமாகும். விரிவுரைக்குப் பிந்திப் போனாலும் போகாமலே விட்டாலும் இறுதி மதிப்பீட்டில் புள்ளிகள் கழிபடும். தமிழர்கள் நேரக்கணக்கில் மிகவுட்ப கண்டிப்பானவர்கள். விரிவுரைக்

கூடத்தினுள் ஐந்து நிமிடத்துக்கு மேல் பிந்திப் போனால் உள்ளே நுழைய முடியாமல் கதவு அடைக்கப்பட்டு விடும். தன்னுடைய ஆங்கிலேயச் சோம்பேறிப் பழக்கங்களை நொந்து கொண்டு விரிவுரைக் கூடத்தை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினான். சிறிது தூரம் ஓடிய பின்புதான், விரிவுரையை அடுத்து வரவுள்ள செய்முறை வகுப்புக்கான கோப்பைத் தோட்பைக்குள் எடுத்து வைக்க மறந்து விட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

இனி முதலாவது விரிவுரையைத் தியாகம் செய்வதை விட வேறு வழியில்லை என்பதால், ஆறுதலாக அறைக்குத் திரும்பி போய்ச் செய்முறை வகுப்புக்கான கோப்பை எடுத்துத் தோட்பையில் வைத்துக் கொண்டு வேறெதையும் தவற விடவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திய பின்பு, பொறியியற் பீடத்தின் நூலகத்தை நோக்கி ஆறுதலாக நடக்கலானான். ஒரு கறுத்தப் பூனை அவனைப் பார்த்து “மியா” என்றது. அவனுக்கு அது தன்னைப் பார்த்துக் கேலி செய்வது போல இருந்தது.

கண்ணனுடைய உடனடியான கவலை இழக்கப் போகிற சில புள்ளிகள் பற்றியதல்ல. விரிவுரையின் போது சொல்லப்படுகிற சில விளக்கங்களைப் பாட நூல்களிலோ முன்சூட்டியே விநியோகிக்கப்படுகிற விரிவுரைக் குறிப்புகளிலோ காணமுடியாது. அவற்றை யாரிடமிருந்து பெறுவது என்பதுதான் அவனுடைய யோசனையாக இருந்தது. எருதுக்கடவைக்கு வந்து முன்று மாதங்களாகியும் அவனுக்கு வகுப்பில் எவரோடும் நல்ல பழக்கம் என்று சொல்ல முடியாது. வகுப்பில் அவனுடையதற்கு அருகாக இருபுறமும் இருக்கைகளில் இருக்கிறவர்களில் வலப்புறம் இருப்பவன் அவுத்திரேலியன். அவனுடைய வீட்டுமொழி அவுத்திரேலியப் பழங்குடிகளின் மொழி. தமிழ் பேசுவதற்கு திணறுவான். ஆனால் நன்றாகத் தமிழ் விளங்கும். தமிழில் ஓரளவுக்கு நன்றாக எழுதுவான். ஆனாலும் அவனுடைய பேர் கூடக் கண்ணனுக்குத் தெரியாது. இடப்பக்கம் இருப்பவன் ஷோன் ஓ கென்னா. அயல்லாந்துக்காரன். அவனுக்கு ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரியும். என்றாலும் தமிழிற் பேசாத போது கெல்ற்றிக் மொழியில் மட்டுமே பேசுவான். குறிப்பாக, தன் நாட்டவர்களுடனோ அமெரிக்க அவுத்திரேலிய அயர் இனத் தவர்களுடனோ தமிழில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது அருகில் ஒரு ஆங்கிலேயனைக் கண்டால் போதும், உடனேயே கெல்ற்றிக்கிற் பேசத் தொடங்கி விடுவான். கண்ணனுக்கு வணக்கம் சொல்லி அறிமுகமானதன் பின்பு, ஓரிருமுறை, மரியாதைக்கு இரண்டு சொற்கள் பேசியிருப்பான்.

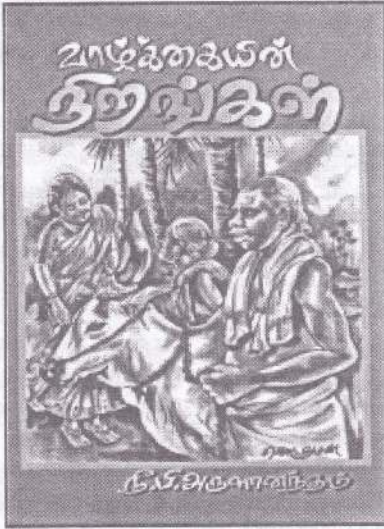
இறந்து போன மொழிகளை எல்லாம் உயிர்ப்பித்த தமிழர் திட்டமிட்டு ஆங்கிலத்தை மட்டும் சாகடிக்கின்றது பற்றிக் கண்ணனுக்கு மிகுந்த கோபம் என்றாலும் அவனுடைய உடனடியான கவலை ஆங்கில மீட்சிக்கான போராட்டம் பற்றியதல்ல. யாரிடமிருந்து விரிவுரைக்கான

மேலதிகக் குறிப்புக்களை எடுப்பது என்பதுதான். எனவே தமிழரின் உலக மொழிக் கொள்கையை இப்போதைக்கு ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுக் கண்ணனுடைய பிரச்சினை பற்றிக் கவனிப்போம்.

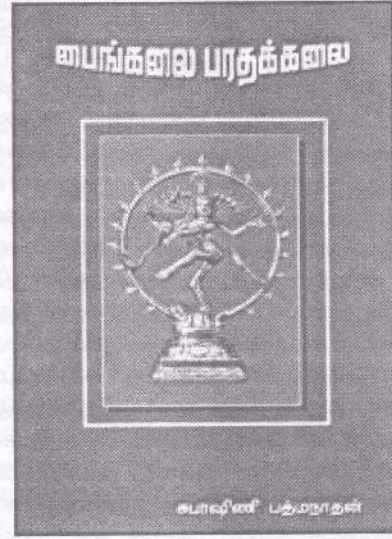
கண்ணனுடைய விடுதியில் அவனுடைய வகுப்பிற் படிக்கிற ஓ சி மின் என்கிற வியற்றாமிய மாணவன் இருந்தான். அவன் எப்போதும் சிரித்த முகத்துடன் இருப்பான். அதிகம் பேச மாட்டான். என்றாலும் அவனுடன் யாரும் நட்பாகப் பழகலாம். கண்ணன் அவனுடன் இருந்து ஓரிரு தடவை பீடத்தின் உணவகத்தில் மோர் அருந்தியிருக்கிறான். அவனை அல்லது பண்டு மொழி பேசுகிற தென்னாபிரிக்க மாணவனான நெல்சன் தம்போவைக் கேட்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டான். பொதுவாகவே தென்னாபிரிக்கர்கள் ஆங்கிலேயருடன் அதிகம் பகைமை பாராட்டுவதில்லை என்று கண்ணன் அறிவான். நெல்சனை இரண்டு மூன்றுதரம் கிளித்தட்டு விளையாடப் போன இடத்தில் சந்தித்திருக்கிறான்.

கண்ணன் பொறியியற்பீட நுழைவாயிலைத் தாண்டி நூலகத்தை நோக்கி நடந்து போகையில், நூலகத்தை நோக்கி ஒரு கரிய உயரமான உருவம் சென்று கொண்டிருந்தது. கண்ணனுடைய தற்காப்பு உணர்வு கண்ணனை நூலகத்திற்கு எதிர்த்திசையிற் திருப்பியது. ஆனால் அதற்குள் அந்த உருவம் கண்ணனைக் கண்டுவிட்டது.

(அந்த உருவத்திற்குரியவர் யாரெனவும் கண்ணனுக்கு மேற்கொண்டு என்ன நடந்தது என்றும் அறிய வேண்டுமானால் நீங்கள் அடுத்த படலத்தை வாசிக்க வேண்டும்).

நூல் - வாழ்க்கையின் நிறங்கள் (நாவல்)
 முதற் பதிப்பு - ஐப்பசி 2006
 ஆசிரியர் - நீ.பி. அருளானந்தம்
 விலை - ரூபா 440.00
 வெளியீடு - திருமகள் பதிப்பகம்,
 இல 7, லில்லியன் சாலை,
 கல்கிசை.
 தொலைபேசி - 0112732400

நூல் - பைங்கலை பரதக்கலை
 முதற் பதிப்பு - ஒக்டோபர் 2006
 ஆசிரியர் - சுபாஷிணி பத்மநாதன்
 விலை - ரூபா 340.00
 வெளியீடு - விமோலதயா பரதநாட்டிய மன்றம்,
 இல. 19, கிரேகொரி பிளேஸ்,
 தெகிவளை.
 தொலைபேசி - 2727830

இம்சை

த. தர்மேந்திரா

நான் அப்ப கொழும்புக்கு வந்த புதுசு. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்த கையோட பாழாய்ப் போன ஏழரைச் சனியன் என்னை எட்டிப் பிடிச்சு அலைக்கழிச்சு எடுத்திது பாருங்கோ! என்ன விசயம் எண்டு யோசிக்கிறியனோ! நான் என்ற அடையாள அட்டையை எல்ல இஞ்சத்தி பஸ்ஸில வரேக்க களவு குடுத்து போட்டன். அது மட்டுமே! அருமந்த ரெண்டாயிரம் ரூபா காசோட பேஸும்தான் போய்ச் சேர்ந்திது.

இரவு வீட்ட வந்து பாக்கேக்கதான் ஆரோ தங்கட கைவரிசையை எனக்கு காட்டியிருக்கினம் எண்டு கண்டு பிடிச்சன். எனக்கு உண்மையா இந்த சின்ன ஐ.சிய தொலைச்சதிட அருமை உடன விளங்கேல. என்ற கவலையெல்லாம் காசையும் பேஷையும் பற்றிதான். நான் சாப்பிட்டு முடிய மெள்ளமா விஷயத்தை மாமாட காதில போட்டன். ஈசி செயரில படுத்திருந்த மனுஷன் எழும்பி நிண்டு சன்னதம் ஆடின ஆட்டத்தில் நான் கலங்கிப் போட்டன். இரண்டாயிரம் ரூபா காசெல்லோ..... ஆனா அந்த ஆள் “என்ன ஐ.சிய களவு குடுத்திட்டீரோ” எண்டு அஞ்ச வீட்டுக்கு கேக்கத் தக்கதாய் தொண்டை கிழிய கத்தினது ஒழிய காசைப் பற்றிச் சிவசத்தியமா ஒண்டுமே பேசேல. அந்தாள் கத்தின கத்தல் குசினி வேலையில் முழுகியிருந்த அக்காட காதியும் சரியாப் போய் விழுந்திது.

“ஐ.சிய தொலைச்சிட்டு வந்து மாடு மாதிரி நிக்கிறாள்” எண்ட அவளின் அட்டல் என்னை மேலும் சங்கடப்பட வைத்தது. போதாக்குறைக்கு அறைக்குள்ள இருந்த மாமி “இவங்கள் ஏ-நைன் பாதையை திறந்து விட்டதும் பொலிஸ் பதிவு முறை கொஞ்சம் தளர்த்தப்பட்டிருக்கிறதும் எங்களுக்குப் பெரிய உபத்திரமா போட்டுது” எண்டு முணுமுணுத்தார். ஆனால் அவையளுக்கு நான் தொலைச்ச காசும் பேஸும் கண்ணில தெரியேல எண்டு எனக்கு ஆத்திரம் கலந்த அதிசயம்.

நான் அவர்களின் ஏச்சுப் பேச்சுக்களை சாக்காக வைத்து எனது சுருதிப் பெட்டியை வாசிக்க ஆரம்பிச்சன். இப்ப நிலைமை மாறிச்சிது. என்னை அதுட்டிய எல்லாரும் கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருந்திட்டு ஆறுதல் கூறத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு நான் என்ற காசையும் பேஷையும் நினைச்சுத்தான் அழுதனான் எண்டு தெரிஞ்சிருக்க சான்ஸ் இல்ல.

மாமா தனது தொண்டையை பெரிசா செருமிக் கொண்டார். “பிள்ள நாளைக்கு விடிஞ்சதோட பொலிஸ் ஸ்ரேஷனுக்கு போய் என்றீ ஒண்டு போட வேணும்”. “என்றீ போட்டா காசையும் பேஷையும் கண்டு பிடிச்சுத் தருவீனமே” நான் அப்பாவித்தனமாக கேட்டன். காசையும் பேஷையும் பற்றி இனி கதைச்ச வேலையில்லை. ஐ.சி தொலைஞ்சதுக்குத்தான் என்றீ போட வேணும்” மாமா சிறிது கண்டிப்பு கலந்த குரலில்தான் சொன்னார்.

மாமா எப்பிடி பொலிஸ் ஸ்ரேசனில பிகேவ் பண்ண வேணுமெண்டு எனக்குத் திரும்ப திரும்ப லெக்ஸர் பண்ணினார். பொலிஸ்காரரை தான் மனேஜ் பண்ணி சமாளிச்சு என்றீ போடுவதாகவும் இயலுமான வரை என்னை பொலிஸ் ஸ்ரேசனில இருக்கும் வரைக்கும் மவுன் விரதத்தை கடைப் பிடிக்குமாறும் அவர் அட்வைஸ் சொன்னார். அவசியம் ஏற்பட்டால் நான் எப்பிடி கதைக்க வேணுமெண்டும் ஒத்திகை நடத்திக் காட்டினார். நான் கிளிப்பிள்ளை பாடம் படிச்சன். எனக்கு கிளிப்பிள்ளை பாடம் புதுசு இல்லைத்தானே. எங்கட கல்வி முறையே சாட்சாத் கிளிப்பிள்ளை பாடம்தான்.

“பிள்ள சாமித் தட்டில இருக்கிற திருநீற்றை நெத்தியில தடவிப் பூசிப் போட்டு வேளைக்கு போய்ப் படும்”. மாமாட ஓடரை சிரமேற் கொண்டு திருநீற்றை நெற்றியில் பூசினன். படுக்கையில் போய் புரண்டன். கன நேரமாகியும் நித்திரை வரேல்லை. கெட்ட கெட்ட கனவுகள் என்னை ஆக்கிரமித்த வண்ணம் இருந்தன. நான் ஒரு மரண தண்டனைக் கைதி போலவும் என்னை சிலர் கழுமரமொன்றுக்கு அருகில் கொண்டு சென்று என் முகத்தைக் கறுப்பு துணியால் மூடி..... ஐயோ... அம்மா நான் துடியாய்த் துடித்து பதறி ஓலமிட்டு அழுத சத்தம் கேட்டு மாமா, மாமி, அக்கா அனைவரும் நித்திரை குழம்பி எழும்பி வந்து எனது படுக்கையை குழந்து கொண்டனர். “கெட்ட கனவு போல யோசிக்காமல் படும்” இது மாமா. மாமி தண்ணீர் கொண்டு வந்து குடிக்க தந்தார். அக்கா நெற்றியை தடவிக் குடுத்து ஆசுவாசப்படுத்தினார்.

நான் மீண்டும் படுத்தன். எனக்கும் நித்திரை தேவிக்கும் இடையில் பெரும் போராட்டம். ஒருவாறு பொழுது விடிஞ்சது. மாமாவும் நேரத்துக்கு எழும்பியிருந்தார். நாங்கள் காலைக் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு எட்டு முப்பது மணியளவில் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குச் செல்லத் தயாரானோம். நான் சாமி தட்டில்

பேராசிரியர் க. கைலாசபதிபின் 24ஆம் ஆண்டு நினைவுச் சொற்பொழிவில் பார்வையாளர் வரிசையில் திரு. ச. கிலகுப்பிள்ளை, தோழர் சி.கா. செந்தவேல், தோழர் கி.கா.குடாமணி தோழர் கி. தம்பையா திரு திருமதி இராஜகுலேந்திரா ஆகியோர் அமர்ந்துள்ளனர்.

இருந்த திருநீற்றை தடவி மூன்று குறி வைத்து நெற்றியில் பக்குவமாக பூசிக் கொண்டேன்.

“இந்தப் பிள்ளைக்குப் பைத்தியமா?” எண்டு மாமா சத்தம் போட்டார். எனக்கு வந்த எரிச்சல அடக்கிக் கொண்டு மாமாவை ஒரு பார்வை பார்த்தன். மாமாவும் தனது பார்வையால் என்னை அளந்து கொண்டார்.

“ஓண்டும் இல்ல பிள்ள, பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு போகேக்க இந்த திருநீற்றுப் பூச்சக் கண்டாலே அவங்கள் எல்லாரும் சந்தேகமா பாப்பாங்கள்”. அக்கா திருநீற்றுப் பூச்ச அழிக்கும் வண்ணமும், பொட்டும் இல்லாமல் போறது இன்னும் நல்லதெண்டும் சொன்னார். கொழும்புக்கு வந்த என் தலைவிதியை நொந்து கொண்டேன்.

“அக்கா நீயும் வாவன்” மாமா பதறிப் போனார். நான் நினைச்சது மூண்டு பேர் போற காரியம் சரியா நடவாதெண்டுதான் மனுசன் சகுனம் பார்க்குதெண்டு. “பிள்ள உட்ப பொம்பிள பிள்ளையள் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு போறதெண்டால் பெரிய வில்லங்கம். ஆம்பிளையள விட அவங்களுக்கு பொம்பிளையளிலதான் டவுட்டு கூட, பேந்து ஏன் கொக்காவையும் கொண்டு போய் வீண் வம்பை விலைக்கு வாங்குவான்” மாமா விளக்கம் தந்தார்.

நான் மாமாவை பின் தொடர்ந்தேன். மாமா காலி வீதிக்கு அருகாமையிலிருந்த கடையொன்றிலிருந்து “டெய்லி நியூஸ்” பத்திரிகை வாங்கினார். இவர் முந்தி வீரகேசரி பத்திரிகையை வாங்கி அதிர்ஷ்டம் பக்கத்தில் இருக்கிற ராசி பலனை வாசிச்சிட்டு தான் அடுத்த வேலை பண்ணுவார் எண்டது எங்கட ஊரே அறிஞ்ச விசயம். “மாமா இதுவென்ன புதுப் பழக்கம்?” “பிள்ள இங்கிலிஸ் பேப்பர் கையில் வச்சக் கொண்டு போனா பொலிஸ்காரர் பெரிய படிச்ச மனுஷன் எண்டு நினைப்பாங்களெல்லோ”.

பொலிஸ் ஸ்ரேசனை நெருங்கி விட்டோம். வாசலில் ஒரு பொலிஸ்காரன். மாமா “குட்மோர்னிங்” சொன்னார். அவனுக்கு பதில் சொல்ல தெரியாது போல. நான் லேசாக அவனை பார்த்து புன்னகைத்தேன். அவன் ஆந்தைக் கண்ணால் என்னை முழுசி முழுசிப் பார்த்தான். உள்ளே நுழைந்தோம். மாமாவையும் என்னையும் தனிமைப்படுத்தப் போகிறார்களோ எனப் பயந்தேன். ஏனெண்டால் பெண் பொலிஸ் பரிசோதகர் ஒருவர் என்னை தனியறை ஒன்றுக்குள் அழைத்துச் சென்று முழுமையான உடற்சோதனையொன்றை நடத்தியதுடன் எனது ஹாண்ட்பாக்கை துளாவித் துளாவி ஆராய்ஞ்சார். என்னை சோதனைகளின் முடிவில் ஹோலுக்குள் செல்ல அனுமதித்தனர்.

மாமா அங்கேயொரு கதிரையில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட பின் தான் எனக்குப் போன உயிர் திரும்ப வந்துது. மாமா என்ரீ போடும் இடம் எண்டு ஒரு மூலைய காட்டினார். அங்கு ஒரு பொலிஸ்காரனை நோக்கியவாறு பத்துப் பதினைந்து பேர் வரிசையில் நின்று அசைந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களும் முறைப்பாடுகள் பதிய வந்தவர்கள்தான். ஆனால் நத்தை வேகத்தில்தான் அலுவல் நடந்து கொண்டிருந்தது. நாங்களும் வரிசையில் சேர்ந்து கொண்டோம். எமது முறையும் வந்தது. பொலிஸ்காரனுக்கு கிட்ட சென்றோம்.

மாமா பொலிஸ்காரனுக்கு சிங்களத்தில் ஏதோ சொன்னார். பொலிஸ்காரன் அவர் சொன்னதைக் கணக்கில் எடுத்தானோ தெரியாது, ஆனால் இருபது, முப்பது பக்கங்கள் கொண்ட ஆவணமொன்றை மாமாவிடம் கொடுத்து ஏதோ சொன்னான். எனக்கு மாமா ஆக்கள் நேற்றிரவு என்னோட நடந்த விதத்தில் பெரும் கோபம் வந்தது. ஏனெண்டால் என்ரீ போடுற வேலை இவ்வளவு லேசா முடிஞ்சதெண்டு தப்பா யோசிச்சிட்டன்.

மாமா என்னை அழைச்சக் கொண்டு பொலிஸ் ஸ்ரேசனை விட்டு வெளியில் வந்து கொமினிசேசன்

கடையொன்றுக்குள் சென்றார். என்னவெண்டு கேட்டன். “இவ்வளவு பக்கங்களையும் போட்டோ ஸ்ரப் பண்ணி எடுத்து வரச் சொன்னவன்”. “காசு தரேல்லய”. “கோயில் கணக்கில் தான் போடோணும்”. “என்றீ பதிற்றுதெண்டால் இப்படியெல்லாம் செய்து குடுக்கோணும் எண்டு சட்டத்தில இருக்கோ”. மாமா தன்ரை காசைக் குடுத்து போட்டோ ஸ்ரப் வேலையை செய்து கொண்டார்.

நாங்கள் மீண்டும் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குள் சென்றோம். மாமா அந்த பொலிஸ்காரனிடம் ஓரிஜினல்களையும், போட்டோ ஸ்ரப்புகளையும் குடுத்துவிட்டு அவனுடைய அடுத்த உத்தரவுக்காக காத்திருப்பவர் போல் முகபாவத்தை வெளிப்படுத்தினார். அந்த பொலிஸ்காரன் எங்கள் கொஞ்ச நேரம் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு எங்கேயோ எழும்பிப் போனான். அவன் போய் முக்கால் மணித்தியாலத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. திரும்பி வரவேயில்லை. என்னவெண்டு மாமா விசயத்தை சாதுவா விசாரிச்சு தெரிஞ்சு கொண்டார். பொலிஸ்காரர்களுக்கு சாதாரண பொது மக்களோட எப்படி பழகுவதெண்டு வகுப்பு நடக்கிறதாம். இப்ப அவற்ற வகுப்பு நேரமாம். எனக்கு சிரிப்பா வந்தது. அடக்கிக் கொண்டேன்.

நான் ஹாண்ட்பாக்கை கை நழுவ விடாமல் பத்திரமா வச்சுக்கொண்டு ஓரிடமா பார்த்து உட்கார்ந்து இருந்தது அதால் வந்த இன்னொரு பொலிஸ்காரனுக்கு பொறுக்கேல போல. அடிக்கடி அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமுமாக தனது யானை மாதிரி உடம்ப அசைச்சுக் கொண்டு திரிஞ்சவன் “என்ன ஹாண்ட்பாக்கில் பொம் இருக்கோ?” என்று கொச்சை தமிழில் சிரித்துக் கொண்டு கேட்டான். எனக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. பாவாடைய ஏதோ நனைப்பது போலவும் இருந்தது. அந்த நேரம் பார்த்து என்ற உடம்பில நுளம்பு கடிச்சது, பொலிஸ்காரனில் இருந்த ஆத்திரத்தை நான் நுளம்புக்கு காட்டினன். வேறு

என்ன செய்ய இயலும்? நான் அடிச்ச அடியில நுளம்பு செத்து கீழ விழுந்தது. “ஆ...எஸ்.ரீ.ரீ ட சொட் மாதிரி இருக்கு”. அந்த பொலிஸ்காரனின் பேச்சு எனக்கு அருவருப்பை ஊட்டியது.

மாமா நிலைமையைப் புரிஞ்சு கொண்டார் போல. “மாத்தையா” எண்டு சொல்லி அவனுக்கு கிட்ட வந்து ஐ.சி தொலைஞ்ச விசயத்தை விளங்கப்படுத்தினார். “இல்ல இல்ல நீங்கள் ஐ.சிய தொலைச்சிருக்க மாட்டியள். யாழ்ப்பாண விலாசத்துக்கு பதிலா கொழும்பு விலாசத்துக்கு ஐ.சிய மாத்தி எடுக்க நீங்கள் செய்யுற பொய் வேல. அப்படித்தானே”. அவன் ஒரு பெரிய துப்பறிவாளன் எண்டு தன்னை நினைச்சுக் கொண்டான். அவனுடைய சேட்டை எங்களிடம் பலிக்கவில்லை. அவன் பொலிஸ் நிலையத்தின் மற்றோர் பகுதிக்கு சென்று விட்டான்.

உள்ள ஆருக்கோ கொட்டன் பொல்லால் நல்ல பூசை விழுகிற சத்தம் கேட்டது. வந்து போனவர் கிரியினல் ஓ.ஐ.சி எண்டு மாமா என் காதில சொன்னார்.

ஒரு மாதிரி என்றீ வேலையை செய்யுறதுக்காக ஒரு பொலிஸ்காரன் வந்து கதிரையில அமர்ந்து கொண்டான். எங்கள் முறை. ஆனால் நடினல் போட்டு சிங்கள பாரம்பரிய உடையில் வந்த ஒருவர் எங்கள் முந்தி அடிச்சுக் கொண்டு பொலிஸ்காரனுக்கு முன்னால் கதிரை ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்து கொண்டார். பொலிஸ்காரன் எழுந்து நிண்டு மரியாதை செலுத்திவிட்டு பக்குவமாக இருக்கையில் அமர்ந்தான். சிரிச்ச முகத்துடன் அவர் வந்த வேலையை உடனேயே முடிச்சுக் கொடுத்தான். அவருடன் வாசல் வரை சென்று திரும்பினான். வந்தவர் ஒரு அரசியல் பிரமுகர் பாருங்கோ.

இப்ப எங்கட பிரச்சனையை வேண்டா வெறுப்பாக கேட்டான். ஒண்டும் பதியேல. அவன் மாமாவுக்கு ஏதோ

பேராசிரியர் க. கைலாசபதியன் 24ஆம் ஆண்டு நினைவுச் சொற்பொழிவில் தலைமை தாங்கிய பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் “நானாமோர் களவோ” கவிதாஅரங்க ஆற்றுகைக்கான எழுத்துருவை ஆக்கிய கவிஞர் சடாகோபன், கிசையாக்கம் வழங்கிய கே. மகிந்தகுமார் ஆகியோரை கௌரவிக்கிறார்.

இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் குடுத்தான். மாமாவின் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் சாயல் தெரிஞ்சது. வெளியே வந்தோம். என்னவெண்டு கேட்டன். “முறைப்பாட்டாளர் இப்ப இந்த ஏரியாவில இருக்கிறத உறுதிப்படுத்தி இஞ்சத்தி விதானையாரிட்ட இருந்து ஒரு கடிதம் எடுத்து வர வேணுமெண்டு சொல்லிப் போட்டான்.

நாங்கள் ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடிச்சுக் கொண்டு விதானையாரின் அலுவலகத்தை நோக்கி சென்றோம். விதானையாரின் அலுவலகம் விகாரை ஒன்றின் வளவில் இருந்தது. சனம் பெரிசாக இல்லை.

நாங்கள் வரிசைக் கிரமப்படி நின்று விதானையாரின் அறைக்குள் சென்றோம். மாமா என்ற ஐ.சி துலைஞ்ச விசயத்த சொல்லி நான் இப்ப இந்த கிராமசேவகர் பிரிவுக்குள் இருப்பதாக கடிதம் ஒன்று தருமாறு விதானையாரிடம் கெஞ்சிக் கேட்டார். விதானைய சமாளிக்கிறது மாமாவுக்கு பெரிய வேலையா இருக்கேல. வேலை ஒரு மாதிரி நடந்தது. விதானையார் தனது இலாச்சியை திறந்து அதற்குள்ளிருந்து டயரிக்குள்ளிருந்து ஏதோ ஒன்றை எடுத்தார். அது ஒரு பழைய கிழிஞ்ச ஐநூறு ரூபா தாள். இனி கிழியுறுதுக்கு இடமில்லை. அவர் மாமாட்ட இந்த கிழிஞ்ச ஐநூறு ரூபா காசைக் குடுத்து வங்கிக்கு போனா இந்த காச புதுசா மாத்திக் கொண்டு நாளைக்கு நாளைண்டைக்கு ஒவ்வீசுக்கு வர வேணுமெண்டு அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

மாமா குறிப்பறிந்தவர்தானே. மாமா புது காசை தான் வங்கியில் மாற்றி எடுத்து கொள்வதாக கூறி கிழிஞ்ச தானை விதானையாரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டதுடன் தனது சட்டைப் பையிலிருந்து மயில் தாள் ஒன்றை எடுத்து விதானையாரிடம் கொடுத்தார். நான் ஒண்டையும் காணாத மாதிரி மேல அண்ணாந்து பார்த்தன். விதானையாரின் இருக்கைக்கு சரி நேராக ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷவின் புன்னகையுடன் கூடிய திருவுருவப் படம் ஒன்று உயரத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அது எனக்குள் ஏதேதோ எண்ண அலைகளைத் தோற்றுவித்தது.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் 24 ஆம் ஆண்டு நினைவுச் சொற்பொழிவில் தலைமை தாங்கிய பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் நினைவுச் சொற்பொழிவாற்றிய வீரவுரையாளர் ஜெ. சற்குருநாதன் ஆகியோர் அமர்ந்திருப்பதையும், “நானாமோர் களவோ” கவிதை அரங்க ஆற்றுகையையும் காணலாம்.

விதானையாரின் அலுவல் முடிஞ்சாலும் இனி திரும்பவும் பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குச் செல்ல வேண்டுமே. மணிக்கூட்டைப் பார்த்தன். நேரம் சரியாக இரண்டு மணி. வீட்டுக்குப் போய் மத்தியானச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுவிட்டு பொலிசுக்குப் போவம் என்டார் மாமா. எனக்கும் அது நல்லதா பட்டது. வீட்டுக்கு செல்ல ஆட்டோ பிடிக்கத் தயாரானோம்.

அப்பொழுது எனது கையடக்கத் தொலைபேசி ஒலித்தது. அறிமுகம் இல்லாத நம்பர். ஆராய் இருக்குமெண்டு யோசிச்சன். மறுமுனையில் சில்வா என்பவன் கதைப்பதாகக் கூறினான். தமிழ் தெரிஞ்ச ஆள்தான். அவன் எனது பேரை புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்துக்கு முன்பாக கண்டெடுத்ததாகவும், ஐ.சி மற்றது தொலைபேசி இலக்கங்கள் கொண்ட நோட் புக் இரண்டையும் தவிர வேற ஒண்டும் அதில் இல்லை எண்டும் சொன்னான். அதோட அவன் ஒரு கண்டிசனும் போட்டான். ஐ.சி வேணுமெண்டா மூவாயிரம் ரூபா தந்திட்டு எடுக்கச் சொல்லி. எனக்கு இது அதிர்ச்சி அளிக்கவில்லை. நான் இண்டைக்கு சந்திச்ச பொலிஸ்காரர்கள், விதானையார் ஆகியோரைக் காட்டிலும் சில்வா எனக்கு மிகமிக உயர்ந்தவனாகத் தோன்றினான். “ஆர் பிள்ள கதைச்சது” மாமாவுக்கு ஐ.சி திரும்ப கிடைக்கப் போற விசயத்த சந்தோசமாகச் சொன்னன். மாமா இப்பொழுது ஒரு தத்துவஞானி போல பேசினார்.

“முந்திப் பிற்பொக்கற் அடிச்சவங்கள் ஐ.சிய தபால் அனுப்பி வைப்பாங்கள். இப்ப ஐ.சிய வச்ச டிமாண்ட் பண்ணி காசு கேக்கிறாங்கள்”. நான் சொன்னன் “அரசு இயந்திரமாகிய அரசு உத்தியோகத்தர்கள் திருந்தினால் மக்களும் திருந்துவார்கள்தானே”. மாமா ஓணான் மாதிரி தலை அசைத்து நான் சொன்னதை ஆமோதித்தார். ●

நாடகம்

கட்டுண்ட புறொமீதியஸ்

நாடகாசிரியர் ஈஸ்கலஸ்

ஆங்கிலத்தில் ஜே.எஸ். பிளக்கி

தமிழில் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

கி.மு ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக் கிரேக்க நாட்டின் அவலச்சுவை நாடகமொன்று-
நாடகாசிரியர்: ஈஸ்கலஸ் -கிறீக்மொழியில் எழுதப்பட்டது-
கி.மு 468 அல்லது 466 இல் அதென்ஸ் நகரில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

தீயை தெய்வமாக வணங்கிய அன்றைய மனிதன் அதே தீயை தனது கரங்களால் உருவாக்கி கட்டுக்குள் வைத்து தனது கைவினைத் திறனை உயர்த்திக் கொண்டபோது எழுந்த கருத்து முரண்கள், தீக்கடவுளிடம் தீயைத் திருடி மனிதருக்களித்து தீக்கடவுளரால் - கட்டுண்ட புறொமீதியஸ் கிரேக்க நாடகத்துக்கூடாக கால வெளியில் விரிகிறது.

Prometheus Bound.

By Aeschylus.

Produced at Athens, 468 or 466 B.C

English Translation: J.S.Blackie

Tamil Translation: Kulanthai M.Shanmugalingam.

பாத்திரங்கள்

வலிமை -	ஜோவின் அமைச்சர்
வல்லமை -	ஜோவின் அமைச்சர்
ஹெப்ஹெயிஸ்டஸ்	அல்லது வல்க்கன் - அக்கினிக் கடவுள்.
புறொமீதியஸ் -	ஒரு தைத்தானியர், இயப்பெட்டசின் மகன்.
பாடற்குழு -	இது கடலணங்குகளைக் கொண்டது.
ஓஷியானஸ் -	
அயோ -	ஆர்கொஸ் மன்னன் இனாக்கஸ்சின் மகன்
ஹெர்ம்ஸ் -	கடவுளர் தம் செய்தியாளன்.

CHARACTERS

MIGHT -	Minister of Jove
FORCE -	Minister of Jove
HEPHESTUS or VULCAN -	The God of Fire
PROMETHEUS -	Son of Iapetus, a Titan
CHORUS OF OCEANIDES	
OCEANUS	
IO -	Daughter of Inachus, King of Argos
HERMES -	Messenger of the Gods.

ஐரோப்பிய சித்தியா (Scythia)வில் பாறைகள் நிறைந்த பாலைவனமொன்று. வலிமை, [MIGHT] வல்லமை, [FORCE] ஆகிய இருவரும் முன்னேவர, அவர் பின்னே புரொமீதியஸ் [PROMETHEUS] சும், அவரை அடுத்து, கைகளில் சங்கிலிகளோடு ஹெப்ஹெயிட்ஸ் [HEPHESTUS] சும் வருகின்றனர்.

வலிமை

நெடுவழி நடந்து வந்தோம்!
பூமித்தாயின்
அந்தமென அமையும்
இந்தச் சித்திய (Scythian) மண்ணை-
பாதம் பட்டறியாப்
பாறைபடர் பாலைத் தரவையை -
வந்தடைந்து விட்டோம்!
எம் பெருந்தேவன் ஆண்டகை ஜோவ் (Jove)
இட்ட மேதகு கட்டளையை
கருத்திற் கொள்வீர் இக்கணம்!
நீள நிலைத்திடும் உறுதியோடு
கோர்த்தமைத்த சங்கிலி கொண்டு,
நெடிது நிற்கும் இப்பாறைகளில்
பழியஞ்சாக் கடையவனிவனைப்
பிணைத்து விடும்!
இக்கயவன், இவ்வீணன் -
கைவினையாவினதும் அன்னை,
உமது கருவளத்திறத்தில் மலர்ந்த மலர் -
பிறங்கொளிக் கதிருடை நெருப்பினை
கடவுளர் பாற்களவாடி,
சாவினுக் கென்றும் இரையாகும் மனிதரிடம்
கையளித்து விட்டான்.
இப்பழிச் செயலுக்குகந்த
கோட்டமில் நீதி,
இங்கிவனைக் கொணர்ந்தது.
இவ்விடத்து,
ஒப்புயர்வற்ற ஜோவினது
மேன்மை கொள் நீதிக்குத்
தலைதாழ்த்தி அடிபணியவும்,
மனிதரை நன்கு நேசிக்கவும்,
மிகைபட அவரை நேசிக்காதிருக்கவும்
இவனது அகம்பாவம் அறிந்து கொள்ளும்.

ஹெப்ஹெயிட்ஸ்

கோர உரம் மிகு
வலிமை, வல்லமை எனும்
இரட்டையர் இருவரும்,

பூரணம் எனும்படி
நும்பணி முடித்தீர்.
ஆயினும் நானோ-
குருதி உறவுடைக் கடவுளொருவனைப்,
புயல் தறித்திட்ட இக்கடும் பாறையில்
அறைந்து பிணைத்திடும்
கனிவறு பணிகண்டு,
நெஞ்சம் அஞ்சிடத்தயங்கி நிற்கிறேன்!
எனினும், திடங்கொள வேண்டும் நான்.
ஆண்டகை ஜோவின் ஆணைகளைப்
புறக்கணிப்பொடு புரட்சிகள் புரிபவர்,
தன்னினப் பகைத் துரோகியர் பெற்றிடும்
தண்டமனைத்தையும் ஏற்றிடவேண்டும்.
நியாயத் தீர்ப்பிடும் அன்னை தேமிஸ் (Themis)சின்
சிந்தனைச் செழுமை மிகு மேன்மைகொள் மகனே!
நட்பிலா இப்பாறையில்
இரும்புத்தளைகளால்
உளைப்பிணைத்திட முயல்கையில்,
உனையொத்த நிலையிலே நானும்
எனை வற்புறுத்தியே நிற்கிறேன்.
இத்தனிமைக் காத்திருப்பிலிருந்து
உனை விடுவித்து மீட்க,
நிச்சயம், எந்தவொரு
நாடோடிப் பயணியின் உருவோ குரலோ
முன்வரப் போவதில்லை.
இருப்பினும்,
முர்க்கம் முந்துற நின்றெரிக்கும் சூரியன்
உன்மென்தோல் மேனியின்
புதுமைகுன்றா வண்ணத்தைச்
சுட்டெரித்து வாட்டும்.
வண்ணம்பல போர்த்த இரவு,
பகலை மறைத்திடும்;
குறும்பொழுதளவே நிலவிடப்போம்
இருளை, நீ
அத்துணை மகிழ்வொடு வரவேற்பாய்!
காலைக்கதிரவன் இராப்பணி தகர்த்திட
முடிவிலாத் துயரின் கூர்முனை
துளைக்கும் உனை மீண்டும்.

மீட்பரெவரும்

உனைக் காத்திடவரார்.
மனிதரிடத்துக் காட்டிய
முந்துறு காதலின் பரிசாக
இத்துயர்நிலை எய்தினை நீ.
நீயே ஒரு கடவுள்; இருந்தும்
கடவுளர் சீற்றம்
சிறிதாய்த் தெரிந்ததே உனக்கு;
அந்த ஒரு நினைப்பால்,
விலக்கப்பட்ட கொடைகளை
மன்பதைக்கு நல்கினை.

இதற்காக,
பேருவகை யறு பெரும் பாறையில்
நிமிர்ந்து, நிலையாய்,
இமை முடித்துயிலாது,
முழுந்தான் மடியாது,
விறைப்பொடு காத்திருப்பாய்.
அந்தோ!
எந்தவா றோலமிட்டுப் புலம்பிக்கதறுவாய்!
வளைந்து விட்டுக் கொடுக்க,
பலவீனப்பட்டவரல்ல ஜோவ்;
காரணம்,
முதிரா இளமை அதிகாரம்
கட்டுமீறிய கடுமையொடு கண்டிப்பும்
கொண்டதாகவே இருக்கும்.

வலிமை

வார்த்தையும் கண்ணீரும்
போதும் போதும்.
கடவுளர் யாவரும் வெறுக்குமிக் கடவுளை
வெறுக்கமாட்டாயா நீ?
தெய்வத் துரோகமென அமைந்துள
இவனது களவு,
யாவற்றிலும் மேலாக
உன்னையே புண்படுத்தியுள்ளது.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்

ஆயினும் நண்பா,
எனது இரத்த உறவினன் -

வலிமை

அத்தகை மதிப்பிருப்பது உண்மை;
ஆயினும்,
பேரச்சந்தரு தந்தையின் வார்த்தை
அதனிலும் மதிக்கத்தக்கது;
பயபக்திக்குரியது ஜோவின் வார்த்தை.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்

கனிவிலாக் குணமுடையாய்
இரக்கமறு துணிவு நிறைந்தது
உன் இதயம்.

வல்லமை

இங்கு சொரிந்த கண்ணீர்
வீணென ஆகிவிடும்;
இவான்பாலுள அக்கறை
பயனற்ற முயற்சியாகும்.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்

என்கரம்புரி காரியம் யாவிலும்
பழிமிக்கது இதுவே!

வல்லமை

உன்கைவினை பழிமிக்கதல்ல!
இவன் கடுந்துயர்,
உன்கைத்திறத்தால் விளைந்ததல்ல;
இவன் செயலால் விளைந்ததே.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்

இப்பணி முடிக்கப் பிறிதொருகை
பணிக்கப்பட்டிருக்குமேல்!-

வல்லமை

கருமம் பலப்பல இருப்பினும்,
"இன்னதைச் செய்திடு," என்றிறைவனுக்கு
இட்டிடலாமோ கட்டளை நாம்?
தன்னுரிமை கொண்டவன் ஒருவன் இருக்கிறான்,
ஒருவன் மட்டுமே; அவனே ஜோவ்!

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்

அறிவேன் அதை நான்,
அதனால் இருக்கிறேன் மௌனித்து.

வல்லமை

அப்படித்தான் எனில்,
வரிந்து கட்டிப் பணியைத் தொடங்கு -
ஐயன் ஜோவ்,
உன் தயக்கம் கண்டு குற்றம் சுமத்துமுள்
குற்றவாளியை விலங்கிட்டுப் பிணை.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்

இங்குள இரும்புகள் பயன்படுமாறுள்ளன.

வல்லமை
எடுத்திடு அவற்றை,
அறைந்திடு ஓங்கிச் சம்மட்டி கொண்டு;
பாறையொடு அவனை அறைந்து பிணைத்திடு.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
பணிநன்கு விரைகிறது,
இனிச்சுணக்கம் சிறிதுமில்லை.

வல்லமை
அறைந்திடு! அறைந்திடு!
வளையம், பற்றாணி
இரண்டையும் சேர்த்தறை-
ஆற்றிய பணியின் செம்மைப்பாட்டினை
ஆப்பிரும்பொன்றே உறுதிசெய்திடும்.
சூர்மதிநுட்பம் கொண்ட ஒருவன்,
வழியேது மற்றதோர் காப்பிடம் தன்னிலும்
வழியொன்று கண்டு வெளியேறிவிடுவான்.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
பிணைத்துவிட்டேன் இக்கரத்தினை.

வல்லமை
அதுவேயாயின்,
மற்றுள கையையும் பிணைத்துவிடு.
மேன்மைகொள் ஜோவின் முன்னே,
சூரறிவு,
எந்தவாறு மழுங்கிக் கிடக்கும்
என்பதை இந்தக் குதர்க்கவாதி
அறிந்து கொள்ளக் கடவன் இன்று.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
பலியாளல்லாது வேறெவரும்
எனது,
பற்றார்வக் கிளர்ச்சியைக் கண்டியார்.

வல்லமை
வளையாவைமிகு செருகு தண்டினை
இனி எடு; அதன்
தடுத்து நிறுத்திட வொண்ணாக் கூர்முனையை
இவனது,
கலகம் செய் மார்பினில்
அறைந்துவிடு.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
அந்தோ! புறொமீதியஸ்,
வருந்துகிறேன் உனக்காக!

வல்லமை
தயக்கம் கொள்கிறாய் மீண்டும்;
ஜோவின் பகைவர் பொருட்டு
நேசவிழிநீர் சொரிகிறாய்?
எச்சரிக்கையாக இரு-
உன்பொருட்டழுது கண்ணீர் பெருக்க
நியாய மெதுவுமில்லை உன்னிடம்.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
கண்கள் காண்பதற்குகந்த
வனப்புறு காட்சிகளெதையும்
கண்ணுற்றிருக்க வில்லையே நீ.

வல்லமை
விதைத்தவன்,
விதைத்ததை அறுவடை செய்வதை
பார்த்தவா றிருக்கிறேன் நான்.
அதைவிடு,
இத்தோல்வார்களை எடு,
இவன் பக்கங்களைப் பிணைத்துக் கட்டிவிடு.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
நிச்சயம் செய்வேன்!
தேவையற்றது உனது வற்புறுத்தல்.

வல்லமை
ஆயினும் வற்புறுத்துவேன்,
கட்டளை இருவேன்,
உன்காதில் உரக்கக் கத்துவேன்!
பணியைத் தொடர்,
கீழே- மேலும் கீழே -
இரும்பு வளையத்தால் கால்களைப் பிணைத்துவிடு.

ஹெப் ஹெயிஸ்டஸ்
அவ்வினை முடிந்தது,
விரைவாக முடிந்தது.

வல்லமை
பாதங்களை ஊடறுத்து
ஆணிகளை அறைந்து விடு.
ஓங்கி அறை!
உன் பணியின் செம்மையும்

உனது செம்மையும்
இவ்வொன்றினால்
நீடு நிறுவப்படும்.

ஹெப் ஹெயிஸ்டன்
உன் நாவோ கனிவற்றது,
நின் இயல்பினைப் போன்று
அதுவும் கொடியது.

வல்லமை
பஞ்சப் பலவீனன் நீ,
என்பணித் துறையொடு பொருந்தி நிற்கும்,
கடும் முனைப்புடைத் திடசித்தத்தில்
குறைகண்டு நிற்காதே.

ஹெப் ஹெயிஸ்டன்
நாம் ஏகலாம்.
இவனது உடலமும் நெஞ்சரமும்
தளையுண்டு கிடக்கின்றன.

வல்லமை
கடவுளர் எமது,
அரும் பொருட் பேற்றினைக் களவாடி,
நிலையற்ற மனிதற்கு நல்கிய
உனது இறுமாப்பினை
இப்பாலைப் பாறையில் மேயலிடு.
இவ் அரும்பாட்டிலிருந்து
உன்னை விடுவித்து மீட்க
உன் மனிதரில் எவன் வருவான்?
“முன்னறிவுடையோன்,” என
வீணை அழைக்கப்பட்டாய்.
இப்பெயரின் நற்சிறப்பு
உனதாத்மாவிற்கு குடியிருப்பின்,
தந்திரத்தால் விளைந்த இவ்வுழல்வுகளை,
முன்னுணர்ந்திருப்பாய் நீ;
அவற்றின் பிடியிலிருந்து
விடுவித்திருப்பாய் உன்னை.

- {சங்கிலிகளாற் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும்
புறொமீதியசைத்தவிர அனைவரும்
வெளியேறுகின்றனர்} -

புறொமீதியல்
ஓ, தெய்வத் திருவுடைப் புனித விசம்பே,
விசைமிகு சிறகுடைக் காற்றே,
பேராற்று நீரூற்றுக்களே,

ஆழிப்பேரலையின் பல்கோடிச் சிரிப்பொலிகளே,
யாவர்க்கும் வரமருள் அன்னையே -
நிலமகளே,
அனைத்தையும் தரிசிக்கும்
ஒளிவட்டக் கதிரவனே,
உமை வணங்கி வேண்டுகிறேன்.
இறைவருள் ஒருவனாய் நானிருந்தும்,
நியாயமில் குற்றங்கள் ஏற்றி,
துயர்ப் பேரழிவினுள்
எனைக் கடவுளர் ஆழ்த்தி,
களிப்புற்றுக் கிடப்பதை
வந்து பாருங்கள்.
எண்ணிலா யுகங்களுடே
எத்துணை மனத்துயர்,
ஊடுருவித் துளைத் தெனைத்தாக்கும்
என்பதை வந்து பாருங்கள்!
கடவுளர் தம் புதிய தலைவன்,
பிழைமிகு மிச்சங்கிலித் தளைகளால்
எனைப்பிணைத்துள்ளான்.
ஓ, இன்றைய இன்னல்களையும்
இனிவரும் இடர்கள் யாவையும்
எண்ணி நின்றேங்கி வருந்துகிறேன்.
ஓ! எப்போ,
நீதி நிறை மீட்பு
எப்போ வந்து விடியும்?
எனினும், ஏனிந்தப் புலம்பல்?
எத்தகை துயர்கள் எனைக் காத்துள்ளன
என்பதை அறிவேன்.
எதிர்பாராது வந்து விளையும்
எந்தவொரு சித்திரவதையும்
வருவதறியும் எனதான்மாவை
வியப்பிலாழ்த்தாது;
எமக்கென வகுத்தொதுக்கிய
விதியினை
அமைதி குடிகொண்ட மனதோடு
நாம்,
பொறுத்தேற்றுக் கொள்ளவேண்டும்;
இல்லையேல்,
விலக்கிட முடியா நிர்ப்பந்த நிலையில்
வலிந்து வீணை போராட வேண்டும்.
அந்தோ! அந்தோ!
காற்றுடன் பேசுவது கடினம்;
பேசாது மௌனித்திருப்பது
அதனிலும் கடினம்!
சாவுக்காட்பட்ட மனித குலத்துக்குச்
சாலச் சிறந்ததைச் செய்தேன்,

என்ற தவறொன்றே என்னைத்
தண்டத் தளையுள் தாழ்த்திப் பிணைத்தது:
நெருப்பின் மறைவிட ஊற்றினைத்
தேடிக் கண்டேன்,
நாணலொன்றினில் மறைத்தேன் அதனை;
அதனைடைப் பிறந்து,
மானிடர் மத்தியில் பல்கிப் பெருகின
கைவினைப் பொருட்கள்;
செழுமைமிகு வசதிகள் பெற்றது
மானிடர் வாழ்வு.
இந்த இச்செயலுக்காக, இங்கு,
கருணை நிறை பகற்போதின்
விரிவிழிமுன்னே,
பாறையோடறையப் பட்டுப்
பரிதவித்துக் கிடக்கிறேன்.
ஆ!என்ன? வருவதுயார்?
அது என்ன ஓலி,
எத்தகை காட்சியிலா மூச்சு,
இந்தவாறு
காற்று வெளியினைக் கறைபடுத்துகிறது?
இது கடவுளர் தூதா?
மானிடர் அனுப்பியதா?
இல்லையேல்,
இரண்டும் கலந்த வகையொன்றா?
பூமியின் அந்தமெனக் கிடக்கும்
இந்த நெடுவரைப் பாறைகளையும்
என்னையும் காண
வீரவிரும்புடை எந்தவழிப் போக்கன்
வந்திடப் போகிறான் இங்கு?
நீ யாராக இருப்பினும்,
கொடும் பாரையில் அறையுண்டு கிடக்கும்
மகிழ்வறியாக் கடவுளன் ஒருவனையே
கண்ணூற்று நிற்கிராய்;
அதிகாரத்துறை ஜோவின் பகைவன்-
அவனையே காண்கிராய் நீ.
ஒலிப்பிய நுழைவாயிலை மிதிக்கும்
இறப்பிலாக் கடவுளர் யாவரும்
வெறுப்பொடு பெயரிட்டழைக்கும்
ஒருவனையே காண்கிராய் நீ.
மனிதனின் உற்ற நண்பனைத்தான்
நீ பார்க்கிராய்;
மிகைபடு அன்பினால் மனிதனை நேசித்தேன்-
இதற்காக வெறுக்கப்பட்டேன்.
மீண்டும் அந்த மெல்லொலி!
இறக்கை வீசும் பறவைகள்
எமை நெருங்கி வருகையில்

“விரீ” எனக் கேட்கும் அவ்வொலி,
மீண்டும் கேட்கிறது;
இறக்கை நுனிகளின் ஒவ்வொரு வீச்சிலும்,
வருதுயர் யாவையும்
குசகுசக்கிறது மேல் வானம்-
ஐயோ! ஐயோ!
நெருங்கி வரும் மூச்சுக்கள் அனைத்துக்கும்
அஞ்சிப் பதறும் நிலையில் நான்.

- { கடல் அணங்குள் (OCEANIDES)

இறக்கைகள் உள்ள வானூர்தி யொன்றில்
அமர்ந்து ஆகாய மார்க்கமாக வருகின்றனர்} -

முதற்சந்தம் - எதிர்ப்பாடற் செய்யுட்கூறு- 1
(Strophe) - 1

பாடற் குழு

அஞ்சிட வேண்டியதில்லை எதற்கும்;
நட்பார்வம் மிக்கதொரு குழுவொன்று வருகிறது;
இறக்கைகள் நடத்திய கடுகதிப் போட்டி
வான வெளியினில் வலித்தெமைக் கொணர்ந்தது;
அக்கறை மிக்கஎம் தந்தையின் சம்மதம்
அக்கணம் வலிந்துநாம் பெற்றதன் பின்னர்,
வீசு காற்று கடிதென வலித்தெமைச்
சுமந்தே வந்தது சட்டென இங்கு
வெங்கொடுமை வீங்கிய சம்மட்டி ஒலிகள்
ஆழத்து ஆழியின் குகைகளில் உறையும்
என்தன் செவிப்பறை வந்தறைந் தகன்றன.
கன்னிமை நாணத்தை அப்பால் உதறி
இறக்கைத் தேரினில் ஏறினேன் நானும்.

புறொமீதியஸ்

ஆ!ஆ!
கருவளப் பெருக்குடை ட்டெதிஸ் (Tethys) அன்னையும்,
உறுதியோடமைந்த பூமிப் பந்தினைத்
துஞ்சுதல் இல்லா நீரலைச் சுழிகளால்
நித்தம் வலம் வரும் ஆழித்தேவனும்
அரிதாய்ப் பெற்ற செல்வச் செல்வியரே!
புயல் பிளந்திட்ட இப்பாறை தன்னில்
வளையாத பெருங்குடை ஆணிகள் கொண்டு
அறைந்திடப் பட்டுக் கிடந்திடும் என்னை-
பொறாமைப் படுவதற் கிடமில்லா வகையில்
களைப்பொடு காத்துக் கிடந்திடும் என்னை
துயரார்ந்த கண்களால் கருணையொடு காணுங்கள்!

எதிர்ச்சந்தம் -1
(Antistrophe)

பாடற்குழு

கண்ணீர்ப் படலம் பார்வையை மறைக்கினும்
பார்க்கிறேன் புறொமீதியஸ், பார்க்கிறேன் நான்.
அழகார்ந்த உனதுடல் நிந்தனைத் தளைகளால்
கொடும் பாலைப் பாரையில் கட்டுண்டு கிடக்கிறது.
வீசுகாற்று உனைக் கிள்ளி வருத்தும்.
வானுலகாட்சி, ஜோவ் எனும் புதிய
வல்லாளன் கையில் வாழ்விழந்து கிடக்கிறது.
முறைகெட்ட ஆட்சியில் முறையிலா விதிகள்.
தைத்திய (Titan) காலத்துப் பேராற்றல் மிக்க
பெருந்தடம் முற்றும் மறைந்து விட்டது.

புறொமீதியஸ்

சாவினைக் கையேற்கும் காவற்கிடங்கில்
ஆழம் அறியாப் பாதாளத்தில்
விட்டுக்கொடாத விலங்குகள் கொண்டு
வீணை என்னைப் பிணைத்துளார்கள்!
கடவுளர் எவரும், எந்த மனிதனும்
இந்தவாறெனது பிழைகளின் மீது
வெற்றி விழிகளால் விருந்துண்டதில்லை;
அன்றியும் நான், இவ்வண்ணமாக
விசும்பிடை வீசப்பட்டு, எனது
பகைவரின் நகைப்பைத் தூண்டியதுமில்லை.

முதற்சந்தம் -2
(Strophe)

பாடற்குழு

உமதிடர் கண்டு ஏளனம் செய்யும்
கல்நெஞ்சக் கடவுளர் யார்?
உடனிணை உணர்வினையும்
விழிசொரி நீரினையும்,
ஜோவ் தவிர வேறு எவரால்

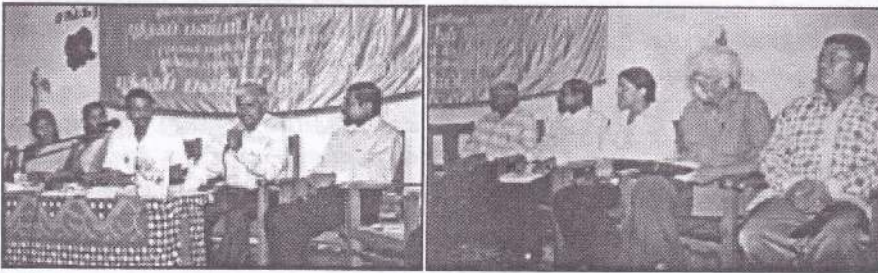
தடுத்து நிறுத்திட முடியும்?

ஆயினும், எம்தலைவன் ஜோவ்,
நெகிழா நெஞ்சினில் வெஞ்சினம் வளர்த்து
விண்ணுலகெங்கணும் வியப்ப்சம் விதைத்துளார்.
அன்னவர் கடுஞ்சினப் பசிதணியும்வரை -
அன்னது இல்லையேல், அவர்தம் உலைவற்ற
சிம்மாசனத்தை துணிசெயல் புதிதொன்று
உசுப்பி அசைத்து ஆட்டிடும் வரை-
அன்னவர் எதையுமே நிறுத்த மாட்டார்.

புறொமீதியஸ்

முந்துபெருந்தேவ மரபினில் வந்த
முது தைத்திய (Titan) ஆன்மநிலையின் மீது
ஆணையிட்டு இவ்வுரை செய்வேன்!
சங்கிலி கொண்டவர் எனைப் பிணைத்து
இகழ்ச்சிகள் சொரிந்திடும் இவ்வேளையிலும்,
காலம் கனிந்து கொண்டிருக்கிறது எனக்காய் -
அதற்கான வேளை வரும் வேளையில்,
ஆணவச் செருக்குடை இவ்விண்ணகத் தலைவன்,
என்னுடை முழுந்தாள் பற்றி அணைத்து.
அரியாசனந்தனிலிருந்து தன்னை
வீசி எறியும் வல்லமை மிக்க
சூழ்ச்சி தன்னை அம்பலப் படுத்தென,
என்னை இரந்து கேட்டு நிற்பார்.
எனைப் பிணைத் தறைந்துள்ள
நிந்தனை மிகுமித்தளைகளை அகற்றி,
எனக்கவர் இழைத்த அநீதி தனக்கு
நீதி மிக்க கழுவாய் ஒன்றினைத்
தேடிக்கண்டு கொள்ளும் வரையும்,
நயம்பட வுரைக்கத் தெரிந்த நாவின்
தேன்படு சுவையின் துண்டங்கள் எவையும்,
தந்திரக் கவர்ச்சி மிகுமென் மொழிகளும்,
நெஞ்சுதறச் செய்யும் அச்சுறுத்தல்களும்
என்தன் நாவினை அசைத்திட மாட்டார்.

தொடரும்..

தாயகம் - 56 பற்றிய "வாசகர் அநுபவ அரங்கம்" நிகழ்வில் பங்கு பற்றிய கிளையதம்பி தயானந்தா, வசந்தி தயாபரன், வீஜயா குமாரசாமி ஆகியோரையும் எழுத்தாளர்களாகிய சி. சிவசேகரம், த. தர்மேந்திரா, மண்தர்ஷா, கிரா. சடகோபன், மாவை வரோதயன் ஆகியோரையும் காணலாம்.

இக்கரையும் அக்கரையும்

ஸ்ரீ

அப்பர் என்று எல்லாராலும் அறியப்படும் திருநாவுக்கரசுக்கு அறுபது வயது தாண்டி விட்டது. தனது அறுபது ஆண்டுகளில் அவர் இரண்டு மாநகரங்களை மட்டுமே பார்த்திருக்கிறார். முதலாவது மெல்பண், இரண்டாவது கொழும்பு. இந்த இரண்டையும் தவிர அவர் வேறெந்த மாநகரையும் அறியமாட்டார். யாராவது யாழ்ப்பாணத்தை ஒரு மாநகரம் என்று சொன்னால், அதையும் நீங்கள் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், யாழ்ப்பாண நகரத்தில் அப்பர் ஒரு நாள் கூடத் தங்கியது கிடையாது. அவர் பிறந்தது வளர்ந்தது எல்லாம் மெல்பணில் என்று யாரும் நினைக்க வேண்டாம். அவருக்கு ஊர் வட்டுக்கோட்டை. போர் ஒன்று வந்திராது என்றால் அவர் வாழ்ந்த உலகம் முற்றாக வட்டுக் கோட்டைக் குள்ளேயே அடங்கியிருந்திருக்கும்.

அப்பருக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே ஊர் பார்க்கிறது, நீண்ட பயணங்கள் என்று எதிலும் அக்கறை இருந்ததில்லை. சிறுவனாக இருந்த போது நல்லூர்த் திருவிழாவுக்கு வீட்டார் ஒருமுறை அவரையும் கொண்டு போனார்கள். அப்பருக்கு ஏனோ நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலோ அதனுடைய சூழலோ திருவிழாக் கூட்டமோ ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. கோயிலுக்குப் போக வேண்டும் என்று தோன்றினால் வெள்ளியையும் விசேட நாட்களையும் தவிர்த்து வேறேதாவது நாளில் போய்க் கும்பிட்டு வருவார். அவர் சிறுவனாக இருந்த போது “அவன் ஒரு தரவழி” என்று தான் எல்லாரும் அவரைப் பற்றிச் சொல்வார்கள். அவர் வளர்ந்த பிறகு, “அவர் ஒரு தரவழி” என்பார்கள். ஆனாலும் அவர் யாருக்கும் ஒரு கெடுதலும் செய்ததாகச் சொல்ல முடியாது. யாரும் அவருக்குக் கெடுதல் செய்ததாகவும் சொல்ல முடியாது. தானும் தன்பாடுமாக இருந்தார் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். ஆனாலும் கலியாணம் செய்து மூன்று பேருக்குத் தகப்பனானவர். பிள்ளைகள் எல்லாரும் 1990க்குப் பிறகு ஒவ்வொருவராக வெளியூர் போய் விட்டார்கள். பிள்ளைகளில் இளையவரான மகள் சரோஜா மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்பு அதாவது 2003ல் தன்னுடன் வந்து தங்கும் படி கூப்பிட்டுப் பார்த்தார். ஆள் அசையவில்லை. அவருடைய மனைவி கமலத்துக்குப் போக விருப்பம். அவர் மறிக்கவில்லை.

கமலம் சரோஜாவோடு மெல்பணில் இரண்டு மாதங்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு வந்தார்.

அப்பருக்கு பாஸ்போட் விசா என்றெல்லாம் போய் அலைய விருப்பமில்லை. அவருடைய குணம் தெரிந்ததால் சரோஜா கமலத்தின் தமையன் சுந்தரத்தின் மூலம் தாயாரின் பயண ஏற்பாடுகளை எல்லாம் கவனித்துக் கொண்டார். கமலத்துக்கு மெல்பண் பிடித்திருந்தது. பெரிய நகரம் என்றாலும் பரவி விசாலமாக விரிந்து கிடந்ததால் நெரிசல் குறைவு. வீட்டைச் சூழவும் தோட்டமும் உலாவித் திரியக் கூடிய மாதிரிச் சிறு புல் வெளியும் இருந்தது. சனி ஞாயிறு என்றால் யாராவது தெரிந்தவர்கள் வந்து சாப்பிட்டுப் போவார்கள் அல்லது யார் வீட்டுக்காவது சாப்பிடப் போவார்கள். அலுப்பில்லாத சீவியம். மருமகன் ராதாகிருஷ்ணன் மாமியாருக்கு மகா மரியாதை. பேரன் டினி என்று அழைக்கப்படுகிற தினேஷுக்கு ஆறு வயது. டினிக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சம் தமிழ் தெரியும். கமலத்துக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஆங்கிலம் தெரியும். ஒரு கலப்பு மொழியில் இருவரும் பேசிக் கொள்வார்கள். டினியை விட்டு விட்டுத் திரும்பக் கமலத்துக்கு மனமில்லை. என்றாலும் அப்பரைத் தனியே விட்டு விட்டு அவர் பயணமாவது அதுதான் முதல்முறை. பாஸ்போட் விசாவுக்கு என்று போய் வந்ததையெல்லாம் நீங்கள் கணக்கில் எடுக்கக் கூடாது.

அடுத்த முறை வருகிற போது பெத்தப்பாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து நீண்ட காலத்திற்கு நிற்பதாக டினிக்கு உறுதி மொழி வழங்கிய கமலத்தால் தன் வாக்கைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. இரண்டாவது பயணமும் அப்பர் இல்லாமலே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்பர் தன்னை வழியனுப்ப விமான நிலையத்துக்காவது வந்திருக்கலாமே என்று கமலத்துக்கு இரண்டு முறையும் மனவருத்தமாக இருந்தது. ஆனாலும் எல்லாவற்றையும் விட நன்றாக “அவர் ஒரு தரவழி” என்று கமலத்துக்குத் தெரியும். வழியனுப்பக் கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்துக்குத் தான் போகிறதாக இருந்தால் துணைக்கு வருகிறவர்கள் தன்னை மறுபடியும் ஊருக்கு கொண்டு போய் விட வேண்டியிருக்கும். அது அவர்களுக்கு வீண் தொல்லை என்ற அவருடைய வாதத்தைக் கமலத்தால் முறியடிக்க இயலவில்லை.

கமலத்தின் மூன்றாவது பயணம் திடீரென்று கமலத்துக்கு ஏற்பட்ட நெஞ்சு நோவுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து வைத்தியம் செய்ய வசதிப்பாது என்று சரோஜா கட்டாயப்படுத்தி அழைத்ததன் பேரில் நடந்தது. அப்பருக்கு மனைவியை வெளியூருக்கு வைத்தியத்துக்கு அனுப்பவும் விருப்பமில்லை. அனுப்பாமல் விட்டு வருத்தம் முற்றிப் போனால் என்ன செய்கிறது என்றும் யோசனை. குடாநாட்டில் வைத்திய வசதிகள் பற்றி நிச்சயமாக ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளவும் முடியாத நிலை. அதைவிடப் போர் மீண்டும் மூளக்கூடிய சாடைகளும் தெரியத் தொடங்கி விட்டன.

சுந்தரத்துக்கு மைத்துனருடன் பெரிய வாரப்பாடு இல்லாவிட்டாலும், ஆணைப் பிடிக்கும். யாருக்கும் தொந்தரவு கொடுக்க விரும்பாத அப்பரது சபாவம் காரணமாக அவர் மீது ஒரு மதிப்பு இருந்தது. எனவே, அப்பர் கொழும்புக்குப் போய் அலையாத விதமாக பாஸ்போட் விசா எல்லாவற்றுக்கும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டார். கமலம் இரண்டு தடவை போய்த் திரும்பியதும் அதற்கு ஒரு வசதியாக இருந்தது. கமலம் வைத்தியத்திற்குப் போவதாகத் தெரிவிக்காமலே காலிமுகத்திடலுக்கு அருகே அமைந்திருந்த விசா முகவரகத்தில் விண்ணப்பித்ததால் சிக்கலின்றி இரண்டு பேருக்கும் விசா வழங்கப்பட்டது.

இப்போது உங்களுக்கு நான் தொடக்கத்திற் சொன்ன மாதிரி, அப்பர் அறிந்த முதலாவது மாநகரம் மெல்பண் என்பதன் உண்மை விளங்கியிருக்கும். 2006 பெப்ரவரியில் மெல்பணுக்கு பயணமான போது, இரண்டு மூன்று மாதங்களில் திரும்பி வருகிற எதிர்பார்ப்புடன் தான் அப்பர் இருந்தார். கமலத்துக்குக் கவலைக்குரிய விதமான வருத்தம் எதுவும் இல்லாத போதும் நீண்ட கால ஓய்வு அவசியம் என்று வைத்தியர்கள் வற்புறுத்தியதால் துணைக்கு வீட்டில் நிற்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே ஐந்து மாதங்கட்கும் சிறிது கூடிய காலம் மெல்பணிலேயே தங்க வேண்டியதாகி விட்டது.

தொடக்கத்தில் மெல்பண் நகரம் பற்றி அப்பருக்குப் பிடிப்பிருக்கவில்லை. பிறகு மெல்ல மெல்ல ஊர் பழக்கப்பட்டு விட்டது. வட்டுக்கோட்டையில் இருந்த போது அவர் சைக்கிளில் தான் போய் வருவார். யாழ்ப்பாண நகரத்தில் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு இளவட்டங்கள் மோட்டார் சைக்கிள்களில் ஓடித் திரிகிற மாதிரி வட்டுக்கோட்டைப் பக்கம் அதிகங் கிடையாது. ராணுவ வாகனங்களின் போக்குவரத்தையும் பஸ் போக்குவரத்தையும் தவிர நாலு சில்லு வாகனங்கள் போய்வருவது குறைவு. எனவே போக்குவரத்து நெரிசல், தெருவைக் கடத்தல் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு அவர் முகங் கொடுத்ததில்லை. அதைவிட, ராணுவ வாகனங்களை விட்டால், பொதுவாகவே வாகனங்களை ஓட்டுகிறவர்களும் பாதசாரிகளும் கொஞ்சம் ஒழுங்காகவே வீதியைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

மெல்பணில் தொடக்கத்திற் பெரும்பாலும் சரோஜாவோ ராதாகிருஷ்ணனோ விடுமுறை நாட்களிலும் பிற நாட்களிலும் மாலையிலும் வேண்டிய இடத்துக்கு காரில் கொண்டு போவார்கள். வீட்டோடு நாள்முழுவதும் இருந்து அப்பருக்கு அலுத்து விட்டது. வீட்டாருக்கு அலுப்புக் கொடுக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பஸ், மின்சார ரயில், ட்ராம் பயணங்களின் சூட்சுமங்களைப் பேரன் டினியிடமிருந்து கேட்டறிந்து முதற் தடவையாக மெல்பணில் உள்ள விக்ரோரியா சந்தைக்குத் தனியே போகத் துணிந்த போது அவருக்கு உள்ளூர் ஒரு நடுக்கம் இருந்தது, ஆனால் வாகனப் போக்குவரத்தின் சீரான தன்மையையும் சனநெரிசலான நேரத்திற்கூடப், பாதசாரிகளும் வாகனங்களின் சாரதிகளும் ஒழுங்காகவும் கட்டுப்பாடாகவும் நடந்து கொண்டதைக் கண்ட பின்பு அவருக்குத் தன்னம்பிக்கை வலுவடைந்தது. அவரது முதலாவது சுயாதீனமான மெல்பண் சுற்றுலாவின் வெற்றியின் பின்பு, சரோஜாவோ, ராதாகிருஷ்ணனோ அவர் தனியே போய் வருவதற்குத் தடை சொல்ல நியாயமிருக்கவில்லை என்றாலும் கையில் ஒரு செல் தொலைபேசியையும் கொண்டு போகுமாறு மட்டும் நிபந்தனை விதித்தார்கள்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் சரோஜாவோ ராதாகிருஷ்ணனோ கண்டிராத இடங்களையெல்லாம் அப்பர் பன்னிரண்டு வாரங்களில் போய்ப் பார்த்து அவர்களுக்குச் சொல்லுகிற போது கமலத்துக்கு தன் கணவர்தானா கதைக்கிறார் என்று வியப்பாக இருந்தது. ஒரு நாள் கமலத்தை வற்புறுத்தி தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போய் “கமலம், சும்மா பயப்பிடாதையும். இங்கை எல்லாம் வடிவா அடையாளப்படுத்தி இருக்கும். வீதி ஒழுங்கை மீறாவிட்டால் ஒரு பயமும் இல்லை” என்று தைரியமூட்டினார். என்றாலும் கமலத்துக்கு மெல்பணின் மெல்லிய குளிர் அவ்வளவு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. எனவே அதன்பின்பு அப்பரின் மெல்பண் மாநகர வலம் தனிமையிலேயே நடந்தது.

மெல்பணில் பார்ப்பதற்கு மேலும் எதுவும் இல்லை என்பதாலும் வாராவாரம் சந்திக்கிறவர்களுடனான உரையாடல்கள் கீறல் விழுந்த கிராமபோன் தட்டு மாதிரித் திரும்ப திரும்ப ஒரே விதமாக அமைந்ததாலும் குளிர் கொஞ்சம் அதிகமாகி விட்டதாலும் ஊருக்குத் திரும்புவதாக முடிவெடுத்த அப்பரை யாராலும் மறிக்க முடியவில்லை. ஆறுமாத விசாவை புதுப்பிக்க அவர் ஒத்துழைக்காத நிலையில் அவர் ஊர் திரும்புவதற்கு சரோஜாவும் ராதாகிருஷ்ணனும் உடன்பட்டனர். எனினும் கமலம் இன்னும் சில மாதங்கள் தங்களுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை அப்பரால் மறுக்க முடியவில்லை. கமலத்துக்கு உடலில் கோளாறு இல்லாத போதும் ஓய்வு தேவை என்பதாலும் யாழ் குடாநாட்டில் நிலைமைகள் மிகவும் நிச்சயமற்று இருந்ததாலும் கமலத் தைத் தன்னுடன் வருமாறு அவர் வற்புறுத்தவில்லை.

அதேவேளை, அவர் நேரடியாகவே கட்டுநாயக்காவிலிருந்து வட்டுக்கோட்டைக்குப் போவதையாரும் விரும்பவில்லை. எனவே கொஞ்சக் காலம் கொழும்பில் தங்கி நிலைமைகளை அவதானித்துப் போவது நல்லது என்றும், சுந்தரம் (கமலத்தின் தமையன் என்று சொன்னேன், அதற்குள் மறந்திருக்கமாட்டீர்கள்) அவர் கொழும்பில் தங்கியிருப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுப்பாரெனவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சுந்தரத்துடன் அவர் தங்கியிருக்கலாம். ஆனாலும் மகளுடனும் மருமகனுடனும் தங்கியிருந்தது பற்றியே அவருக்குள் இருந்த சங்கடம் கமலத்துக்குத் தெரியும். கொழும்பில் எத்தனை நாட்கள் நிற்க வேண்டி வருமோ என்பதும் தெரியாத நிலையில் வாடகைக்கு அறைபிடித்து நிற்பது உத்தமம் என்றே கமலம் நினைத்தார். சுந்தரம் மற்ற வசதிகளை எப்படியும் கவனித்துக் கொள்ளுவார் என்று கமலத்துக்குத் தெரியும்.

அப்பர் ஓகஸ்தர் மாதத்தில் கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய போது முகமாலையில் கடுமையான மோதல் தொடங்கி விட்டது. அதனால் தரைவழிப் பயணமும் வான் வழிப் பயணமும் தடைபட்டுப் போயின. அப்பர் நீண்டகால நகர வாழ்வுக்கு ஆயுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையைக் கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தில் வைத்துச் சுந்தரத்தின் மூலம் அறிந்தார். நகர வாழ்வுக்கு மெல்பணில் ஆறுமாதப் பயிற்சி பெற்றிருந்ததால் அப்பர் அச் செய்தியால் ஒரேயடியாக மிரண்டு போகவில்லை. எனினும் தன்னத்தையாகக் கொழும்பில் எத்தனை காலம் சீவிக்க வேண்டி வருமோ என்ற எண்ணம் அவரைக் கொஞ்சம் வருத்தியது. மற்றப்படி கொழும்பு மாநகரம்

பற்றி அவருக்கு முன்பு இருந்திருக்கக் கூடிய அச்சங்கட்கோ, அவநம்பிக்கைக்கோ மனதில் இடமில்லாதபடி அவரது மெல்பண் அனுபவங்கள் அவரைப் பண்படுத்தியிருந்தன.

விமான நிலையத்திலிருந்து வெளியே வருகிற போது வழமையான இடிபாடுகள் இருக்கவில்லை. பயணிகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தாலும் வாடகை வாகனக்காரர்களின் செயற்பாடுகள் பாதுகாப்புக் காரணங்களால் மிகவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு இருந்தாலும் அதிக நேரம் காத்திருக்கத் தேவையில்லாமலேயே சுந்தரத்தின் வண்டியில் ஏற முடிந்தது. சுந்தரம் உள்ளூர் நிலவரங்கள் பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னார். ஆனால் அப்பருக்கு விமானத்தில் தூங்க இயலாது போனதால் வாகனம் கொழும்பு நகர எல்லைக்குள் வர வெகுதூரம் முன்பே கண்ணையர்ந்து விட்டார். காலி வீதியில் வாகனத்தை நிறுத்தி ராணுவத்தினர் சோதனையிட்ட போதுதான் மறுபடி கண்விழித்த அப்பருக்குக் கொழும்பு நகரப் போக்குவரத்துப் பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிய வந்தது. வெள்ளவத்தையில் உள்ள உயர்மாடிக் கட்டிடமொன்றில் ஒரு வசதியான அறையை சுந்தரம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அங்கு போய்ச் சேர்வதற்கிடையில் நெரிசலையும் மீறிப் பெரிய வாகனங்களின் இடையில் உள்ள இடைவெளிகளினூடு ஓட்டங் காட்டிய முச்சக்கர வண்டிகளும் வளைந்து வளைந்து பின்னிய மோட்டார் சைக்கிள்களும் அப்பருக்கு பிரமிப்பூட்டின. அவரை அறியாமலே மெல்பண் வீதிகளின் சீரான போக்குவரத்து மனத்திரையில் ஓடியது.

போக்குவரத்து சைகை விளக்குகள் நாட்டின் சட்டங்களை விட ஒருபடி கேவலமாக அவமதிக்கப்பட்டன.

போக்குவரத்து நெரிசலிடையே நின்ற வாகனங்களுடாக மனிதர் வீதியைக் கடப்பதை பார்த்த போது, அப்பருக்கு கடுமையான சினம் ஏற்பட்டது. ஆனால் கொஞ்சத் தூரம் தள்ளித் தெருவைக் கடப்பதற்கான இடத்தில் நின்றவர்களைக் கவனியாமல் வாகனங்கள் போவதைப் பார்த்த பின்னர் பாதசாரிகளுக்கு அனுதாபமாக அவரது நிலைப்பாடு மாறியது. எனினும் வெள்ளவத்தையில் எப்படித் தனியே இருந்து சமாளிக்கப் போகிறோம் என்ற யோசனை மனதில் குடிகொண்டது. சுந்தரத்தோடு நிற்க முடியுமா என்று கேட்கத் தோன்றியது. எனினும் அவரில் ஊறிப் போன பெருமித உணர்வு அதற்கு இடமளிக்கவில்லை. எனவே கொழும்பு வீதிகளை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பதற்கான தற்காப்புத் தந்திரோபாயங்கள் பற்றி யோசிக்கலானார். “என்ன அத்தான் கடுமையாக யோசிக்கிறாய்?” என்று சுந்தரம் கேட்ட போது, “இப்படித்தான் எப்பவும் கொழும்பில் போக்குவரத்தோ?” என்று மறுமொழி சொன்னார். “உண்மையில் இண்டைக்குப் பறவாயில்லை. அதோட ரஷ் அவர் எண்டா இன்னும் பயங்கரம். ஓட்டோக்காரன்களும் பஸ்களும் ஒருபக்கம் எண்டா ஆக்களும் றோட்டாலை எல்லோ கண்ட மாதிரியும் குறுக்கால பாய்கினம்” என்று சொந்த மோட்டார் கார் பாவனையாளர்களது கண்ணோட்டத்தில் கொழும்பு வீதி ஒழுங்கீனத்தை விளக்கினார். “வாகனக்காரர் குறொசிங்கிலை நிக்காட்டி ஆக்கள் என்ன செய்வினம்?” என்று பாதசாரிகளின் கண்ணோட்டத்தில் அப்பர் கேள்வி எழுப்பினார்.

“எங்கட சனத்துக்குக் கொஞ்சமும் டிசிப்பினிள் இல்லை அத்தான். நான் நிண்டென்னுடு வையுங்கோ. றோட்டைக் கடக்காமல் ஏமலாந்துங்கள். பின்னால வாறவன் ஹோண் அடிப்பான். ஓட்டோக்காரன் நடுவால பூருவான். அதாலை மற்றவை செய்யிற மாதிரித்தான் நாங்களுக்கு செய்ய வேணும்” என்று தன்னுடைய தர்ப்பு வாத்ததைச் சுந்தரம் தொகுத்துக் கூறியபடி ராமகிருஷ்ணா வீதியடியில் காலி வீதியைக் கடந்து வாகனத்தை எதிர்த் திசைக்குத் திரும்புமாறு வலது பக்கம் திருப்பினார். வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த கார் ஒன்று விளக்குகளை மின்னி மின்னி அணைத்தது. போகலாம் என்று வழிவிடப் போகிற சைகை என்று நினைத்த அப்பர் சுந்தரம் வாகனத்தை அசைக்காததையிட்டு வியந்து “ஏன் திரும்பேல்லை?” என்று கேட்டார். சுந்தரத்திற்கு அவரது கேள்விக்கான காரணம் விளங்கியிருக்க வேண்டும். “ஒஸ்றேலியாப் பாஷையில் விளக்கை மின்னினால் நான் ஒதுங்குகிறேன் நீர் போகலாம் என்று கருத்து. ஸ்ரீலங்காப் பாஷையில் நான் போக வழிவிடு, இல்லையெண்டா இடிப்பன் என்று கருத்து” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

இரவு முழுவதும் கொழும்பில் தெருவைக் கடப்பதற்கு வசதியான நேரமும் இடமும் பற்றியே யோசனையாயிருந்த அப்பருக்கு நடு இரவு தான் சரியான நேரம் என்று தோன்றியது. என்றாலும் நடு இரவில்

தெருவைக் கடந்து எங்கே போவது என்று தெரியாததால் காலி வீதியைக் கடக்காமலே எப்படியாவது சமாளிப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அதற்கேற்றபடி, அவர் தங்கியிருந்த கட்டிடத்தில் அவருக்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் எடுத்துத்தரச் சுந்தரம் தனக்குத் தெரிந்த விசு என்ற ஒரு இளம் பையனை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

இப்படியே மூன்று நாட்களைக் கழித்த அப்பருக்கு அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்து அலுத்துவிட்டது. தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு நான்காம் நாள் காலை காலி வீதி வரை நடந்து சென்றார். தெருவைக் கடக்க வேண்டிய இடத்தில் பதினைந்து நிமிடங்கள் நின்றார். எந்த வாகனமும் வழிவிடுவதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பாதசாரிகள் வாகனங்களைக் கவனிக்காமல் பல இடங்களிலும் தெருவைக் கடந்தார்கள். கொழும்பில் தெருவைக் கடப்பதை விட யாழ்ப்பாணப் போர்ச் சூழல் குறைய ஆபத்தானது என்ற முடிவுக்கு வந்த அப்பர் அன்று பின்னேரம் தன்னைக் காண வந்த சுந்தரத்திடம் தன்னை எப்படியென்றாலும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்ப வழி செய்யும்படி மன்றாடினார்.

அப்பர் ஒன்றை முடிவு செய்தால் மாற்றுவது கடினம் என்று அறிந்த சுந்தரம் “அது லேசில்லை.எண்டாலும் திருகோணமலையிலிருந்து போற கப்பலிலை போக வழியிருக்கும். ஆனாலும் அங்கை போய் நீங்கள் சமாளிக்க மாட்டீங்கள். நாளைக்கு காலையில் ஒரு ஓட்டோ பிடிச்சப் புறக்கோட்டையில் நான் சொல்லுகிற இடத்துக்கு வாங்கோ. அங்கை வந்து நான் உங்ககளையும் கூட்டிக் கொண்டு தெரிஞ்ச ஒருத்தரோடை போய்க் கதைச்ச ஏதேன் செய்வம்” என்றார். அதற்கும் மேலாகச் சுந்தரத்திடம் எதையும் எதிர்பார்க்க நியாயமில்லை என்று அப்பர் அறிவார். எனவே மறு நாள் விசுவின் உதவியுடன் பேரம் பேசி முந்நாறு ரூபா செலவில் புறக்கோட்டையில் வெளியூர் பஸ்தரிப்புக்குக் கொஞ்ச தூரம் தள்ளியிருந்த ஒரு கடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பதினொரு மணிக்கு முன்னம் வருவதாகச் சொன்ன சுந்தரம் பதினொன்றாகியும் வரவில்லை. அப்பருக்குக் கொஞ்சம் யோசனையாகி விட்டது. பதினொன்றரை அளவில் கடைக்காரர் அவருக்கு தொலைபேசி அழைப்பு வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். சுந்தரம் மறு முனையிலிருந்து, தான் போக்குவரத்து நெரிசலில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தான் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு நடந்து வருவது சலபம் என்றும் வருகிற வழியைக் கடைக்காரர் சொல்லுவார் என்றும் விளக்கினார்.

நடக்க வேண்டிய தூரம் அதிகமில்லை. ஆனாலும் தெருவை இரண்டு தடவை கடக்க வேண்டியிருந்தது. கடைக்காரர், உதவிக்கு ஒரு ஆளை அனுப்பலாம். ஆனால் கொஞ்ச நேரம் காத்திருக்க வேண்டி வரும்

என்று சொன்னார். அப்பருக்கோ அவசரம். பரவாயில்லை சமாளிக்கிறேன் என்று கடைக்காரர் சொன்ன விசயங்களைத் தான் ஒன்றில் குறித்துக் கொண்டு தெருவில் இறங்கினார். சந்தியை அடைந்ததும் வாகனங்களும் தள்ளுவண்டிகளும் மூட்டை சுமப்போரும் பிறரும் வளைந்து நுழைந்து சுளியோடுவதைக் காணத் தலையைச் சுற்றியது. கடைக்குத் திரும்பிப் போவதா என்று ஒரு கணம் யோசித்தார். பிறகு வருவது வரட்டும் என்று தெருவைக் கடக்கத் தொடங்கினார்.

“மாத்தையோ பலாகண” “அஸ. பொட்டத?” என்ற பலவாறான விளிப்புக்களிடையும் ஒரு தள்ளு வண்டியில் சாடையான இடிப்புடனும் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் மோதாத குறையாகவும் ஒரு பெண்ணின் தோளில் முட்டியதால் ஒரு முறைப்பான பார்வைக்குட்பட்டும் உயிராபத்தில்லாமல் ஒருவாறு கரை சேர்ந்தார்.

இரண்டாவது கடப்பு முதலாவதை விடக் கூடச் சிரமமாயிருந்தது. ஏனென்றால் வாகனங்கள் கொஞ்சம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன. வெள்ளவத்தை காலி வீதி அனுபவம் நினைவுக்கு வந்தது, வேறு வழியில்லாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டும் பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொண்டும் வேகமாகத் தெருவின் குறுக்காகப் பாய்ந்தார். வண்டிகளின் சங்குகளின் மங்கல ஒலியும் வாகனங்களின் பிறேக்குகளின் மேளச் சத்தமும் முழங்க வெற்றிகரமாகத் தெருவின் மறுகரையில் நின்றார். சுந்தரம் சிறிது தொலைவில் அவரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அப்பரின் நெஞ்சின் படபடப்பு ஓயவில்லை.

“வாறதிலை ஒரு கரைச்சலும் இருக்கேல்லையா?” என்ற சுந்தரத்தின் கேள்விக்கு “இதிலை என்ன கரைச்சல்!” என்ற மறுமொழி அவரை அறியாமலே வந்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்களில் தகவல் கிடைக்கும் என்று சுந்தரம் சொல்லி ஒரு வாரமாகியும் ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அவுஸ்திரேலியாவில் விசாவை நீடிப்பதில் ஏதோ பிழையாகிப் போய்விட்டதால் கமலம்

திரும்பி வந்து மறுபடியும் விண்ணப்பித்துப் போக இருப்பதாகத் தொலைபேசித் தகவல் வந்தது. “நல்லவேளை யாழ்ப்பாணம் போக முடியாமற் போனது” என்று அப்பர் தன்னை ஆறுதற்படுத்திக் கொண்டார்.

மறுநாளுக்கு மறுநாட் காலை சுந்தரம் விமான நிலையத்திலிருந்து கமலத்தை அழைத்து வந்து அப்பர் இருந்த அறையில் சேர்ப்பித்துவிட்டு மாலை வருவதாகச் சொல்லிப் போனார். அறையில் சமையல் வசதிகள் இருந்தாலும் அப்பர் தேநீர் கோப்பி ஊற்றுவுதற்கு மேலாக எதையும் செய்ததில்லை. பதினொரு மணிபோல கமலம் “மூண்டு நேரமும் கடைச் சாப்பாடோ?” என்று கேட்டார். “இண்டைக்கு சமைச்சச் சாப்பிடுவம். நான் போய் ஏதேன் காய்கறி சாமான் வாங்கிட்டு வாறன்” என்று புறப்பட்ட அப்பரிடம் “நீங்கள் பிழையா ஏதேன் வாங்கிப் போடுவியன் நானும் வாறன்” என்று கிளம்பிய கமலத்தை அவர் மறிக்கவில்லை.

காலி வீதியை அடைந்தவுடன் கமலம் தயங்கி நின்றார். “பயப்பிடாதையும்” என்று கமலத்தின் கையைப் பிடத்தபடி அப்பர் தெருவைக் கடக்கத் தொடங்கினார். வாகனங்கள் யாவும் சடுதியாக நின்று சங்கு முழங்கி அவர்களுக்கு வழிவிட்டன.

<p>தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை</p> <p>க. கைலாசபதி</p>	<p>செங்கை ஆழியான் வாழ்வுப் படைப்புகளும்</p>
<p>நூல் தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை ஆசிரியர் க. கைலாசபதி இந்திய வீலை ரூபா 190.00 வெளியீடு குமரன் புத்தக இல்லம், டாம் வீதி, கொழும்பு 12. தொலைபேசி 0112421388</p>	<p>நூல் செங்கைஆழியான் வாழ்வுப் படைப்புகளும் தொகுப்பாசிரியர் வைத்திய கலாநிதி ரேணுகா பிரதீப்குமார். வீலை ரூபா 100.00 கிடைக்கும் இடம் கலாநிதி க. குணராசா 75/10A, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம். தொலைபேசி 021 2222337</p>

கவிதை

சுயம் வரம்

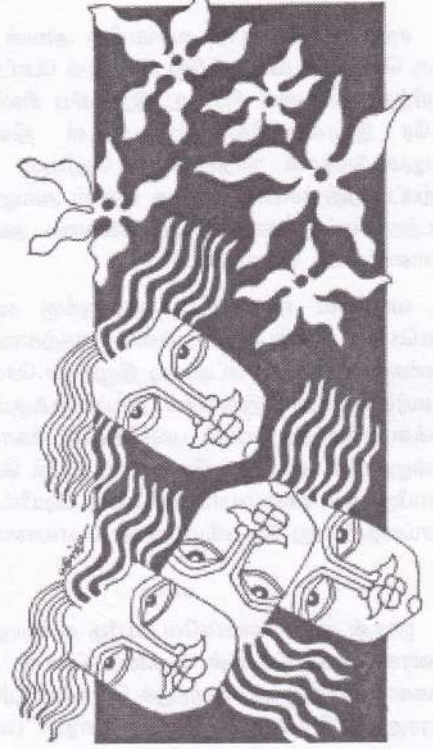
சோ. பத்மநாதன்

வில்லை முறிப்பது
மச்ச யந்திரத்தை
எய்தி வீழ்த்துவது
இப்படி ஏதாவது
பரீட்சை வைத்துத்தான்
ஒரு பெண்ணை மணப்பது
காலங் காலமாக வந்த மரபு.
மணமகளே
பரீட்சை வைப்பதும் உண்டு.
உடல்வலி படைத்தவனை
புத்திசாலி தோற்கடித்த
கதைகளும் உண்டு.
கௌதமன்
இந்திரனை வென்று
அகலிகையை மணந்தது போல!

மன்னர்கள் மட்டுமன்றி
சாதாரண மக்கள் கூட
பெண் கேட்டு வருபவனுக்கு
தேர்வு நடத்தியிருக்கிறார்கள்.
ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்
யாழ்ப்பாணத் தமிழரிடையே வழங்கிய
தேர்வுமுறைபற்றி
பெரியப்பு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.
மாப்பிள்ளை
பெண்வீட்டு ஆண்களுடன்
பந்தியில் அமர்ந்து
விருந்துண்ண வேண்டும்.
(அட, உண்டால் போச்சு!)

அங்கைதான் சோதனை.

அன்னம் பரிமாறிய
இலையின் மூலையில்
ஒரு பிடி எள்
பக்கத்தில் ஒரு தேங்காய்!

தேங்காயை
கையால் அடித்து உடைத்து
எள்ளை விரல்களால் பிசைந்து
எண்ணெயைச் சோற்றில் ஊற்றி
தேங்காயைச் சொட்டோடு
சாப்பிட வேண்டும்.
பெரியப்பு இதைச் சொன்ன போது
நான் நம்பேல்லை!

இன்று
கராட்டே வீரர்கள்
கையாலும்
சில சாமிமார் தலையாலும்
தேங்காய் உடைப்பதைப்
பார்த்த பிறகு
பெரியப்பு சொன்ன சுயம்வரம்
நடந்திருக்கலாம் போல! ●

எடு தலை

ராஜினி

சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் அவன் முன்னால் ஒரு வெள்ளை வான் திமிருடன் பிறேக் போட்டு அவனை மறித்தது. வானில் இருந்து இறங்கிய சிலர் நாதனை ஒரே இழுவையில் வானுக்குள் திணித்தனர். அதுமட்டுந்தான் நாதனுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியால் அதற்கு பின்னர் அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. அவன் சின்னப் பிள்ளையைப் போலானான்.

வானிலே ஏற்றப்பட்ட நாதனுக்கு வந்தவர்கள் யாரெனத் தெரியாது. தன்னை எதற்காக கைகள், கண்கள், வாயைக் கட்டியபடி இழுத்துச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் யாராக இருக்கும். இவர்களுக்கும் தனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எனப் பலவிதமான கோணங்களில் தன்னுள்ளே பல கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டான். வாயிருந்தும் ஊமையாய் அவர்கள் பிடியில் அகப்பட்டு செய்வதறியாது இடி விழுந்தவன் போலானான்.

நாதன் சாதாரணமாகவே பயந்த சுபாவமுடையவன். கனரக வாகனங்களின் அணிவகுப்பைக் கண்டாலே கைகால்கள் நடுங்கி வியர்த்துக் கொட்டிவிடும். பொலிஸ், இராணுவத்தினரைக் கண்டாலே போதும். பயத்தினாலே கைகால்கள் நடுங்கியபடி வீதியோரமாக ஒதுங்கியவாறே வீடு சென்றுவிடுவான். அன்று ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை. கொழும்பு மாநகரமே சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. தொழிலாளர்கள், வியாபாரிகள், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் எனப் பலரும் தத்தமது கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். நாதனும் “நான் ஒவ்வீசுக்கு போறன்” என்று மனைவியிடம் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

அன்று அவனுக்கு நடக்க இருக்கும் பேராபத்து பற்றி அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நாதன் இரு பிள்ளைகளின் தகப்பன். ஒரு சாதாரண கம்பனி ஒன்றில் மாதாந்தச் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்பவன். ஒரு சாதாரண நடுத்தரவர்க்க குடும்பத்தின் தலைவன். வழமைபோன்று மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி வீதி நெருக்கடிகளைத் தாண்டி காலை எட்டு முப்பது மணிக்கு முன்பதாகவே வேலை செய்யும் இடத்திற்கு வந்து விட்டான்.

அவனது மனைவியிடமிருந்து கையடக்கத் தொலைபேசியில் அழைப்பு ஒன்று வந்தது. அதில் அவனது மாமனார் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், அவரின் நிலைமை

கொஞ்சம் மோசமாக உள்ளதாகவும் நாதனை உடனே போய் அவரைப் பார்த்து வரும்படியும் அவன் மனைவி கூறினாள்.

நாதன் அன்றைய தினத்தின் வேலைகளின் ஒரு பகுதியை மறு நாளைக்கு ஒத்தி வைத்தான். மாலையானதும் வைத்தியசாலை செல்ல வேண்டியதால் அலுவலகத்தில் இருந்து நேரே வைத்தியசாலைக்கு செல்ல ஆயத்தமானான்.

சில வைத்தியசாலைகள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மட்டுந்தான் பார்வையாளர்களைப் பார்வையிட அனுமதிக்கின்றன. வைத்தியசாலையின் நேரவரையறை முடிவதற்கு சற்று முன்னரே அந்த வைத்தியசாலையை சென்றடைந்து விடவேண்டும். அவன் சிந்தித்தவாறே விரைந்து நடந்தான். அப்போதுதான் அந்த அதிர்ச்சி தரும் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவனை இனம் தெரியாத நபர்கள் சிலர் கடத்தினர்.

சூரியன் மறைந்து மெல்ல இருள் கவிய ஆரம்பித்தது. காலையில் சென்றவர்கள் அன்றைய வேலைகளை முடித்துவிட்டு தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

நாதனின் மனைவி கமலினி இரவு சாப்பாட்டினைத் தயாரிப்பதற்காக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தாள். இவ்வளவு நேரமாகியும் நாதன் வீடு வரவில்லை என்பது அவளுக்கு கவலை அளித்தது. பொதுவாக நாதன் வேறெங்கும் போகமாட்டான். வேலை முடிந்ததும் வீடு வந்து சேர்ந்துவிடுவான். ஏன் இன்னும் ஆஸ்பத்திரியால் வரவில்லை. கமலினி தன் கணவனின் கையடக்கத் தொலைபேசிக்கு அழைப்பினை ஏற்படுத்தினாள். அவள் பலமுறை அழைப்பினை எடுத்தும் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை.

கமலினியின் மனது படபடக்க ஆரம்பித்தது. அவள் பயத்துடன் அங்கும் இங்குமாக திரிந்தாள். நேரம் இரவு ஏழு முப்பது மணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. அவள் நேரத்தைப் பார்ப்பதும் பின்னர் தொலைபேசி இலக்கத்தைச் சுழற்றுவதுமாக இருந்தாள். நேரம் செல்லச் செல்ல அவள் மேலும் பீதியடைந்தாள்.

தன் கணவன் வேறு வேலையாக வெளியில் சென்றிருப்பாரோ என்ற ஐயத்துடன் அவர் வேலை

பார்க்கும் கம்பனி முதலாளியான தனது ஒன்றுவிட்ட அண்ணனுக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தினாள்.

“ஹலோ, அண்ணா, நான் கமலினி கதைக்கிறேன். அவர் ஒவ்வீசால் இன்னும் வீட்டை வரேல்லை. வெளியிடத்துக்கு வேறை ஏதும் வேலையாக போனவரோ? அவற்றை போனும் வேலை செய்யேல்லை?” என்றாள்.

மறுமுனையில் அவளது அண்ணன், “இல்லையே, அவர் .பைவுக்கே வெளிக்கிட்டவர். இன்னமும் வரேல்லையா?” என்றார்.

அவள் “இல்லை” எனச் சொல்லிவிட்டு செய்வதறியாது நின்றுள்ளாள்.

நாதனைக் கடத்திச் சென்று கொண்டிருக்கையில் அந்தக் கடத்தல்காரர்கள் தாங்கள் யாரெனவும், தன்னை எதற்காகக் கடத்திச் செல்கிறோம் என்ற விளக்கம் எதனையும் நாதனுக்கு சொல்லவில்லை. அவளது தொலைபேசியைப் பிடுங்கி ஓ.பி செய்துவிட்டனர்.

அவளது வீட்டு தொலைபேசி இலக்கத்தை கேட்டு அறிவதற்காக மட்டும் அவளது வாய்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டனர். அக்கூட்டத்தில் சுமார் மூன்று பேர் இருந்திருக்க வேண்டும். அதில் ஒருவன் நாதனது கையடக்கத் தொலைபேசி மூலமாக அவளது வீட்டுக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தினான்.

அவன் “நான் சொல்லுமாரி மனிசிட்டை கதைக்க வேணும். வேறை ஏதும் சொல்ல நினைச்சால் உன்னை முடிப்பம்” என மிரட்டி அவனை கட்டாயப் படுத்தி பேசவைத்தான்.

வீட்டில் தொலை பேசி அலறியது. கமலினி தன் தலையில் இடி விழப்போவதை எண்ணாதவளாய் “ஹலோ ஆர் கதைக்கிறது?” என்றாள்.

மறுமுனையில் பயத்தினால் நடு நடுங்கிய குரலில் “கமலினி நான்..... நாதன் கதைக்கிறேன், நீ ஒண்டும் கேட்க

வேண்டாம். நான் சொல்றதை மட்டும் கேள்” என்றான். “ம்... சொல்லுங்கோ....” அவள் படபடத்தாள்.

“ஆரெண்டு தெரியாது. என்னை ஆரோ கூட்டிக் கொண்டு போகினம். நான் வாறதுக்கு இன்னும் இரண்டு நாளாகும். என்னை தேடவேண்டாம்” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள், அவன் அந்த தொலைபேசியை நாதனிடமிருந்து பறித்து “இந்த விசயம் வெளியில் தெரியப்படாது, பொலிசுக்குப் போனால் இதின்ர விளைவுகள் மிக மோசமாய் இருக்கும்” என்று எச்சரித்துவிட்டு அழைப்பினைத் துண்டித்து தொலைபேசியினை பாவனை அற்றதாக்கி விட்டான். கமலினிக்கு நாடி நரம்பெல்லாம் தளர்ந்து போய்விட்டது. அவள் மனம் மிக்க கலக்கம் அடைந்தது.

இவை எல்லாம் கமலினி சற்றும் எதிர்பார்க்காதவை. அங்கே தன் கணவர் என்ன செய்கிறார், எங்கு இருக்கிறார், எதற்காக அவரைக் கடத்தினார்கள், எங்களிடம் என்ன இருக்கிறது? என்ற கேள்விகள் அவளைத் துளைத்தன. தன் தலையில் கைவைத்து கதவோடு சாய்ந்தாள். தன்னை மிரட்டியதை நினைத்து வெளியில் சொல்ல முடியாமல் தனக்குள்ளே புழுங்கினாள். கண்ணீர் வற்றுமட்டும் அழுதாள்.

அவளுக்கு தன் கணவனை நினைத்த போது மிகப் பயமாக இருந்தது. அண்மைக் காலமாக நாட்டில் நிலவும் நிலைமையும், அவ்வப்போது ஆட்கள் காணாமல் போகும் விடயத்தையும் பத்திரிகைகளிலும் ஊடகங்களிலும் படித்தும் அறிந்தும் இருக்கிறாள். அவர்களில் பலர் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர் என்றும் நினைத்த போது எழுந்த துக்கத்தால் நிலைதடுமாறினாள்.

“ஆரிட்டை இந்த நேரம் போய் உதவி கேக்கிறது”. அவளால் யோசிக்க முடியவில்லை. தனி மரமாக நின்று தன் கணவனை மீட்க முடியுமா என்றெண்ணி கலங்கினாள். அவளுக்குத் துணை தெய்வந்தான். நேரம் போகப் போக அவளது கவலையும் கூடியது. “கடவுள் மேலை அளவுக்கதிகமான பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொண்டுள்ள எங்களுக்கா இந்தளவு சோதனை?” என்று கும்பிட்டபடியே சாமித்தட்டிலுள்ள விபூதியை அள்ளிப் பூசினாள். அன்றிரவு முழுதும் கமலினியும் இரண்டு பிள்ளைகளும் சாப்பாடு தூக்கம் இன்றி இரவைக் கழித்தனர். அடுத்த நாள் சூரியன் அவர்களின் சோகத்தைப் போல் மழை மேகக் கூட்டத்துள் இருந்து வெளிறியபடி வெளிவந்தான்.

அதிகாலையிலேயே தனது கணவனின் தங்கை வதனாவின் உதவியை நாடினாள் கமலினி. பயம் ஒரு புறமிருக்க தனிமைக் கொடுமையின் பிடியில் வாடியதால் அவர்களின் உதவி தேவைப்பட்டது. நடந்தவற்றை தெரிவிக்கவில்லை. தனது வீட்டிற்கு அவசரமாக வரும்படி மட்டும் அழைத்தாள். காலை எட்டு மணியளவில் அவர்கள் கமலினி வீட்டை வந்தடைந்தார்கள்.

வந்தவர்களைக் கண்டதும் கமலினி துயரம் தாங்க முடியாமல் தன் கணவனுக்கு ஏற்பட்ட நிலையினை விபரித்து ஓவென அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். வீடு மயானம் ஆனது. கடவுள் மீது பாரத்தைப் போட்டனர். “எங்களிடடை என்ன இருக்கெண்டு இவங்கள் இப்படி நடக்கிறாங்கள்” என்று புரியாமல் திகைத்தனர். அன்று பகல் முழுதும் மிகுந்த சோகத்துடன் கழிந்தது.

அவ்வாறு இருக்கையில் இரண்டாம் நாள் வந்தது. தன் கணவர் சாப்பிட்டாரோ தூங்கினாரோ என்றெல்லாம் கவலைப்பட்ட கமலினிக்கு தண்ணீர் கூட விசமாக இருந்தது.

நாதனும் அங்கே பேச்சு முச்சின்றி கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் உயிருள்ள பிணமாகக் கிடந்தான். இதற்கிடையில் நாதனின் உடல் நிலையும் ஆரோக்கியம் அற்றதாகவே இருந்தது. அவனுக்கு நீண்ட காலமாகவே ஒருவித நோய் இருந்து வந்தது. அண்மைக் காலமாக அது அடிக்கடி வந்து தொல்லை கொடுத்தது. அந்த நோய் வந்தால் கை, கால் விரல்கள் நரம்பு நாளம் எல்லாம் இழுத்துப் பிடிக்கும். ஒருவித துடிப்பும் ஏற்பட்டு வலி பிடுங்கித் தின்னும். அந்த நோயின் பெயர் தெரியாவிட்டாலும் டாக்டரிடம் காட்டி மாத்திரை வாங்கி வைத்திருந்தான். அந்த நோய் வருவது போல் இருந்தால் ஒரு மாத்திரையைக் போடும்படி டாக்டர் ஆலோசனை வழங்கியிருந்தார். இப்போது பயத்தாலேயே அவனுக்கு அந்த நோய் வந்துவிட்டது. கடத்தியவர்களுக்கு நாதனுக்கு நோய் ஒன்று உள்ளதைப்பற்றி தெரியாது.

நாதனைக் கடத்திச் சென்றவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. கமலினிக்கு தொலைபேசி அழைப்பினை ஏற்படுத்தினர். கமலினியின் வீடே ஓய்ந்து சலித்துப் போய் இருந்தது.

தொலைபேசி மணி மீண்டும் ஒலித்தது. அந்த சத்தமே வீட்டை அதிர வைத்தது. கமலினி தயங்கியவாறே ரிசீவரை எடுத்தாள். சத்தம் வெளியே வராத அளவுக்கு துக்கம் அவள் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது.

மெல்லிய குரலில் “ஹலோ” என்று பயத்துடன் மெதுவாக அனுங்கினாள். மறு புறத்திலிருந்து எந்தவிதமன சத்தமும் இல்லை. மீண்டும் “ஹலோ” என்றாள்.

மறு முனையிலிருந்து ஒருவன் கரகரப்பான தடித்த குரலில் உரக்க கமலினியை மிரட்டுவது போன்று “உன்ரை புருசனுக்கு ஏதாவது சுகவீனமா? நோயில் மிகச் சிரமப்படுறார். அவருக்கு என்ன மாத்திரை குடுக்கிறது எண்டு உனக்குத் தெரியுமா?” என்று அதட்டலும் மிரட்டலுமாகக் கேட்டான்.

அவளின் கவலையை அதிகரிக்கும் நோக்கிலேயே அவன் அவ் அவழைப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் போலும். கமலினி, மிகவும் சாந்தமாக “அண்ணா, அவருக்கு அந்த நோய் வந்தால் சரியாக கஸ்ரப்படுவார். அவர் போடும் மாத்திரையின் பெயரும் எனக்குத் தெரியாது” என்று சொன்னதும் அவன் அழைப்பை சட்டென்று துண்டித்துவிட்டான்.

அன்று இரவு முழுவதும் அவர்களின் தொலைபேசியானது மணிக்கு ஒரு தடவை அல்லது இரு தடவை என ஒலித்த வண்ணமே இருந்தது.

தொலைபேசித் தொடர்பை ஏற்படுத்தி அவ் வீட்டு நிலைமகளையும் அங்கு யார் யார் உள்ளார்கள் என்பது பற்றிய விபரங்களையும் விசாரித்து விட்டு தாங்கள் மறுபடியும் அழைப்பினை ஏற்படுத்துவதாக கூறினான்.

மீண்டுமொரு தடவை தொலைபேசி பெருஞ் சத்தத்துடன் ஒலித்து வெருட்டியது. “ஹலோ” என்றான் கமலினி. “நாங்க தான். உன்ர கணவனை நாங்கள் விடுறதெண்டால் நீ ஒரு கோடி ரூபாய் தர வேணும். பிறகு தான் அவரை விடுவம். பிறகு போன் செய்யேக்கை மற்றை விஷயங்களை சொல்லுறம்” என்று நிறுத்தினர்.

ஏற்கனவே இரண்டு நாட்களாக சாப்பிடாமல் தூங்காமல் இழைத்துவிட்ட கமலினிக்கு அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் இருந்த கொஞ்ச நாடித்துடிப்பும் குறைந்து போனது.

மாதாந்த வருமானத்தில் வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சாதாரண நடுத்தர குடும்பத்திடம் ஒரு கோடி ரூபா கேட்பதற்கு அவர்களுக்கு இரக்கம் இல்லைப் போலும். நாதனின் உயிரின் மதிப்பும் ஒரு கோடியாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டது.

கமலினிக்கோ மூளை நரம்பெல்லாம் தொழிற்பாட்டு சிந்தனை எங்கோ செல்ல பைத்தியம் பிடித்து விடும் போல் இருந்தது. ஒரு கோடி ரூபாவுக்கு நான் எங்கே போவது என்று அவள் நினைத்தாள். யாரிடம் அவ்வளவு பெரிய தொகையை கடன் கேட்பது? சிறு தொகைப் பணமானாலும் பரவாயில்லையே. தற்சமயம் நாங்கள் உள்ள சூழ்நிலையில் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கே பெரும் சிரமமாக இருக்கின்ற போது ஒரு கோடிக்கு என்ன செய்வதென்று பிதற்ற ஆரம்பித்தாள்.

தொலைபேசி மணி மீண்டும் குளறியது. அந்தக் கடத்தல்காரர்கள்தான். மீண்டும் அவளை நெருக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“காசு ரெடியா? இண்டக்கே எங்களுக்கு அந்தக் காசு வேணும்” என்று அதட்டினான் மறுமுனையில் பேசியவன்.

அவளோ “ஒரு கோடி என்னால தர ஏலாது. இருந்தால் நான் உடன தந்திருப்பன். என் கணவனையும் மீட்டிருப்பன்” என்று கெஞ்சினாள்.

அவளோ அதற்கு இணங்குவதாகத் தெரியவில்லை. அவள் அவனிடம் வாதாடினாள். அழுதாள். புலம்பினாள். அவனது காலில் விழ முடியாமல் கெஞ்சினாள்.

அவன் திரும்பவும், “அதைப்பற்றி எல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. நீ காசை உடன ரெடி பண்ண வேணும்” என்று அதட்டினான். அவளோ மீண்டும் மீண்டும் கெஞ்சினாள்.

மனிதனாக பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் எங்கோ ஓர் மூலையில் சிறிதளவேணும் இரக்கம் என்ற ஒன்றை கடவுள் நிச்சயமாகப் படைத்திருக்கத்தான் வேண்டும் போலும். அவள் கெஞ்சியதைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை. “சரி நான் மேலிடத்தில கதைச்சுப் போட்டு திருப்பமவும் உனக்கு கோல் எடுக்கிறன்” என இரட்சித்தான்.

சிறிது நேர இடைவெளியின் பின்னர் அதே ஆள்தான், “சரி நீ சொன்ன அந்த குறிப்பிட்ட தொகைக்கு நாங்கள் உடன்படுறம். நாங்கள் சொல்ல இடத்திற்கு நீ மட்டும் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டந்து தர வேணும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“எவ்வளவு” என்றாள் கமலினி.

“நீ கேட்படியே பத்து லட்சம் என்றால் சரி” என்றான் அவன்.

“நேரமும் இடமும் இன்னும் சிலமணி நேரத்தில நாங்கள் உனக்குச் சொல்லுவம். நீ தயாராய் இரு” என்றான்.

நேரமோ நள்ளிரவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கமலினிக்கோ என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. நிலைமைகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் சகல முயற்சிகளிலும் தோற்றவளானாள்.

அவர்கள் தன்னை எங்கு வரச் சொல்லப் போகிறார்களோ! தான் எப்படித் தனியாக அதுவும் அந்த

நள்ளிரவு வேளையில் போவது என்று நினைத்து சோர்ந்து போனாள்.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மூப்பது மணியிருக்கும். அவர்கள் தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்த அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு அவளைப் பணத்தினை எடுத்து வரும்படி கூறினார்கள்.

அவள் மீண்டுமொரு தடவை அவர்களிடம், “என்னால அவ்வளவு தொகைப் பணத்தினை எடுத்துக் கொண்டு தனிமேல வர பயமா இருக்குது. என்ற கஸ்ப்நர தங்கச்சியும் நானும் சேர்ந்து வாறம்” என்று கனிவுடன் சொன்னாள். அவர்கள் அதற்கும் முதலில் மறுப்புத் தெரிவித்துப் பின்னர் சம்மதம் சொன்னார்கள்.

கமலினியும் வதனாவும் பணத்தினை எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஒரு பக்கம் பயம். மறுபக்கம் கணவனின் உயிர். இருந்தாலும் எதனையும் பொருட்படுத்தாமல் பைத்தியகாரி போன்று பித்துப் பிடித்தவளாய் நள்ளிரவு வேளை கையில் ஒரு பையுடன் வீதியில் நடக்க ஆயத்தமானார்கள்.

வீதியில் இறங்கி சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு இரு பெண்களும் நடக்க ஆரம்பித்தனர். பேய்களும் குற்றவாளிகளும் உலாவி வரும் வேளை. அவர்கள் இருவர் மட்டும் வீதியால் சென்றனர். வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் ஒளிரும் மின் விளக்குள் சக்தியிழந்து ஒளி மங்கிக் கிடந்தன. நாய்களின் ஊழை ஆங்காங்கே கேட்டது.

அந்த தெருவோரத்திலே எந்த நேரமும் குலைத்துக் கொண்டிருக்கும் கந்தசாமியாரின் வீட்டு முற்றத்து நாய் மட்டும் நிம்மதியாக ஓய்வெடுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நகரத்தின் அந்தப் பகுதி மட்டும் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பயத்தை தூக்கி எறிந்துவிட்டு நடந்தனர். அவர்கள் சொன்ன இடம் சற்று தொலைவில்ல்தான் இருந்தது. பகலில் தெருவோரங்களில் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருக்கும் இளைஞர்கள் யாரையும் காணவில்லை. பகல் வேளை என்றால் அந்தத் தெருவோரமே களைகட்டி காணப்படும். கமலினி தன் நடையினை சற்று வேகப்படுத்திப் பார்க்கிறாள். முடியவில்லை.

பயத்தினால் கால்கள் முன்னே வைக்க வைக்க பின்னாலே போவது போன்ற ஒரு பிரமை. வீதியில் ஆங்காங்கே இரு மருங்கிலும் ஒரு குறுகிய சிறிய இடைவெளியில் யாரோ கையடக்கத் தொலைபேசியில் முணுமுணுத்த வண்ணம் இருந்தனர். அது கமலினிக்கும் வதனாவுக்கும் சற்று தைரியமாக இருந்தது. தங்களை நோட்டம் விடுவதற்காகவே வீதியில் அவர்களை நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றனர் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களுக்கு அதைப்பற்றியெல்லாம் அப்போது நினைக்கத் தோன்றவில்லை.

சற்றும் மனம் தளராதவளாய் வதனாவுடன் அந்த குறிப்பிட்ட இடத்தினை வந்தடைந்தாள் கமலினி. சுமார் இருபது இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞன் ஒருவன் வந்து தான் யாரென அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். காசை வாங்கிச் செல்வதற்காக கடத்தியவர்களில் ஒருவன் முன்னமே தன்னுடைய அடையாளங்களை கமலினிக்குத் தெரியப் படுத்தியிருந்தான். அவர்கள் அந்த இடத்தினை அடைந்ததும் அவன் அந்த அடையாளங்களை சொல்லி காசை வேண்டிக் கொண்டான்.

“அவனுக்கு என்ன தெரியும். நான் இந்தக் காசைப் புரட்ட எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டிருப்பன். எத்தனை பேரிட்கை நீட்டி கடைசில கடன்பட்டு கொண்டு வந்ததை எவ்வளவு இலகுவாக வேண்டிக் கொண்டு துலையுறான்” என மனதுக்குள் பொங்கினாள் கமலினி. “நீங்க வீட்டுக்குப் போங்கோ உங்கட கஸ்பன்ட் கட்டாயமாய் வீட்டுக்கு வருவார்” என உறுதி மொழி கூறினான் வந்தவன். அதன் பின் அவன் மின்னல் வேகத்தில் சென்று மறைந்து விட்டான். கமலினி வதனாவுடன் அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று நினைத்தவாறே வீடு திரும்பினாள்.

கால்கள் எங்கோ செல்கின்றன. மூளை வேலையற்று செயலிழக்கிறது. அசைந்து கொண்டிருந்த கமலினியைப் பார்த்த வதனாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கமலினியின் கையைப் பிடித்தபடி இருவரும் வீடு சேர்கின்றனர்.

கமலினி வீட்டு வாசலின் அருகே உள்ள செற்றியின் மீது தலையை சாய்த்து வெறித்தபடி உட்கார்ந்தாள்.

நேரம் கடந்து செல்கிறது. பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டு வந்து விட்டேனே என் கணவன் இன்னமும் வீடு திரும்பவில்லையே என மனதுக்குள்ளும் வெளியிலுமாகப் புலம்பியபடியே இருந்தாள் கமலினி.

அதிகாலை வேளை நாதன் திரும்பவும் வானில் ஏற்றப்பட்டான். அவர்களின் வீட்டிலிருந்து அடுத்த ஒழுங்கையிலே அவனை வானிலிருந்தபடியே வீதியில் தள்ளிவிட்டனர்.

அந்த வெள்ளை வான் வீதியில் மின்னலெனச் சென்று மறைந்தது. அவனது கைகள், கால்கள், வாய், கண்கள் இன்னும் கட்டப்பட்ட நிலையிலேதான் இருந்தன. அவர்கள் தமது வேலையை முடித்துக் கொண்டதும் சென்று விட்டனர்.

நாதனுக்கோ வீதியில் தள்ளப்பட்ட வலி, இரண்டு நாட்களாக கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தமை ஆகியன காரணமாக அவனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

அவனால் திடீரென எழும்பவும் முடியவில்லை. தான் தற்பொழுது எங்கிருக்கிறேன் எனவும் புரியாத நிலையில் வீதியிலேயே விழுந்தபடி கிடந்தான்.

ஒரு தும்பு தூசுக்கும் தீங்கு நினைக்காத நாதனுக்கும் கமலினிக்கும் ஏன் இந்தத் துன்பம் வந்தது. அது தலைவிதி என்று நினைக்கலாமோ! அரசியல் என்று கருதலாமோ! இந்தத் துன்பம் நாதனுக்கும் கமலினிக்கும் மட்டும் வந்ததல்ல. நாளாந்தம் நாலுபேருக்கு நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது திரைமறைவில். நமக்கும் கூட நாளை நடக்கலாம். யாரிடம் முறையிடுவது?

பேயோட்ட வந்தவர்களுக்குத்தான் பேய் பிடித்துப் போய்விட்டதே!

சக பயணி

த. ஜெயசீலன்

சடசடென்று சத்தம்
காது செவிடுபட
இடி தொடர்ந்தாற்போல எழுந்தது வேட்டோசை
தன்னாட்சி நரம்பும்,
உரிய ஓமோன் வகையும்,
என்னை இயக்கி என்னை தரையில் விழுத்திற்று.
பக்கத்தில்.. எனக்குப் பக்கத்தில்..
மிக அருகில்
துப்பாக்கி வாய்திறந்து துப்பிற்று.
எழுந்து பார்த்தேன்.
பக்கத்திற் குடுபட்டு துடிதுடித்துக்
கால்கள் வெட்டி வெட்டி இழுத்திருக்க
ஒருவன் படிப்படியாய்;
ஓய்ந்து கொண்டிருந்தான்.
குண்டுபட்ட துளையாம் புற்றுகளில் இருந்து செம்
பாம்புகளாய் குருதி
சீறியே பாய்ந்தது.

வெறுஞ்சன்னக் கோதுகள் மெல்லிய
புகைபடர
உதிர்ந்து கிடந்தன உடலின் வலப்புறத்தில்.
அவனைப் பார்த்தேன்..
அவனின் இறுதி மூச்சும்
வெளியேற நெஞ்சு எழுந்து அடங்கிற்று.
விழிகள் அருகிலுள்ள
வேம்பொன்றைக் குத்தியதாய்
நிலைத்திற்று.
அணிந்த உடைகள் கலைந்திற்று.
காலிரண்டும் அகன்று கைகள் ஒழுங்கற்று
புழுதியிலே புரள
நிகழ்ந்திற்று அவன் மரணம்.
எனது சக பயணி..
இரண்டு நிமிடத்தின்
முன் அருகில் வந்தோன், பரிச்சயங்கள்
இல்லாத
அவன்.. எனக்கு அருகில்
திடீரென்று மரணத்தை
அணைத்து முடிந்ததனை மிக நெருங்கிக்
கண்டருண்டேன்.
உடற்கூடும் ஆறாமல்
உடைந்து கிடப்பவனை
எழுந்தருகிற் பார்த்தேன்! என்னைப்போல்
பலர் பார்த்தார்!!
பலர் சூழ்ந்தார்.. கட்டியாகும் இரத்தத்தில்
மண்போட்டுக்
'கழன்றபடி' இருந்தார்.
நானும் 'கழன்று' போனேன்.
யாரந்தச் சகபயணி அறியேன்.
என்றாலும்
நான், அவனும் சாவை அணைக்கையிலே
பக்கத்தில்
துணையாய் இருந்ததெண்ணித்
துக்கத்தில் அழுகின்றேன்.

“நானுமோர் களவோ?”

கவிதா அரங்க ஆற்றுகை பற்றிய சில அவதானிப்புகள்

அனந்தன்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் 24வது ஆண்டு நினைவு நிகழ்வை கடந்த டிசம்பர் 14ம் நாள் மாலையில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நடாத்தியது. கைலாசபதியின் இலக்கிய சமூக அரசியல் கருத்துக்கள் சிந்தனைகள் நடைமுறைகளில் இணைந்து வழிநடந்தவர்களில் ஒருவராக வாழ்ந்து வரும் பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் நிகழ்வுக்கு தலைமை தாங்கினார். “புதிய இலக்கிய சமூக செல்நெறிகளும் பேராசிரியர் கைலாசபதியும்” என்னும் தலைப்பில் இளம் ஆய்வாளரும், விரிவுரையாளருமான ஜெ.சற்குருநாதன் நினைவுச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். வரவேற்புரையை அபிலாஷாவும் நன்றியுரையை மாலை வரோதயனும் வழங்கினர்.

மண்டபம் நிரம்பியிருந்த சபையோர் மத்தியில் இடம்பெற்ற மேற்படி நிகழ்வில் கவிஞர் சடாகோபனின் “நானுமோர் களவோ? எனும் கவிதா அரங்க ஆற்றுகை மிகுந்த வரவேற்புடன் நடைபெற்றது. இவ் ஆற்றுகை நிகழ்ச்சியானது கைலாசபதியின் நினைவுக்கு முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடக் கூடிய ஒரு அம்சமாகும். இக் கவிதா அரங்க ஆற்றுகையை ராஜி சடாகோபன் நெறியாள்கை செய்திருந்தார். அதற்கான இசையை இசையமைப்பாளர் கே.மகிந்தகுமார் வழங்கியிருந்தார். கொழும்பு இந்து மகளிர் கல்லூரியைச் சேர்ந்த 30 மாணவிகள் இக் கவிதா அரங்க ஆற்றுகையில் கலந்து கொண்டனர். நெறியாள்கை செய்த ராஜி சடாகோபனும் அதே கல்லூரியின் ஆசிரியராவார்.

இக் கவிதா அரங்க ஆற்றுகைக்கு சடாகோபன் வைத்துள்ள தலைப்பு “நானுமோர் களவோ?” என்பதாகும். இதனைப் பார்த்த போது பாரதியாரின் “நானுமோர் களவோ? இந்த ஞாலமும் பொய் தானோ?” என்ற கவிதை வரிகள் நினைவுக்கு வந்தன. சடாகோபன் எந்த அர்த்தத்தில் இத் தலைப்பை வைத்தார் என்று எண்ணும் போது அவரது நீண்ட கவிதையின் உள்ளடக்கத்திற்கு பொருத்தப்பாடான தலைப்பாகவே அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். கோளமயமாக்கல் உலக மயமாதல் என்பது மாயவண்ணக் காட்சி

மட்டுமன்றி மாபெரும் ஏமாற்று மோசடிக்கான களவுச் சூழலின் உருவாக்கமுமாகும். இவற்றில் மயங்கி இவ் உலகக் களவின் பங்காளியாகி நிற்கும் நம் ஒவ்வொருவரையும் சுய விசாரணைக்கு உட்படுத்துவதாகவே மேற்படி தலைப்பு அமைந்துள்ளது.

“கோளமயமாதலினால்
கோலம் மாறும் வாழ்வியல்
ஆழிச்சுழியில் அகப்பட்ட
காகிதத் துண்டுகளாய்
முன்றாம் உலகங்கள்”

எனத் தொடங்கும் கவிதை வரிகள் மேலும் தொடர்கையில்;

“வல்ல அரசுகள் - தமது
எல்லைகளைத் தாண்ட
எடுத்துக் கொண்ட எண்ணக்கருவே
கோளமயமாதல்.

அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள்
உலகை மயப்படுத்த
கைக்கொள்ளும் உபாயமே
உலகமயமாதல்.

நச்சு விதையின் மேல் போடப்பட்ட - அழகிய
சொக்கிளேற் கவசம் தான்
பரிமாற்றமும்
பகிர்ந்து கொள்ளலும்”

என, கோளமயமாதல் மிகவும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியும், உலக வர்த்தக அமையம் என்பவற்றின் நாகுக்கான மொழிதல்களை மேலும் விரித்துச் செல்லும் வரிகள்;

ஆக்கும் ஆற்றல் உங்களிற்கு
தேவையில்லை நண்பனே!
அள்ளித்தின்ன முடியுமென்றால்
அதுபோதும் நண்பனே!

“நாங்கள் ஆக்கும் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்கிறோம்

நீங்கள் நுகரும் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள் நீங்களும் நாங்களும் பகிர்ந்துகொள்ளும் இம்முறை

உலகமயமாதல் தான் நண்பனே!”

எமக்கு மரபார்ந்த பாரம்பரியமான பழக்க வழக்கம் உண்டு. எனினும் அவற்றை நிராகரித்து எமது மூல வளங்களைப் பெற்று தமது முடிவுப் பொருட்களை எமக்குத் திணிப்பதாக வெளிப்படுகிறது.

“நிலவு காட்ட
‘நீல் ஆம்ஸ்ரோங்கும்’
அமுது ஊட்ட - ஒரு
அழகான றோபோவும்
அமெரிக்காவில் இருந்து
அடுத்தவாரம் வருகின்றன”

என ‘நிலவு காட்டுதல்’ என்பது ‘பேய் காட்டுதல்’ என விரிகிறது.

இவ்வாறு மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மக்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் உலக மயமாதல்.

“எங்கள் வளங்களை விழுங்க
அலைகின்ற முதலைகளாய்
அகலத் திறந்த வாய்களோடு அவர்கள்.

அதுபோல்
அவர்களின் விளைவுகளை
எங்களிற்குத் தீத்திவிட
எங்கள் வாய்களைத் திறக்க வைக்க
அவர்கள் சொல்லுகிற
‘ஆ’ சத்தம்தான் உலகமயமாதல்”

என்று அழுத்திச் சொல்கிறது. அதாவது குழந்தைகளுக்கு உணவுட்டும் போது அதைக் காட்டி இதைக் காட்டி அல்லது பூச்சாண்டி காட்டும் தோரணையில் குழந்தையை வாய் திறக்கச் செய்வது போன்றே உலகமயமாதல் தமது உற்பத்திகளை மட்டும் மக்களது வாய்களில் திணிக்க முன்நிற்பது மிக அழகாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

“இதற்காக உளவுப் படைகள் முதலில்
ஊடுருவும்
உள்ளே உளவாளிகளை உருவாக்கி
மெல்ல மெல்ல வேலையைத் தொடங்கும்.

நானைய நல்வாழ்வுக்கு
கதவுகள் திறக்கப்படுவது போல்
எங்கள்
காதுகளிற்கு பூ வைக்கப்படும்.
அரச தனியார் நிறுவனங்கள்

அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள்
சர்வதேசப் பாடசாலைகள்
சமூக பொது நல மத அமைப்புகள்
எனப் பலபல முகமுடிகளோடும்
நோய்க் காவிகளும்
தொழிற்படும்.

உதவிகள் புலமைப் பரிசில்கள்
இலவசக் கருத்தரங்குகள்
என்றெல்லாம் ஏராளமாக வரும்.

களியாட்டங்கள் கொண்டாட்டங்கள்
குளிரான குளிர்மானங்கள்
சூடான குளிர்மானங்கள்

உணவகங்கள் விடுதிகள்
உறைவிடங்கள் எல்லாம்
வெள்ளைக்காரப் பிரபுத்துவப் பெயர்களோடு
வீதிக்கு வீதி விரியும்”

என விரித்துரைக்கும் கவிதை வரிகள் உலகமயமாதலின் நச்சுத்தனங்கள் பரவி நிற்கும் ஒவ்வொரு தளங்களையும் அடையாளம் காட்டிச் செல்கின்றன. தொலைக்காட்சி முதல் விரைவுணவுக் கடைகள் வரை வானொலி வம்பளப்புக்கள் தொடக்கம் கையடக்கத் தொலைபேசித் தொலைகள் ஈறாக வாழ்வுக்கும் தேவைக்கும் அப்பாற்பட்டவைகளாக நமக்கு நாளாந்தம் திணிக்கப்பட்டு வரும் உலகமயமாதல் நிகழ்வுப் போக்குகளை தனது கவிதை வரிகளின் ஊடே மிகக் கச்சிதமாகத் தந்திருக்கிறார் கவிஞர் சடாகோபன். மேலும்;

“அங்கு
பல வண்ண வண்ண
குமிழ்கள் உருவாகும்
வியாதி முத்தும்
கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவிற்கு
வியாதி முத்தும்.

மனித உறவுகளில்
விரிசல்கள் ஏற்படும்
மானிட பண்புகள் சிதையும்
இயற்கையுடனான முரண்பாடுகள் அதிகரிக்கும்.

என அறிவியல் அடிப்படையிலான சிந்தனை நடைமுறைகளினூடே கவிதை வரிகள் தெளிவுடனும் திடத்துடனும் நகர்த்திச் செல்லப்படுகின்றன.

நமது நாட்டின் கனிவளங்கள் கடல், தரை, ஆகாயம் எங்கும் கொள்ளையிட்டிடுச் செல்லப்படுவதை கவிஞர் கீழ் வருமாறு தருகிறார்.

கண்ணாடி மணலும்
கடற்கரைச் சிப்பிகளும்

முன்னாடி நிழல்விரித்து
உயர்ந்து நின்ற
பச்சை மரங்களும்
வன கடல் வளங்களும்
வகையான உயிர்களும்
புல்லும் பூண்டும் புராதன பொருட்களும்
கல்லும் மண்ணும் களரகமாக
கொள்கலன்களில் ஏறி
கடல்தனைக் கடக்கும்

ஆசிய ஆபிரிக்க லத்தீன் அமெரிக்க குழந்தைகள் பசியால் துடித்து இறந்து கொண்டிருக்க மிகை உற்பத்திக் கோதுமையை கடல் நீரில் கரைத்து, யாவும் லாபத்திற்காகவே அலைகிறோம் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் ஏகாதிபத்திய உற்பத்தியையும் நுகர்வுத் திணிப்பையும் மிகத் தத்ருபமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். உலகப் பசிப்பிணி வரிசையில் எதியோப்பியாவும் சூடானும் சோமாலியாவும் மட்டுமன்றி இப்போது வாகரையும் யாழ்ப்பாணமும் சேர்ந்து இருப்பதை தன் கவிதை ஊடாக எடுத்துக் காட்டி நிற்கும் கவிஞர் தேவையும் பொருத்தப்படும் யதார்த்த நிலையும் கலந்த பிரதிபலிப்பை வெளிப்படுத்துகிறார்.

அவ் வரிகளை மேலும் உற்று நோக்கின் வடக்கு கிழக்கிலும் அவ்வாறே முழு இலங்கையிலும் உலகமயமாதல் உள்ளார்த்தம் ஊடுருவி நிற்பதையும் விரித்துப் பார்க்க முடிகிறது.

இவ்வாறு கவிஞர் சடாகோபன் எழுதியுள்ள “நானுமோர் களவோ?” தலைப்பிலான கவிதை அரங்க ஆற்றுகையானது கட்டுறுதி மிக்க கருத்துக்களை நடைமுறை அனுபவங்களின் ஊடே மக்கள் மத்தியில் சிந்தனைக்கு முன் வைத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

கருத்தாளமும் கவித்துவமும் உடைய மேற்படி நீளக் கவிதையானது அரங்க ஆற்றுகையாக நிகழ்த்தப்பட்ட போது கனதியும் காத்திரமும் கொண்ட கலைத்துவ நிகழ்வாகிக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக் கவிதையை கவிதை அரங்காக நெறிப்படுத்துவதில் ராஜி சடகோபன் தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். கவிதையின் உள்ளடக்க கவிதையை நன்கு புரிந்து கொண்டதன் காரணமாகவே நெறியாளரால் பார்வையாளர்கள் மெச்சும்படியாக அரங்கை ஆற்றுப்படுத்த முடிந்துள்ளது என்று துணிந்து கூறலாம்.

இக் கவிதை அரங்க ஆற்றுகையானது கவிதை எடுத்துரைப்பு, இசையுடன் கூடிய பாடல், நடிப்பு என்ற முன்று பரிமாணங்களைக் கொண்டிருந்தது. கவிதை வரிகள் ஒவ்வொன்றையும் பார்வையாளர்களுக்கு வழங்கும் போது அவற்றுக்குரிய அர்த்தங்களை கலாபூர்வமாக ஒவ்வொருவர் சிந்தையிலும் இருத்திக்

கொள்ளும் விதமாகவே நெறியாளர்களை செய்ப்பட்டிருந்தமை மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது.

கவிதைகளை கவிதை சொல்லும் பாணியில் முன்று மாணவிகள் தெளிவான உச்சரிப்புடனும் அதற்கேற்ற முக பாவனை அங்க அசைவுடனும் எடுத்துரைத்தமை யானது கவிதை வரிகளுக்கு மேலும் உயிர் கொடுத்திருந்தது. அதேவேளை தேவையான கவிதைகளுக்கு மாணவிகள் குழு இணைந்த பாடல்களை இசையமைப்பாளர் மகிந்தகுமாரின் இசையில் பாடினார்கள். ஓரிரு இடங்களில் தொய்வும் இணங்காமையும் தலைகாட்ட முற்பட்ட போதும் பாடல்களை மாணவிகள் சிறப்பாக தயாரித்திருந்தார்கள்.

அடுத்து கவிதை எடுத்துரைப்புக்கும் பாடல்களுக்கும் ஏற்றவாறு மாணவிகள் பாவனை நடிப்பில் வந்து போனார்கள். நளிணம் நகைச்சுவைக் கிண்டல் என்பன அவர்களின் நடிப்பில் வெளிப்பட்டிருந்தன. அமெரிக்க மேற்குலக உலகமயமாதலின் பிரதிநிதியாக கோட், ரை கட்டி வந்து, தனது பாத்திரம் அறிந்து உணர்வுடன் கூடிய தனது நடிப்பால் பார்வையாளர்களை நிலைக்குத்தாகப் பார்க்க வைத்த மாணவியின் நடிப்பு விதந்து போற்றத்தக்கதாக அமைந்தது.

இலங்கையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி அடிமை நிலையில் அமெரிக்க மேற்குலக எசமானருக்குப் பின்னால் கை கட்டி வாய் பொத்திச் சென்று ஆமாம் போட்டுச் செல்லும் மற்றொரு மாணவியின் நடிப்பானது நம் முன்னே உள்ள உலகமயமாதல் யதார்த்த நிகழ்வுகளை சித்தரிப்பதாகவே அமைந்திருந்தது.

மேற்படி கவிதை அரங்க ஆற்றுகையானது உள்ளடக்கத்தின் கனதியாலும் உருவமைப்பின் கலைத்துவ சிறப்பாலும் பார்வையாளர்களிடையே பலத்த வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது. உலகமயமாதல் பற்றிய தெளிவுடன் கூடிய சிந்தனைத் துளிகளை நமது மூளைகளுக்கு ஏறுமாறு “நானுமோர் களவோ?” கவிதை அரங்க ஆற்றுகையானது வழங்கியிருக்கிறது.

உலகமயமாதல் பற்றிய சரியான புரிதலோடும் அதனை அம்பலப்படுத்தி அதற்கு எதிராக விழிப்புடன் இருப்பதை வலியுறுத்தியும் சமகாலத்தில் அரங்க ஆற்றுகை செய்யப்பட்ட முதலாவது முயற்சி என்ற வகையில் வரவேற்கப்பட வேண்டும்.

உலகமயமாதலுக்கு சேவை செய்யவும் அந்நிய காசில் கலை வளர்ப்பதாகக் கூறிப் பணம் பண்ணும் என்னு்ஊ கலைக் கலாசாரத்தின் மத்தியில் இப்படி ஒரு அரங்க ஆற்றுகை நிகழ்த்தப்பட்டமை மக்கள் கலை இலக்கியப் பரப்பிற்கு வலுவும் நம்பிக்கையும் தருவதாக அமைந்துள்ளது.

இந்த வகையில் கவிஞர் சடாகோபனின் துணிவிற்கும் முயற்சிக்கும் பாராட்டுக்கள் வழங்கப்படுவது அவசியம். அவரது கலைத்துவ உழைப்பிற்கு பக்க பலமாக நின்று கவிதைக்கு உயிருட்டி மாணவிகள் மூலம் அரங்க ஆற்றுகைக்கு நெறியாள்கை செய்த ராஜி சடாகோபன் எல்லோரினதும் பாராட்டுக்குரியவர். மேலும் தனது இசையால் அரங்கை வெற்றி பெறச் செய்த இசையமைப்பாளர் கே.மகிந்தகுமார் தனது ஆற்றலை வழமை போன்று வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு பாராட்டிற்கும் சிறப்புக்கும் மூல காரணமாக அமைந்தவர்கள் கொழும்பு இந்துக் கல்லூரி மாணவிகளாவர் என்பது சிறப்பு அம்சமாகும். ஒவ்வொரு மாணவியும் தத்தமது பாத்திரத்திற்கு ஏற்றவாறு தமது திறமையைப் பயன்படுத்தியமை அரங்க வெற்றிக்கு அடியாதாரமாக அமைந்திருந்தது எனக் கூறுவது மிகையான கூற்றல்ல. இவ் அரங்க ஆற்றுகையின் மையப் பகுதியினராக அமைந்தவர்கள் முப்பது மாணவிகள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு வழங்கப்பட்ட பாத்திரங்களைச் சிறப்பாகவே செய்திருந்தனர். அவர்களது கலைத்துவ ஆற்றல் வெளிப்பாட்டை ஒவ்வொருவரிலும் அவரவர் பாத்திரத்திற்கு ஏற்ப அவதானிக்க முடிந்தது.

பெரும் அளவிலான பொருட் செலவிலும் விளம்பர விளாசல்களிலும் அரங்கேற்றப்படும் சில கலை நிகழ்வுகள் தொய்ந்து நொந்து தோல்வியடைந்து போகின்றன. வேறு சில அதன் உள்ளடக்க நலிவாலும் உருவ மிகைப்படுத்தல்களாலும் பார்வையாளர்களை ஏதோ இருந்தோம் பார்த்தோம் சென்றோம் என்றாக்கி விடுகின்றன.

அவற்றோடு ஒப்பிடும் போது இம் முக்கால் மணிநேர கவிதா அரங்க ஆற்றுகையானது சிந்திக்கவும் செயற்படவும் தக்கதான உள்ளடக்கத்துடனும் சலிப்பின்றி

ரசித்து உள்வாங்கிக் கொள்வதற்குரிய கலைத்துவ நேர்த்தியுடனும் அமைந்திருந்தமை சிறப்பானதாகும்.

ஒரு கலைப்படைப்பு உரியவாறு வெற்றி பெறுவதற்கு மக்கள் சார்பு உள்ளடக்கமும் வெறும் கோஷங்கள் அற்ற நேர்த்தியான கலைத்துவமும் இணைந்திருத்தல் அடிப்படையானதாகும். அத்துடன் கூட்டுழைப்பு முயற்சியும் பார்வையாளர்களின் கருத்துக்களுக்கு செவி கொடுத்து தேவையான மாற்றங்களைச் செய்யும் மனப் பக்குவமும் அரங்க ஆற்றுகையாளர்களுக்கு அவசியமான பண்புகளாக அமைதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மக்கள் எதிர்நோக்கும் சமகாலப் பிரச்சினைகளையும் தேவைகளையும் கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளால் வெற்றிகரமாக வழங்க முடியும். அதேவேளை அத்தகைய படைப்புகளின் ஆற்றுகைகளில் கருத்து நிலையிலோ அன்றி கலைத்துவப் போக்கிலோ குறைபாடுகள் தவறுகள் காணப்படுமாயின் அவை நட்பு ரீதியான விமர்சனங்கள் மூலம் புரிந்துணர்வுடன் களையப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு அமையும் போதே மக்களுக்கான கலை இலக்கியம் என்ற அந்தஸ்தையும் மதிப்பையும் எந்தவொரு படைப்பும் பெறமுடியும்.

அந்த வகையில் “நானுமோர் களவோ?” கவிதா அரங்க ஆற்றுகை வழங்கிய கவிஞர் சடாகோபன், ராஜி சடாகோபன் நமது கவனத்திற்குரியவர்களாகியுள்ளனர். அவர்களுக்கு நம் அனைவரினதும் வாழ்த்துக்கள். அவர்களது இம் முயற்சி இன்றைய சமூக சூழலில் பயன்தரும் வகையில் மேலும் முன் செல்ல வேண்டும். அதற்கு மக்களிடையே ஆதரவு கிடைக்கும் என்பது துணிவு. சிந்தனைத் தெளிவுடனும் துணிவான கலைத்துவ நேர்த்தியுடனும் மேலும் பல அரங்குகள் காண வேண்டும். அத்தகைய அவர்களது முயற்சிக்கும் உழைப்பிற்கும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை தொடர்ந்து பக்கபலமாகவும் இருக்க வேண்டும். ●

கவிதை

கடவுச்சீட்டு

மஹ்முட் டர்வீஷ்

என்னுடைய நிறத்தை உறிஞ்சிவிட்ட இந்தக் கடவுச்சீட்டின் நிழல்களில்
அவர்கள் என்னை அடையாளங் காணவில்லை.
அவர்களுக்கு என் புண்
படங்களைச் சேகரிக்க விரும்பும் ஒரு சுற்றுலாப் பயணிக்கான காட்சிப் பொருள்.
அவர்கள் என்னை அடையாளங் காணவில்லை
ஆ..... சூரியன் இல்லாமல்
என் உள்ளங்கையை விட்டு அகலாதே.
ஏனெனில் மரங்கள் என்னை அடையாளங் காணும்.
என்னை நிலவுபோல வெளிறிவிட்டுப் போகாதே.

பறவைகளெல்லாம் தூரத்து விமான நிலையம் வரை
என் உள்ளங்கையைத் தொடர்ந்து வந்தன.
கோதுமை வயல்கள் அனைத்தும்
சிறைகள் அனைத்தும்
வெள்ளைச் சமாதிக் கற்கள் அனைத்தும்
முள்வேலி எல்லைகள் அனைத்தும்
அலைக்கும் கைக்குட்டைகள் அனைத்தும்
கண்கள் அனைத்தும்
என்னுடன் இருந்தன.
ஆனால் அவர்கள் அவற்றை என் கடவுச் சீட்டிலிருந்து விட்டு விட்டனர்.

என்பேரும் அடையாளமும் அகற்றப்பட்டு?
என் சொந்தக் கரங்களால் வளப்படுத்திய ஒரு மண்ணில்?
இன்று யக்கோபு *
வானம் நிறையுமாறு கூவினான்:
என்னை மீண்டுமொரு உதாரணமாக்காதீர்!
ஓ, கனவான்களே, தீர்க்கதரிசிகளே,
மரங்களிடம் அவற்றின் பேர்களைக் கேட்காதீர்
பள்ளத்தாக்குக்களிடம் அவற்றின் தாய் யாரெனக் கேட்காதீர்.
என் நெற்றியிலிருந்து ஒளியின் வாள் வெடித்தெழுகிறது,
என் கையிலிருந்து நதியின் நீர் ஊற்றெடுக்கிறது,
மக்களின் இதயங்கள் அனைத்தும் என் அடையாளம்.
என் கடவுச்சீட்டைக் கொண்டு செல்லுங்கள்!

(ஆங்கிலவாயிலாகத் தமிழில் : மணி)

* யக்கோபு (ஜெக்கப்), பைபிள் பழைய ஏற்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, தனது சகோதரனுடன் முரண்பட்டுப் பல சோதனைகளைச் சந்தித்து நீண்ட காலத்தின் பின் சகோதரனுடன் சுமுகமான உறவைப் பேணுகிறான்.

அரசியல் சாரா புத்திஜீவிகள்

ஓட்டோ ரெனே கஸ்ட்டிலோ
ஆங்கில வழியாகத் தமிழில் நிலங்கோ

ஒருநாள்

என் நாட்டு

அரசியல் சாரா புத்திஜீவிகளை

எம் எளிமையான மக்கள்

குறுக்கு விசாரணை செய்வர்.

தன்னைச் சிறுகச் சிறுக இழந்துகொண்டிருந்த

நெருப்பென மெதுமெதுவாக

தமது தேசம் சாகையில்

அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தனர்

என்று கேட்கப்படுவர்.

அவர்களின் உடைகளைப் பற்றியோ

மதிய உணவையடுத்து

நீண்ட உறக்கத்தைப் பற்றியோ

யாரும் அவர்களிடம் கேட்க மாட்டார்.

அவர்களின் "சர்வதேசக்" கருத்துக்களைக் கொண்ட

மலட்டுச் சிந்தனைகளைப் பற்றிக் கூட

அறிய எவரும் ஆவலாக இரார்.

அவர்களது உயர் வருமானங்கள் பற்றி

யாருக்கும் அக்கறையில்லை.

தங்களில் ஒருவர்

கோழைத்தனமான சாகத் தொடங்கையில்

கிரேக்கப் புராணங்களைப் பற்றியோ

அவர்களின் சுய வெறுப்பைப் பற்றியோ

அவர்களிடம் எதுவுங் கேட்கப்படமாட்டாது.

முழுப் பொய்யின் நிழலிலே பிறந்த

அவர்களின் அபத்தமான

நியாயப்படுத்தல்களை பற்றி

எதுவுமே கேட்கப்படமாட்டாது.

அன்று

அரசியல் சாராப் புத்திஜீவிகளின்

புத்தகங்களிலோ, கவிதைகளிலோ இடம்

பெற்றிராராயினும்

அவர்களுக்கு பாணும் பாலும் முட்டையும்

தினமும் வழங்கி,

அவர்களின் வாகனங்களை ஓட்டித் திரிந்து

அவர்களின் நாய்களையும்

தோட்டங்களையும் பராமரித்து

அவர்களுக்காகவே வேலை செய்த

அந்த எளிமையான மனிதர்கள்

வருவார்கள்

வந்து கேட்பார்கள்:

ஏழைகள் துன்பப்படுகையில்

அவர்களின் இளமையும் வாழ்க்கையும்

எரிக்கப்படுகையில்

நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?

என் இனிய நாட்டின்

அரசியல் சாரா புத்திஜீவிகளே

அப்போது உங்களால்

விடையளிக்க இயலாது.

உங்கள் குடலை

மௌனக் கழுகு தின்னும்.

உங்களது இழிநிலை

உங்களது ஆன்மாவைக் கொத்தும்

உங்கள் அவமானத்தில்

நீங்கள் ஊமையாகிப் போவீர்கள்.

ஓட்டோ ரெனே கஸ்ட்டிலோ (1936-1967)

குவாட்டமாலாவில் பிறந்த இவர் ஒரு புரட்சியாளனாகவும் கெரில்லாப் போராளியாகவும் கவிஞராகவும் திகழ்ந்தவர். 1954இல் ஜேக்கப்போ ஆர்பென்சின் (Jacobo Arbenz) ஜனநாயக அரசை சி.ஐ.ஏ சதிப்புரட்சி மூலம் ஆட்சி கவிழ்ப்பு செய்த வேளை எல் சால்வடோருக்குத் தப்பியோடினார். 1957 இல் சர்வாதிகாரி ஆர்மாஸ்சின் மரணத்தின் பின்

சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி உழைப்பாளர் கட்சியின் தீவிர செயற்பாட்டாளரானார். பரிசோதனை அரங்கு? (Experimental Theater) என்ற புதிய அரங்கு முறையொன்றைத் தோற்றுவித்தார். 1967 இல்

இவர் கைது செய்யப்பட்ட போதும் அங்கிருந்து தப்பி ஐரோப்பாவிற்கு தப்பிச் சென்றார். ஒரு வருடம் கழித்து குவாட்டமாலாவின் புரட்சிகர கெரில்லா இயக்கங்களுடன் இரகசியமாக இணைந்து கொண்டு

சகப்பா மலைகளில் (Zacapa mountains) இருந்து நாட்டை விடுவிப்பதற்காக போராடிய இவர், 1967இல் பசுடயினரால் கைது செய்யப்பட்டார்.

கொடுமையான சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட பின்னர் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டார்.